ΙΟΥΝΙΟΣ 2020

ΤΕΥΧΟΣ #18

ΠρόΣΚΛΗΣΗ

ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΤΗΣ ΜΑΘΗΤΙΚΗΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑΣ ΤΟΥ ΛΥΚΕΙΟΥ ΚΟΛΛΕΓΙΟΥ ΨΥΧΙΚΟΥ

ΚΟΛΛΕΓΙΟ ΑΘΗΝΩΝ
Ελληνο-Αμερικανικό Εκπαιδευτικό Ίδρυμα
Νηπιαγωγείο • Δημοτικό • Γυμνάσιο • Γενικό Λύκειο • Ι.Β.
ΚΟΛΛΕΓΙΟ ΑΘΗΝΩΝ • ΚΟΛΛΕΓΙΟ ΨΥΧΙΚΟΥ • ΝΗΠΙΑΓΩΓΕΙΟ Ι.Μ. ΚΑΡΡΑΣ
1925

ΛΥΚΕΙΟ ΚΟΛΛΕΓΙΟΥ ΨΥΧΙΚΟΥ

Αφιέρωμα: Covid 19

Κωστής Παλαμάς: 160 χρόνια από τη γέννησή του

Αφιέρωμα της χρονιάς: Περιβάλλον

Συνέντευξη: Roderick Beaton

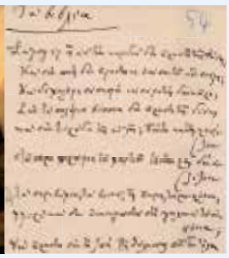

περιεχόμενα
Πρό(σ)κληση ’20

Editorial 3
Το 18ο τεύχος της Πρό(σ)κλησης.
Το τεύχος της ενηλικίωσης! 4

Α. ΑΦΙΕΡΩΜΑ: COVID-1

Ημερολόγιο Κορωνοϊού 5
Corona-Γράμματα 7
Κι έρχεται ένας ιός 8
Βρόμικο περιβάλλον-καθαρή πόλη 9
Change of a Lifestyle 12
Οι πολίτες στην κανονική ζωή… 12
Οι πολίτες σε περίοδο καραντίνας… 13
Σκέψεις την εποχή του κορωνοϊού 13
Απρόσμενος επισκέπτης 14
Η εποχή του Κορωνοϊού 15
«Το υπέρλαμπρο ταξίδι της ζωής» 16
Κορωνοϊός 17

Β. ΑΦΙΕΡΩΜΑ ΤΗΣ ΧΡΟΝΙΑΣ: ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ

- 2020: Η ώρα της αλλαγής…για την κλιματική αλλαγή 18
- Πυρκαγιές Αμαζονίου και Αυστραλίας. 20
- «Τελειώνει»… το μέλλον μας; 22

Γ. ΜΑΘΗΤΙΚΕΣ ΔΡΑΣΕΙΣ

Δράσεις Μαθητικής Κοινότητας 2019-2020 24
Οι Μαθητικές Κοινότητες του Κολλεγίου Αθηνών ενάντια στη νόσο COVID-19 26
Όμιλος Νεανικής Επιχειρηματικότητας 28
Όμιλος MUN 29
Το Πρόγραμμα «Λέμε την Αλήθεια στην Εξουσία» 30
Όμιλος Βυζαντινού Πολιτισμού και Γυναικείου Μοναχισμού 32
Όμιλος Ιστορίας και Πολιτισμού Αγίου Όρους 33

Δ. ΜΑΘΗΤΙΚΑ ΣΥΝΕΔΡΙΑ

Κωστής Παλαμάς: 160 χρόνια από τη γέννησή του 34
6ο Μαθητικό Ευρωπαϊκό Συνέδριο στη Βενετία. «Η Ιστορία συναντά τις Τέχνες, τα Γράμματα και την Τεχνολογία 36

Ε. ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΕΙΣ

Βασιλική Συριοπούλου 38
Ρόντρικ Μπήτον 40
Αλεξία Κυριακοπούλου ΄10 42
Μιχάλης-Παύλος Σέμσης ΄11 44

ΣΤ. ΡΗΤΟΡΙΚΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

Ρητορικός Διαγωνισμός Τριών Ιεραρχών 46
Ρητορικός Διαγωνισμός 25ης Μαρτίου 47
Ρητορικός Διαγωνισμός Howland 48
Ρητορικός Διαγωνισμός Delta 49

Ζ. ΑΝΑΖΗΤΗΣΕΙΣ

«Παιδιά ενός… κατώτερου Θεού» 50
Διαμαρτυρίες για τη Φυλετική Ισότητα 52

Η. ΤΕΧΝΗ

Banksy: Ο πασίγνωστος… άγνωστος 54
Πάρε τη μουσική στα χέρια σου. 56
Κάποιες σκέψεις για τη μουσική 60

Θ. ΜΝΗΜΕΣ 2019

Ασπασία Παπαθανασίου 62
Γιάννης Δάλλας 63
Νάνος Βαλαωρίτης 64
Άλκη Ζέη 66
Τζωρτζ Στάϊνερ 68
Θάνος Μικρούτσικος 69
Κική Δημουλά 70
Κατερίνα Αγγελάκη-Ρουκ 72
Λαυρέντης Μαχαιρίτσας 74
Κόμπι Μπράιαντ 76

Ι. ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΕΣ ΑΝΗΣΥΧΙΕΣ

«Αύριο» 78
Graphic Poem: «το πρώτο σκαλί» 80
Χωρίς τίτλο 81
Αύριο θα είναι μια καλύτερη μέρα 81
Οι αναμνήσεις 82
Η δύναμη της σιωπής 82

- Αρχισυντάκτριες: Άννα Νικόλ Γρίβα, Αλεξάνδρα Δαλιάνη
- Συντάκτες: Μάντι Αλευρά, Ιπποκράτης Αποστολόπουλος, Ήβη Γαλανού, Άννα-Νικόλ Γρίβα, Αλεξάνδρα Δαλιάνη, Νάντια Δουρίδα, Αλεξάνδρα Ζουπάνου, Στέλλα Καβαρατζή, Έλενα Καρόκη, Ίρις Κοντού, Κωνσταντίνος Λάζαρης, Ειρήνη Μαρινάκη, Μελπομένη Μηνάγια, Αθηνά Μπαμπινιώτη, Μαριλένα Μπατατούδη, Χαρά Μωραϊτάκη, Δέσποινα Ντριγκόγια, Αλεξάνδρα Παντολέων, Δημήτρης Παπαγιαννακόπουλος, Ειρήνη Πετροπουλιάδη, Σταύρος Σαββουλίδης, Νίκη Σούρα, Φραίμη Μάνεση.
- ΕΙΚΑΣΤΙΚΕΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΕΣ: Αφροδίτη Αδαμίδη ΙΒ2 , Βίκτωρ Αμπακούμκιν ΙΒ2, Δήμητρα Κυριακού ΙΒ2
- ΕΞΩΦΥΛΛΟ: Δημήτρης Παπαγιαννακόπουλος
- Υπεύθυνοι Καθηγητές: Βασίλης Βουβονίκος, Ελίνα Δαγκωνάκη
- Δημιουργικό: Μιχάλης Κύρκος

Φίλες και φίλοι συμμαθητές,

Η φετινή χρονιά, όπως και η σύνταξη του παρόντος editorial, αποδείχθηκε μια αληθινή πρόκληση. Γιατί ενώ το σχολικό έτος 2019-2020 ήταν αφιερωμένο στο περιβάλλον, τελικά, η καταστροφή της φύσης ήταν μονάχα ένα εκ των πολλών προβλημάτων με τα οποία ήρθε αντιμέτωπη, όχι μονάχα η μαθητική μας κοινότητα, αλλά η ανθρωπότητα ολόκληρη. Ξεκίνησε «στραβά», με τις φωτιές στα δάση του Αμαζονίου και αργότερα της Αυστραλίας, και συνεχίστηκε με την εμφάνιση του νέου κορωνοϊού, που οδήγησε στην πανδημία της ασθένειας COVID-19, ενώ κατέληξε με την πρόσφατη ανθρωποκτονία του αφροαμερικανού George Floyd από λευκό αστυνομικό, που πυροδότησε κύματα εξεγέρσεων στις ΗΠΑ και ολόκληρο τον κόσμο. Ουδέν κακόν, όμως, αμιγές καλού. Και πράγματι τα γεγονότα αυτά έφεραν τους ανθρώπους πιο κοντά. Ο κόσμος προσκλήθηκε να ενωθεί, προκειμένου να αντιμετωπίσει τις σημερινές αυτές μάστιγες, που δε γνωρίζουν σύνορα και έθνη. Στο προσκήνιο βρέθηκαν πυροσβέστες, γιατροί, νοσηλευτικό προσωπικό, διαδηλωτές, με βαθιά ανθρωπιστικά κίνητρα, που αποτέλεσαν, και πάντοτε θα αποτελούν, παράδειγμα για όλους μας.

Άννα Νικόλ Γρίβα, Γ5

Το 2020 είναι το έτος που όλοι θα θυμόμαστε. Αναπόφευκτα θα το «στοιχειώνει» η ανάμνηση της πανδημίας και του φόβου για το άγνωστο. Είναι η χρονιά που εγκαινίασε για όλους μια νέα καθημερινότητα στην οποία όλοι έπρεπε να προσαρμοστούμε και να ανταποκριθούμε με ψυχραιμία.

Και όμως, κοιτάξαμε μπροστά, υπακούσαμε σε κανόνες και περιορισμούς. Η Ελλάδα για ακόμη μια φορά βρέθηκε στην κορυφή. Ήμαστε από τις πρώτες χώρες που πήρε έγκαιρα περιοριστικά μέτρα και έτσι βγήκαμε νικητές. Το αλτρουιστικό πνεύμα των Ελλήνων μας έσωσε ακόμη μια φορά από μια κατάσταση που αποδείχθηκε αρκετά σοβαρή.

Φέτος δεν κληθήκαμε μόνο να αντιμετωπίσουμε την πανδημία, αλλά και τον ίδιο μας τον εαυτό. Δώσαμε χρόνο στον εαυτό μας να ξεκουραστεί, με υπομονή σεβαστήκαμε τα όριά του, ανακαλύψαμε νέες πτυχές του και, πάνω από όλα, μάθαμε να τον αγαπάμε.

Ως άνθρωποι οφείλουμε να ατενίζουμε κάθε καινούρια μέρα με αισιοδοξία και χαμόγελο, να αντλούμε τα θετικά στοιχεία από μια δυσάρεστη κατάσταση και να επικεντρωνόμαστε σε αυτά.

Αν κάτι μας έμαθε το 2020, είναι να σεβόμαστε το διπλανό μας, αλλά και να προσέχουμε και να αγαπάμε τον εαυτό μας, διότι στο τέλος μόνο αυτόν έχουμε.

Αλεξάνδρα Δαλιάνη, Γ1

Καλή σας ανάγνωση!

Το 18ο τεύχος της Πρό(σ)κλησης.
Το τεύχος της ενηλικίωσης!

Ένα τεύχος που συνέπεσε με τη δύσκολη υγειονομική συγκυρία για τη χώρα μας λόγω της πανδημίας του κορωνοϊού. Στις συνθήκες αυτές προσαρμόστηκε και η παρούσα έκδοση. Οι μαθητές εργάστηκαν εξ αποστάσεως. Δεν μπορέσαμε να έχουμε την ποικιλία των θεμάτων που θα επιθυμούσαμε, ωστόσο θεωρούμε ότι δεν έγινε καμιά απολύτως έκπτωση σε θέματα ποιότητας.

Η Πρό(σ)κληση είναι το μαθητικό έντυπο του Λυκείου Κολλεγίου Ψυχικού, το οποίο πλέον έχει διαμορφώσει τη δική του θεματική και κολλεγιακή παράδοση. Σ' αυτό έχουν συνεισφέρει δεκάδες μαθητές και νυν απόφοιτοι. Επικουρικά, πάντα, έχουν εργαστεί ακάματα πολλοί συνάδελφοι. Η παρουσία τους ήταν πάντα διακριτική και συμβουλευτική.

Ο λόγος που επιλέξαμε να εκφραστούμε στο παρόν τεύχος της «ενηλικίωσης» είναι ο εξής: επιθυμούμε σ' αυτή τη δύσκολη συγκυρία να ευχαριστήσουμε τις δύο αρχισυντάκτριές μας, την Άννα-Νικόλ Γρίβα και την Αλεξάνδρα Δαλιάνη, που τα τρία τελευταία χρόνια ήταν άοκνοι συντελεστές αυτής της προσπάθειας. Ιδιαίτερα τη φετινή χρονιά, παρά τις πολλαπλές ακαδημαϊκές τους υποχρεώσεις, συνέγραψαν και συντόνισαν με τρόπο υποδειγματικό. Επιθυμούμε ακόμη να ευχαριστήσουμε τη Διεύθυνση του Σχολείου μας που υποστηρίζει ουσιαστικά και δίνει άμεσες λύσεις στα ανακύπτοντα θέματα. Επιθυμούμε, τέλος, να ευχαριστήσουμε τον κ. Μιχάλη Κύρκο και τους συνεργάτες του για την τυπογραφική τους επιμέλεια, οι οποίοι και στις πιο αντίξοες και πιεστικές συνθήκες είναι αποτελεσματικοί χωρίς να θυσιάζουν την ποιότητα της δουλειάς τους.

Η Πρό(σ)κληση πλέον θα προχωρήσει στα χρόνια της ενηλικίωσης. Αφού πέρασε τις βρεφικές αβεβαιότητες, τις νηπιακές αγωνίες, τις παιδικές ασθένειες, τις εφηβικές αναστατώσεις, πιθανώς θα απομακρυνθεί από τους γονείς της, θα μετακομίσει για σπουδές, θα ερωτευτεί, θα κάνει οικογένεια. Η αλλαγή είναι μέρος της ζωής μας. Αυτό, όμως, που παραμένει σταθερό είναι η αγάπη και η πίστη των μαθητών σ' αυτό που κάνουν και το υπηρετούν με πάθος.

Β. Βουβονίκος – Ελ. Δαγκωνάκη

... Και μετά, ξαφνικά,
ήταν σαν κάποιος να σταμάτησε το χρόνο με το πάτημα ενός κουμπιού.
Μέσα σε λίγες μέρες **Η ΖΩΗ ΜΑΣ ΑΛΛΑΞΕ ΡΙΖΙΚΑ**.

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΚΟΡΩΝΟΪΟΥ

ΚΑΡΑΝΤΙΝΑ», μια λέξη με τόση δύναμη. Σήμερα είναι η 25η μέρα που βρισκόμαστε σε καραντίνα. Όλες αυτές τις μέρες, δεν σηκώνομαι κάθε πρωί για να πάω στο σχολείο, δεν μπορώ να συναντήσω τους φίλους μου τα σαββατοκύριακα, πρέπει να ενημερώσω τις αρχές για κάθε μου βήμα έξω από το σπίτι και τις ελάχιστες φορές που βγαίνω είναι μόνο συγκεκριμένα μαγαζιά ανοιχτά, μόνο για να αγοράσω τα απαραίτητα εφόδια ή φάρμακα...

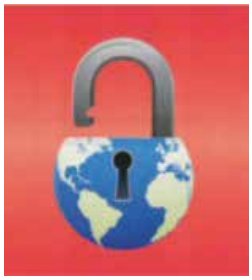

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΚΡΑΤΑΩ ΤΙΣ ΑΠΟΣΤΑΣΕΙΣ ΜΟΥ από άλλους ανθρώπους, να είμαι εξαιρετικά προσεκτική με ό,τι αγγίζω, να φοράω μάσκες και γάντια και να απολυμαίνω τα χέρια μου συνέχεια... Πράγματα τα οποία θεωρούσαμε δεδομένα έως τώρα, όπως η πολυκοσμία, τα αυτοκίνητα, το καυσαέριο, ο συνωστισμός, τελικά αποτελούν μια εγγύηση καθημερινότητας και ασφάλειας. Τώρα, όταν βγαίνω έξω, αντικρίζω μια πρωτόγνωρη και καταθλιπτική εικόνα. Αντικρίζω πρόσωπα στα οποία είναι ζωγραφισμένη η θλίψη

και ο φόβος στην ιδέα ότι απειλείται η ζωή τους από κάτι άγνωστο. Από τις στιγμές που βιώνουμε τώρα λείπει η ζωντάνια, ο θόρυβος, οι παραστάσεις, τα χρώματα.

ΜΕΤΑ ΤΟ ΑΡΧΙΚΟ ΣΟΚ που προκλήθηκε αναπόφευκτα από αυτόν τον απρόσμενο εγκλεισμό, έπρεπε να προσαρμοστώ στη νέα πραγματικότητα των διαδικτυακών μαθημάτων... Αισθάνομαι σαν να έχει παραταθεί ο χρόνος. Έπρεπε να αναζητήσω τρόπους να απασχοληθώ, καθώς δεν μπορούσα πλέον να κάνω τις εξωσχολικές δραστηριότητες που έκανα πριν. Ήταν, λοιπόν, μια ευκαιρία να γυμναστώ παρακολουθώντας βίντεο στο YouTube, να παρακολουθήσω νέες σειρές ή ταινίες, να διαβάσω, να καθαρίσω το δωμάτιό μου, έτσι ώστε να γίνει η παραμονή μου στο σπίτι όσο γίνεται πιο ενδιαφέρουσα και υποφερτή για τις 24 ώρες της ημέρας... Συνάμα, έπρεπε να συνηθίσω να περνάω πολύ περισσότερο χρόνο με την οικογένειά μου μέσα στο ίδιο σπίτι. Αυτό ήταν για όλους εμάς μια από τις μεγαλύτερες προκλήσεις, δεδομένου ότι είμαι έφηβη... Αλλά, στο τέλος, νομίζω ότι αυτό ήταν το μεγαλύτερο όφελος που εξασφάλισε η καραντίνα. Είχαμε τον απαιτούμενο χρόνο για να κάνουμε πράγματα μαζί... Έτσι, συνολικά, ενισχύθηκε η συλλογική εμπειρία.

ΟΣΟ ΠΕΡΝΑΕΙ, ΟΜΩΣ, Ο ΚΑΙΡΟΣ όλο και πιο πολύ επανεξετάζω την κατάσταση που ζούμε. Το πρωτόγνωρο δεν είναι ότι βρισκόμαστε σε καραντίνα. Το πρωτόγνωρο είναι ότι αυτήν την καραντίνα μάς την έχουν επιβάλει άλλοι. Μήπως, όμως, δεν είναι πρωτόγνωρες αυτές οι συνθήκες εγκλεισμού στη ζωή μας; Μήπως επιβάλλουμε και εμείς κάποιου είδους καραντίνα στους εαυτούς μας χωρίς να το αντιλαμβανόμαστε; Το να περιχαρακώνεται κάποιος στον εαυτό του, να μην αφήνεται ελεύθερος να επικοινωνήσει με τους άλλους, να μην εκφράζεται, να μην γνωρίζει πραγματικά τους συνανθρώπους του, να μην οραματίζεται και να μην κυνηγά τα όνειρα και τις προσδοκίες του αποτελούν είδη καραντίνας που μας συνοδεύουν σε όλη μας τη ζωή. Έτσι, λοιπόν, είμαστε όλοι δέσμιοι μιας καραντίνας του εαυτού μας. Στην προσωρινή καραντίνα που βιώνουμε, το διαφορετικό είναι ότι εμπλέκονται εξωτερικοί παράγοντες και μας την επιβάλλουν. Έτσι, οι άνθρωποι αυτοί νιώθουμε πως μας φυλακίζουν και μας εγκλωβίζουν. Είναι αυτοί που κατηγορούμε και αυτοί που θεωρούμε υπεύθυνους για τη «φυλάκισή» μας, όπως πολλοί την χαρακτηρίζουν. Η απόκοσμη αυτή ησυχία που κυριαρχεί στη ζωή μου τις τελευταίες μέρες με αφόπλισε. Ταυτόχρονα, όμως, ήταν μια ευκαιρία για γόνιμο και παραγωγικό συλλογισμό. Αναρωτιέμαι λοιπόν τι πραγματικά άλλαξε; Για τι είδους περιορισμό μιλάμε; Πρόκειται για γεωγραφικό ή πνευματικό περιορισμό; Αυτή την στιγμή που γράφω δεν μπορώ να πάω σχολείο, δεν μπορώ να βγω από το σπίτι μου και, το κυριότερο, δεν μπορώ να συναντήσω άλλα άτομα. Σκέφτομαι, λοιπόν, ότι όλα αυτά μας περιορίζουν σωματικά. Σύμφωνα με το άρθρο 4, του Συντάγματος: «Κάθε άτομο έχει δικαίωμα στην ελευθερία». Έτσι, λοιπόν, πράγματι καταπατάται ένα από τα θεμελιώδη ανθρώπινα δικαιώματα. Ας σκεφτούμε, όμως, νηφάλια και λογικά. Παρ' όλο που είμαστε περιορισμένοι σ' ένα σπίτι, η καραντίνα αυτή δεν περιορίζει το πνεύμα μας, το εύρος των σκέψεών μας, τα συναισθήματά μας. Αντιθέτως, φέρνει στην επιφάνεια κρυμμένα αποθέματα ανθρώπινης επινοητικότητας. Το πνεύμα μας μπορεί πλέον να αφεθεί ελεύθερο ώστε να κάνουμε βαθύτερες σκέψεις και συλλογισμούς και να οραματιστούμε. Είναι η περίοδος να αναζητήσουμε τον εαυτό μας και να αποκτήσουμε εσωτερική γαλήνη. Έτσι, λοιπόν, κατέληξα στο συμπέρασμα πως η καραντίνα δεν περιορίζει την πνευματική και συναισθηματική μας υπόσταση. Δεν μπορούμε, λοιπόν, να την χαρακτηρίζουμε ως φυλακή, καθώς απελευθερώνει μια πτυχή του ανθρώπου που φωλιάζει μέσα μας. Μας προσφέρει, λοιπόν, άλλου είδους ελευθερία, την οποία συχνά παραμελούμε. Εξαρτάται από το πώς νοηματοδοτούμε εμείς την καθημερινότητά μας και κατά πόσο θα αξιοποιήσει ο καθένας την κατάσταση αυτή.

> Η καραντίνα ίσως να είναι το έναυσμα για να εντοπίσουμε τις **άλλες «καραντίνες»** που έχουμε επιβάλει στους εαυτούς μας, ώστε να μπορούμε να βρούμε τρόπους **να απελευθερωθούμε από αυτές**.

ΚΛΕΙΝΟΝΤΑΣ, πρέπει όλοι να συλλογιστούμε πως η καραντίνα που βιώνουμε σήμερα ίσως να είναι το έναυσμα για να εντοπίσουμε τις άλλες «καραντίνες» που έχουμε επιβάλει στους εαυτούς μας, ώστε να μπορούμε να βρούμε τρόπους να απελευθερωθούμε από αυτές.

Μαριλένα Μπατατούδη, Α5

Corona-Γράμματα

ΓΙΝΕΤΑΙ ΝΑ ΑΠΕΓΚΑΤΑΣΤΑΘΕΙ το λογισμικό του 2020; Έχει προσβληθεί από coronavirus. Νομίζω πως κανείς, ούτε στα χειρότερά του όνειρα, δεν θα πίστευε πως η αρχή μιας νέας δεκαετίας θα ξεκινούσε κατ' αυτόν τον τρόπο. Έχει ακουστεί αρκετές φορές ότι η ανθρωπότητα στο σύνολό της έχει πληγεί από αρρώστιες που μάστιζαν παλαιότερες κοινωνίες, όπως η πανώλη και η ισπανική γρίπη. Όμως, είναι δύσκολο να φανταστεί κανείς ότι παρόλη την εξέλιξη του ανθρώπινου είδους, που υποτίθεται ότι καταπολεμά παράγοντες που μπορεί να το αφανίσουν στην ολότητά του, θα βρισκόταν αυτή τη στιγμή αντιμέτωπο με ένα από τα μεγαλύτερα διακυβεύματα. Όλοι γνωρίζουμε την παντοδυναμία του ανθρώπου, την εξέλιξη της τεχνολογίας, της ιατρικής, της επιστήμης γενικότερα. Ωστόσο, δε θα περνούσε ποτέ από το νου ότι κάτι τόσο μικρό και αόρατο θα μπορούσε να απειλήσει τη ζωή του σε τόσο μεγάλο βαθμό. Με αυτή τη συλλογιστική, θα θεωρούσαμε ο καθένας ξεχωριστά ότι ένας τέτοιος βιολογικός πόλεμος δε θα αναδυόταν ποτέ ξανά στην επιφάνεια. Και όμως, διαψευστήκαμε.

Ο ΚΟΡΩΝΟΪΟΣ δεν είναι ψέμα ούτε ψευδαίσθηση, είναι κάτι που βιώνουμε όλη η υφήλιος στο έπακρον. Ο μόνος τρόπος αντιμετώπισης; Ο εγκλεισμός. Μπορεί να φαίνεται ότι συμμορφωθήκαμε στην καινούρια μας ζωή, αλλά ο δρόμος για να φτάσουμε στο σημείο αυτό ήταν μακρύς και δύσβατος. Πράγματι, οι πρώτες μέρες της απομόνωσης ήταν πρωτόγνωρες, περίεργες και μας αποσυντόνισαν από την καθημερινή ρουτίνα. Τότε, όμως, πιστεύαμε ότι αυτός ο πολύ μικρός ιός θα παρέμενε μικρός, άφαντος. Μας δημιουργούσε την προσδοκία ότι ο εγκλεισμός θα μας έδινε την ευκαιρία να ξεκουραστούμε, να οργανωθούμε, να ασχοληθούμε με τον εαυτό μας. Να πάρουμε μια ανάσα από το φορτίο της ζωής. Αυτός ο ύπουλος μικροοργανισμός μάς έδωσε την εντύπωση ότι θα ξαναγεμίζαμε τις μπαταρίες μας και σύντομα θα επιστρέφαμε στην καθημερινότητα. Αυτές οι ελπίδες, ωστόσο, σύντομα έχασαν τη δυναμική τους όταν αυξήθηκε δραματικά ο αριθμός των κρουσμάτων και παρατάθηκε ο εγκλεισμός. Είναι γεγονός ότι όλοι κατακλυστήκαμε από φόβο και ξεκινήσαμε να είμαστε πιο επιφυλακτικοί με τους γύρω και το περιβάλλον μας. Αργά ή γρήγορα μάς πλημμύρισε η μοναξιά και η αίσθηση ότι στερηθήκαμε την ελευθερία μας. Αυτή η ψυχολογία συνεχίστηκε για αρκετό καιρό, μέχρι που τελικά αποδεχτήκαμε ότι η αυτο-απομόνωση είναι ο μόνος δρόμος που θα οδηγήσει στο τέλος αυτής της περιπέτειας. Η αποδοχή συνοδεύτηκε από τη συμμόρφωση στη νέα ζωή και η νέα ζωή, με τη σειρά της, από αίσθημα απόγνωσης και αδυναμίας να ελέγξεις αποτελεσματικά την κατάσταση. Στο σημείο αυτό, η ζωή περνά μπροστά από τα μάτια σου σαν κινηματογραφική ταινία. Αρχίζεις να σκέφτεσαι όλα όσα έχασες, τα όνειρα που μπορούσες να πραγματώσεις πριν από την επίθεση του νέου εισβολέα. Αρχίζεις να συλλογιέσαι αν πραγματικά εκτίμησες την κάθε στιγμή, τον συνάνθρωπό σου, το περιβάλλον σου, τη ζωή σου. Οι επιθυμίες σου έγιναν ξαφνικά στάχτη, ένας κόσμος χαμένος.

ΘΥΜΗΣΟΥ! Ο κορωνοϊός δεν πρέπει να σε ξεγελάσει. Μπορεί να έχει την εξουσία αυτό το διάστημα, αλλά εσύ έχεις την εξουσία από τη γέννηση του κόσμου. Γιατί; Γιατί είσαι άνθρωπος. Γιατί έχεις λογική και συναίσθημα. Γιατί έχεις καρδιά. Προσφέρεις το χέρι σου σε όποιον χρειάζεται βοήθεια και αυτό - με τη σειρά του - σου εμφυτεύει μια νέα αίσθηση ανδρείας, γενναιότητας, ανθρωπιάς. Γιατί κατάφερες να υποτάξεις την επιστήμη και να τη χρησιμοποιήσεις έτσι ώστε να βελτιώσεις τον κόσμο και να τον προετοιμάσεις για τις επόμενες γενιές. Γιατί κατάφερες να ξεπεράσεις αμέτρητους πολέμους και συρράξεις και να διαδραματίσεις το ρόλο του ειρηνοποιού για χώρες και λαούς που δεν είχαν γνωρίσει ποτέ έως τότε τί σημαίνει ειρήνη. Κατάφερες τόσα πολλά και συνεχίζεις ακάθεκτα. Γιατί να σταματήσεις τώρα;

Νίκη Σούρα, Γ2

Κι έρχεται ένας ιός...

Έργο της μαθήτριας Ήβη Γαλανού, Β1

ΑΜΕΙΛΙΚΤΟΣ σαν τον χρόνο. Γρήγορος σαν τον άνεμο. Απειλητικός, ανεξέλεγκτος, ατίθασος, ανυπάκουος. Δίκαιος; Μάλλον όχι. Πώς μπορεί να είναι δίκαιος ένας ιός που θερίζει την ανθρωπότητα και αφανίζει πόλεις; Ωστόσο, δεν κάνει διακρίσεις. Μάταιο, λοιπόν, να τις κάνουμε εμείς. Εκείνο που οφείλουμε να κάνουμε... είναι να μείνουμε σπίτι. Και εκεί ξεκινά όλος ο αρνητισμός. Σ' αυτόν θα ήθελα να αναφερθώ. Και να τον ανατρέψω.

ΠΟΤΕ Ο ΔΙΑΘΕΣΙΜΟΣ ΧΡΟΝΟΣ δεν σου ήταν αρκετός. Πάντα ζητούσες παραπάνω: περισσότερο ύπνο, περισσότερη διασκέδαση, περισσότερες ταινίες, περισσότερες βόλτες. Πρόσεχε τι ζητάς: τώρα τον έχεις. Όμως, πάλι, αρκετό δεν είναι. Τώρα πλήττεις μέσα στο σπίτι. Πότε θα ανοίξεις τα μάτια σου και θα δεις τον κόσμο διαφορετικά, με ευγνωμοσύνη;

Ευγνωμοσύνη που έχεις ένα σπίτι να μείνεις!

Ευγνωμοσύνη που έχεις χρόνο να υλοποιήσεις όλες σου τις ιδέες!

Ευγνωμοσύνη που είσαι ασφαλής και προστατευμένος!

Ευγνωμοσύνη που, παραμένοντας σπίτι, προφυλάσσεις τους άλλους ανθρώπους!

Ευγνωμοσύνη για όλους εκείνους τους γενναίους που εργάζονται, ώστε να μη σου λείψει τίποτα: ιατρούς, νοσοκόμους, μεταφορείς, ταχυδρόμους, υπαλλήλους, μάγειρες, οδηγούς...

Ευγνωμοσύνη που έχεις την ευκαιρία να επιστρέψεις διαφορετικός άνθρωπος: πιο ευγνώμων, πιο συνετός, πιο αισιόδοξος, πιο γενναιόδωρος, περισσότερο... άνθρωπος.

ΝΑ ΕΠΙΣΤΡΕΨΕΙΣ με μια καρδιά ζεστή, να αγκαλιάζεις τους ανθρώπους σου κάθε ημέρα, να απολαμβάνεις τη φύση με κάθε ευκαιρία, να ευχαριστιέσαι συχνά βόλτες στην όμορφη πόλη σου, να εκτιμάς τα φρέσκα φρούτα, να συγκινείσαι με την ανθρώπινη επαφή, ΝΑ ΖΕΙΣ. Να μάθεις πως ο ευτυχισμένος άνθρωπος είναι ευτυχισμένος πάντα και παντού, υπό όλες τις συνθήκες και σε όλους τους καιρούς. Και όταν ο ιός τον εγκλωβίζει στο σπίτι, εκείνος το βιώνει ως μια εξαιρετική ευκαιρία να εργαστεί ακόμη πιο σκληρά, να διαβάσει περισσότερα βιβλία, να γυμναστεί περισσότερο από ποτέ, να ζωγραφίσει, να διαβάσει ποίηση, να δει ντοκιμαντέρ, να παίξει επιτραπέζια, να είναι ευγνώμων για την ύπαρξη της τεχνολογίας... κι ύστερα να σβήσει το διαδίκτυο και να ζήσει.

> Ο ευτυχισμένος άνθρωπος είναι **ευτυχισμένος πάντα και παντού**, υπό όλες τις συνθήκες και σε όλους τους καιρούς.

Ήβη Γαλανού, Β1

«Βρόμικο περιβάλλον καθαρή πόλη»

ΤΑ ΠΑΝΤΑ ΓΥΡΩ ΤΗΣ ήταν πράσινα. Βρισκόταν στην εξοχή. Μπορούσε να τρέξει, να κυλιστεί στο πάτωμα και να κοιμηθεί όπου ήθελε. Δεν είχε πουθενά κρύο, δεν φοβόταν τα μεγάλα κουτιά που έτρεχαν και σε έκαναν χαλκομανία, ούτε τον καθένα που ήθελε να την κλωτσήσει ή έκανε κακό σε όλους τους γύρω της. Κοίταξε ξανά δίπλα της και είδε ένα μπολ με φαγητό και προχώρησε προς το μέρος του. Ξαφνικά, όπως ήταν έτοιμη να φάει μια μεγάλη μπουκιά, άκουσε έναν ήχο που δεν ταίριαζε σε αυτόν τον τόπο. Ήταν λες και κάποιος έπαιζε μια μαράκα, ή μάλλον σαν να πέφτει μια βροχή άγρια κι απειλητική.

Όσο πέρναγε η ώρα, ο θόρυβος όλο και αυξανόταν, γινόταν πιο δυνατός και επιβλητικός. Φοβήθηκε πραγματικά για την ζωή της, νόμιζε πως την είχαν βρει εκείνοι που έκαναν κακό στους δικούς της. Και μετά ξύπνησε. «Δεν άλλαξε τίποτα, δυστυχώς», σκέφτηκε και τεντώθηκε. Είχε κοιμηθεί πάλι στην αγκαλιά εκείνου του φίλου της που της είχε βολικά βρει αυτό το μεταλλικό κρεβάτι στο κέντρο της πόλης. Σηκώθηκε απότομα και τον κοίταξε. «Θεέ μου, είναι πιο άσχημος την ημέρα», είπε και έφυγε βιαστικά. Έπειτα πήγε πιο εκεί, όπου υπήρχε το πιάτο με το φαγητό της. «Θα το έβαλε ο μπάτλερ», σκέφτηκε και γέλασε μόνη της.

Αφού έφαγε όσο άντεχε, αποφάσισε να πάει μια βόλτα. Βγήκε απ' το σπίτι της κι άρχισε να περπατάει. Γύρω έβλεπε ανθρώπους, μικρούς μεγάλους και μεσαίους

όλους να χαίρονται τον ήλιο, να βολτάρουν και να 'ναι πραγματικά χαρούμενοι. Κάποιοι την χαιρετούσαν και κάποιοι όχι. Άλλοι την ήθελαν στην παρέα κι άλλοι την έδιωχναν. Προχώρησε μέσα στο αραιό πλήθος και κατέληξε στο πάρκο. Εκεί βρίσκονταν οι υπόλοιποι, αν υπήρχαν υπόλοιποι. Κάποιοι πέθαιναν από τα μεγάλα κουτιά, άλλους τους έπαιρναν κάποιοι άλλοι (οι τυχεροί) κι άλλοι απλά χάνονταν. Δεν ήξερε ποτέ αν θα έβρισκε άλλους στο πάρκο, αλλά σαν χαλασμένο τρανζίστορ έκανε πάντα το ίδιο πράγμα κάθε μέρα. Πήγαινε στο πάρκο, περίμενε και περίμενε και μετά έφευγε. Πολλές φορές δεν έφτανε στο πάρκο. Είτε γιατί φοβόταν είτε γιατί δεν μπορούσε. Αυτά τα αναθεματισμένα κουτιά που δεν δείχνουν έλεος σε κανέναν είναι ο λόγος που φοβόταν. Πάντα αναρωτιόταν γιατί δεν σταματούσαν ποτέ όταν κάποιος βρισκόταν κοντά.

ΕΙΧΕ ΑΝΑΠΤΥΞΕΙ ΚΑΠΟΙΕΣ ΘΕΩΡΙΕΣ αλλά ήταν τόσο χαζές που δεν τις μοιραζόταν ποτέ με τους φίλους που είχαν απομείνει.

Η πρώτη ήταν πως δεν μπορούσαν να σταματήσουν, γιατί αλλιώς θα τα πιάσουν τα σκυλιά και θα τα καταστρέψουν. Αααχ. Να κι άλλος ένας φόβος της. Τα σκυλιά. Με τα μεγάλα δόντια και την αγένειά τους. Όλο «γαβ» και «γαβ». Δεν μπορούν να πουν τίποτα άλλο. «Την αλφαβήτα δεν μπορούν να την μάθουν, παρά μόνο τα τρία πρώτα γράμματα, κι αυτά με την λάθος σειρά», έλεγε κι έλιωναν όλοι στα γέλια.

Η δεύτερη θεωρία της ήταν πως δεν έπρεπε να σταματήσουν, γιατί τροφοδοτούσαν με ενέργεια την πόλη για το βράδυ. Αυτή η θεωρία φαινόταν πιο ωραία, αφού το βράδυ δεν υπήρχε κανένα τέτοιο κουτί και η πόλη ήταν συνεχώς φωτισμένη.

Οι μικροί ήλιοι από δω κι από κει της έδιναν τη δυνατότητα να περπατά στην πόλη την νύχτα, να κάθεται στα βράχια κι απλά να κοιτάζει την πόλη σαν να ήταν ένα κοπάδι από πυγολαμπίδες. Να βλέπει τους ανθρώπους να γελάνε, να χορεύουν ή να κλαίνε.

ΠΟΛΛΟΙ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΟΙ οι κάτοικοι αυτής της πόλης. Όλοι της λένε να μην έχει απολύτως καμία σχέση μαζί τους, αλλά αυτή δεν το έβλεπε έτσι. Όταν ήταν μικρή –το θυμάται πού και πού– και δεν είχε καμία απ' αυτές τις άθλιες ουλές, είχε δει ένα αγόρι να περπατά το βράδυ και να πολυλογεί. Να μιλάει σε ένα περίεργο παραλληλόγραμμο και να γελάει. Το είχε δει το αγόρι και με μιας τράβηξε ο ένας την προσοχή του άλλου. Αυτή ήταν πολύ μικρή και χαριτωμένη κι αυτός πολύ αγαπητικός. Την είχε σηκώσει στις αγκάλες του και την είχε πάει σε μια πολυκατοικία όπου την άφησε απ' έξω και είπε: «Φτάσαμε, μικρούλα. Εδώ θα έχεις ό,τι θες». Έπειτα είχε μπει μόνος του μέσα στην πολυκατοικία και δεν τον είδε για αρκετά χρόνια.

ΥΣΤΕΡΑ ΑΠΟ ΛΙΓΟ καιρό, στην εφηβεία της, τον είδε. Καθόταν μοναχός σε ένα παγκάκι και κάτι κόκκινα πράγματα έτρεχαν απ'

τα αυτιά του και συνδέονταν στο παραλληλόγραμμό του. Το αγόρι είχε γίνει πια άντρας. Έκλαιγε και κάπνιζε. Ο καπνός μύριζε άσχημα, αλλά αυτή δεν νοιαζόταν. Τον είχε ξαναβρεί! Με αργά βήματα πήγε και κάθισε στην αγκαλιά του. Μπορεί να μύριζε άσχημα, αλλά στην αγκαλιά του ένιωθε ασφαλής από τα σκυλιά, τα κουτιά κι όλα τα δεινά. Κάθισαν λοιπόν μαζί όσο αυτός κάπνιζε και μιλήσανε. Ύστερα από λίγη ώρα είπε: «Πρέπει να φύγω. Εύχομαι να σε ξαναδώ». Εκείνη δεν του είχε πει τίποτα. Αυτό επαναλήφθηκε κάνα δύο φορές, και μετά δεν τον ξαναείδε.

Λίγο καιρό αργότερα σταμάτησε να τον ψάχνει και αποφάσισε να αφοσιωθεί στον εαυτό της. «Σιγά μην τον κυνηγάω κιόλας», σκεφτόταν όσο περπατούσε. Μετά από λίγη ώρα έφτασε στο πάρκο. Όπως το περίμενε. Πάλι έφτασε πρώτη. Κανένας άλλος δεν ήταν εκεί να την περιμένει. Κάθισε εκεί καμιά ώρα, αλλά ήξερε ότι ήταν ανώφελο. Πήγε στα σκουπίδια να ψάξει για το μεσημεριανό της. Αυτή δεν ήταν απ' τους τυχερούς. Δεν θα μπορούσε να πηγαίνει στην κουζίνα και να τρώει, ούτε είχε κάποιον να την φροντίζει. Δεν ήταν 'fortunate son', που λέει και το τραγούδι. Τώρα ποιο τραγούδι ήταν δεν ήξερε. Απλώς είχε ακούσει αυτούς τους στίχους στο ραδιόφωνο και της άρεσαν. Αφού βρήκε έναν μισογεμάτο κουβά KFC, τον γράπωσε με τα δόντια και τον έβγαλε έξω απ' τον κάδο. Η ανυπομονησία της ήταν τεράστια. Πάντα καθώς έτρωγε ήθελε να σκέφτεται από πού έρχεται το φαγητό της. Αυτήν την φορά, υπέθεσε πως το φαγητό της ήρθε από κάποιο κακομαθημένο παιδί που πήρε KFC χωρίς να πάρει την άδεια τον γονιών του. «Μα μαμά!», έκλαιγε το παιδί. «Στο σπίτι έχουμε φακές» συνέχιζε, αλλά οι γονείς δεν άκουγαν.

Μετά από λίγο εμφανίστηκε η Μ. Έτσι την αποκαλούσε. Παρά τις ιδιορρυθμίες της, αυτή κι η Μ ήταν κολλητές. Δεν έλεγαν πολλά, γιατί η φιλία τους ήταν τόσο καλή που επικοινωνούσαν με βλέμματα και κουνήματα του κεφαλιού. Κάθισαν δίπλα και της πρόσφερε λίγες φτερούγες που είχαν απομείνει. Αφού έφαγε κι η Μ, άρχισαν να περπατάνε προς το πάρκο. Έπρεπε να περάσουν τον μαύρο δρόμο του θανάτου, όπως τον αποκαλούσαν. Ήταν το μόνο σημείο όπου μπορούσαν να περάσουν έως και έξι κουτιά ταυτόχρονα. Κοιτάχτηκαν και άρχισαν να τρέχουν για να τον περάσουν, αλλά η Μ πάτησε μια πέτρα και κοντοστάθηκε για λίγο. Αυτό το λίγο ήταν αρκετό για να την χτυπήσει ένα κουτί. Αντάλλαξαν μια τελευταία ματιά και η Μ, παρόλο που ήξερε ότι θα πεθάνει, ήταν αρκετά γαλήνια. Δεν έκλαιγε ούτε ευχόταν να γυρίσει ο χρόνος πίσω. Ένιωθε ελεύθερη απ' αυτή την ζωή, την άγρια και βάναυση, όπου ο καθένας πρέπει να ζει φοβισμένος, εκτός από κάποιους τυχερούς, οι οποίοι στην τύχη τους δεν ήθελαν να βοηθήσουν κανέναν γύρω τους. Κοίταξε κι είδε το σώμα της Μ, ή τουλάχιστον ό,τι είχε απομείνει απ' αυτό, και απόρησε: «Ποιος είναι ο σκοπός να ζει κανείς σε μια τέτοια άσχημη ζωή;». Συνέχισε να περπατά, χωρίς προορισμό, σκεπτόμενη αυτό το ερώτημα, μέχρι που έφτασε σε ένα γνώριμο πεζοδρόμιο. Κοίταξε κάτω κι αναγνώρισε τα πλακάκια. Έπειτα, κοίταξε την πολυκατοικία που βρισκόταν μπροστά της. Ήταν η ίδια όπου την είχε αφήσει το αγόρι. Αχ, πόσο καιρό είχε να την δει. Την κοίταξε και είδε πως μπορούσε να περάσει τη νύχτα.

«Αχ, εύχομαι αύριο, όταν ξυπνήσω, να μην υπάρχουν μεγάλα κουτιά που σε φοβίζουν να κάνεις το παραμικρό βήμα. Να μην υπάρχουν απειλές κι άνθρωποι που θέλουν το κακό μου», σκέφτηκε καθώς έκλεινε τα μάτια της δίπλα στην πολυκατοικία.

ΕΠΟΜΕΝΟ ΠΡΩΙ. Ο ήλιος την χτύπησε στο κεφάλι κι η θερμότητα την ξύπνησε. Άνοιξε δειλά τα μάτια της και κοίταξε γύρω της. Εκείνο το βράδυ είχε κοιμηθεί στο πεζούλι δίπλα από την πολυκατοικία και περιέργως δεν την είχε ξυπνήσει κανένας ένοικος της πολυκατοικίας για να την διώξει. Μπορεί μέσα στη νύχτα να μην την είχαν δει. Κοίταξε γύρω της. Όλος ο δρόμος ήταν πολύ ήσυχος. «Μάλλον έτσι θα είναι πάντα», σκέφτηκε και αμέσως μετά τεντώθηκε. Σηκώθηκε κι άρχισε να περπατάει. Μετά από λίγο παρατήρησε ένα μπολάκι με φαΐ. Καθώς έτρωγε, αναλογιζόταν ακόμα το χθεσινό της ερώτημα. «Είναι αλήθεια το μόνο αίσθημα που μπορούμε να νιώσουμε ο φόβος;», αναρωτήθηκε κι άρχισε να περπατάει με προορισμό το πάρκο, χωρίς όμως να ξέρει πραγματικά τον δρόμο. Γρήγορα προσανατολίστηκε και άρχισε να κατευθύνεται προς το παρκάκι. Καθώς περπατούσε, έβλεπε ερημωμένους δρόμους,

χωρίς τεράστια κουτιά ή ακόμα κι ανθρώπους. Χωρίς θόρυβο, χωρίς κάποιον να την θέλει στην παρέα του, ούτε όμως και να την διώχνει. Ένιωθε ωραία που μπορούσε να περπατάει ελεύθερη. Σύντομα πέρασε μπροστά της ένα απ' αυτά τα χαρτιά που διάβαζαν στα παγκάκια κάποιοι. Καθώς πετούσε προς όποια κατεύθυνση το διέταζε ο αέρας, σαν ένα αεροπλάνο χωρίς κυβερνήτη, σταμάτησε μπροστά της. Το κοίταξε με περιέργεια και είδε σειρές γραμμάτων τη μία δίπλα στην άλλη. Φυσικά δεν ήξερε να διαβάζει και δεν μπορούσε να διακρίνει τόσο μικρά γράμματα, εκτός από κάποια που ήταν πιο μαύρα απ' τα άλλα κι έλεγαν: «Καραντίνα. Μέτρα και πρόστιμα». Δεν κατάλαβε τίποτα, οπότε απλά τα αγνόησε μέχρι που ο άνεμος την διέταξε να ξαναπετάξει κι έφυγε από κοντά της.

Έφτασε αργότερα στο πάρκο και χωρίς καμία έκπληξη κατάλαβε πως και σήμερα θα ήταν μόνη της. Είχε μια μικρή ελπίδα πως θα δει την Μ, αλλά ήξερε πως δεν θα την ξαναέβλεπε ποτέ. Το τελευταίο βλέμμα τους την στοίχειωνε, αφού δεν μπορούσε να το βγάλει απ' το μυαλό της. Δεν ήταν ένα απλό βλέμμα, γιατί εκτός απ' την γαλήνη που ένιωθε, ήταν σαν να της έλεγε κάτι. Σαν να την εκλιπαρούσε να της εξηγήσει κάτι. «Πρέπει να βρω άμεσα την απάντηση στο ερώτημά μου», σκέφτηκε και συνέχισε να περιμένει κάποιον να έρθει στο πάρκο, σαν χαλασμένο τρανζίστορ. Μετά από λίγο, κατάλαβε πως ήταν ανώφελο κι έφυγε, κατευθυνόμενη προς τον ίδιο κάδο με χθες. Βρήκε εκείνη την φορά ένα club sandwich. Σκεφτόταν απλά να το φάει, χωρίς να φτιάξει κάποια ιστορία, αλλά το όφειλε στη Μ να μην χάσει την χαρά της δικής της ζωής. Πάντα ήξερε πως ήταν αναπόφευκτο να πεθάνουν, είτε από κάποιο κουτί, είτε από κάποιο σκύλο, είτε –αν ήταν πολύ τυχερές– από κάποια αρρώστια ή από γηρατειά, αλλά δεν είχε ποτέ συνειδητοποιήσει ότι μπορεί να έφευγε πρώτη η Μ κι όχι η ίδια. «Τουλάχιστον ήταν ακαριαίος, άρα κι ανώδυνος», σκέφτηκε κι ετοιμάστηκε να περάσει τον ίδιο μαύρο δρόμο. Καθώς έτρεχε, κάποιο ζιζάνιο βρέθηκε μπροστά της κι άρχισε να το κυνηγάει. Όταν τελικά το έπιασε κοίταξε δεξιά της κι είδε ένα απ' αυτά τα κουτιά να έρχεται κατευθείαν πάνω της. Σκέφτηκε να προσπαθήσει να ξεφύγει, αλλά δεν μπορούσε. Έκλεισε τα μάτια της και περίμενε το τέλος της, αλλά αντ' αυτού ακούστηκαν κάποιοι περίεργοι ήχοι και το κουτί δεν την ακούμπησε. Το κοίταξε καθώς έφευγε και τότε βρήκε την απάντηση στο ερώτημά της. «Ο σκοπός αυτής της ζωής βρίσκεται σε αυτούς που αγαπάμε. Είτε τους βλέπουμε πολύ λίγο, είτε απλώς τους θυμόμαστε, είτε απλώς γνωρίζουμε ότι δεν θα τους δούμε ποτέ», σκέφτηκε, και ικανοποιημένη επειδή βρήκε την απάντηση στο ερώτημα, συνέχισε να περπατάει.

ΤΡΕΙΣ ΜΗΝΕΣ ΑΡΓΟΤΕΡΑ. Το αγόρι ξύπνησε. «Η ώρα έχει φτάσει 9», ούρλιαζε η μάνα του απ' το σαλόνι. «Τώρα σηκώνομαι», απάντησε φωναχτά, γνωρίζοντας κι αυτός κι αυτή ότι έλεγε ψέματα. Μετά από μια ώρα μπήκε η μάνα του στο δωμάτιο. Αυτός έβαζε κάλτσες. «Τι έχει για πρωινό;» ρώτησε το αγόρι. «Τι πρωινό, έχει πάει η ώρα τρεις», είπε η μάνα. «Πήγαινε να πάρεις ψωμί», του είπε και του έδωσε λεφτά. Το αγόρι έβαλε παπούτσια, χάιδεψε την γάτα του, έδωσε ένα φιλί στο κούτελο της μητέρας του κι έφυγε.

ΙΔΙΑ ΣΤΙΓΜΗ. Είχαν γυρίσει τα πάντα πίσω στο φυσιολογικό. Οι άνθρωποι είχαν αρχίσει να βγαίνουν πάλι. Αυτό το διάλειμμα ήταν καλό. Δεν ήξερε γιατί είχε γίνει, αλλά πραγματικά ένιωθε πιο χαλαρή κι έτοιμη να αντιμετωπίσει την ζωή. Καθώς κοίταξε γύρω της αναγνώρισε το μέρος στο οποίο βρισκόταν.

Ήταν κοντά στην πολυκατοικία του αγοριού. Συνέχισε να περπατάει, μέχρι που τον είδε. Έτρεχε προς την κατεύθυνσή της, πάλι μ' αυτά τα κόκκινα να τρέχουν απ' τα αυτιά του. Αμέσως γούρλωσε τα μάτια της και τον κοίταζε επίμονα, αλλά αυτός δεν την είδε. Τον ακολούθησε, όχι τρέχοντας, για να μην τον τρομάξει, μέχρι που τον είδε να μπαίνει σε ένα μαγαζί και μετά από δύο λεπτά να βγαίνει με μία σακούλα. Τον ακολούθησε πάλι στα κρυφά, μέχρι που κάθισε σε ένα παγκάκι απέναντι απ' την πολυκατοικία. «Τώρα είναι η ευκαιρία μου», σκέφτηκε και προχώρησε προς το μέρος του. Αυτός την είδε. «Ξουτ...!», είπε και την κοίταξε στα μάτια. Τότε κατάλαβε ποια ήταν. «Έλα 'δω», της είπε κι αυτή ανέβηκε στο παγκάκι και ξάπλωσε δίπλα του, στηρίζοντας το κεφάλι της πάνω του. «Δεν έχεις ιδέα πόσο χαίρομαι που σε βλέπω μετά από τόσο καιρό», είπε. «Αυτή η καραντίνα μας είχε τσακίσει», συνέχισε. «Τρείς ατελείωτοι μήνες, αλλά ευτυχώς τον περάσαμε τον κορωνοϊό», είπε και την χάιδεψε. «Εσύ τι έκανες τόσο καιρό;», την ρώτησε και την κοίταξε στα μάτια. Μέσα στην ασφάλεια και την χαρά της, του απάντησε: «Μιάου». «Αυτό σκέφτηκα και εγώ», είπε και ξεφύσησε εύθυμα.

Ιπποκράτης Αποστολόπουλος, Γ6

** Το διήγημα συνεγράφη κατά την περίοδο της «καραντίνας»*

Lockdown

Change of a Lifestyle

7:20 **ΔΙΑΒΑΖΕΙ ΤΟ ΡΟΛΟΪ.** Ο νεαρός Δημήτρης έπρεπε να ξυπνήσει για να πάει σχολείο. Ακολούθησε τη συνηθισμένη ρουτίνα του, ντύθηκε, έπλυνε τα δόντια του και έφυγε μαζί με τον αδελφό του να προλάβουν το σχολικό. Καθώς έφευγαν η μητέρα τούς παρότρυνε να προσέχουν να μην έρθουν σε επαφή με πολλά άτομα για να μην κολλήσουν τον ιό που θέριζε ζωές παγκοσμίως. Ναι... δυστυχώς, ένας καινούριος ιός, Κορωνοϊός, όπως ονομαζόταν, είχε ξεσπάσει στην Κίνα στις αρχές του 2020, και τώρα έχει φτάσει σε σημείο να προκαλεί πανδημία, αφού έχει διαδοθεί σε... σχεδόν όλες τις χώρες.

Έρχεται η στιγμή που ο Δημήτρης θα πήγαινε σχολείο κανονικά μετά από σχεδόν έναν μήνα. Ο λόγος; Έπρεπε να γράψει τις εξετάσεις του προγράμματος IB, ώστε να μπορέσει να δει το επίπεδο των γνώσεών του για τις επερχόμενες εξετάσεις του Μαΐου. Η μέρα κυλούσε ομαλά. Ακούγονταν διάφορα στους διαδρόμους από τους καθηγητές που συζητούσαν τις πιθανότητες να κλείσει το σχολείο λόγω της πανδημίας που είχε ξεσπάσει. Χτυπάει το κουδούνι. Μόλις είχε τελειώσει η 5η ώρα και τώρα έπρεπε να μεταφερθεί σε άλλο κτήριο για να παρακολουθήσει άλλο ένα μάθημα. Κατόπιν, κατευθύνθηκε στην βιβλιοθήκη για να διαβάσει για τα μαθήματα του IB.

ΚΑΤΑ ΤΗ ΔΙΑΡΚΕΙΑ της μελέτης του, χτυπάει το τηλέφωνό του. Ήταν ο πατέρας του. Παραξενεύτηκε ο Δημήτρης που είδε αυτήν την κλήση, καθώς δεν συνήθιζε να δέχεται κλήσεις εν ώρα σχολείου. Αυτό, όμως, που του είπε ο πατέρας του ήταν πολύ σοβαρό: ο πατέρας ενός παιδιού στο σχολείο ήταν θετικός στον ιό. Ο Δημήτρης πανικοβλήθηκε και έτρεξε αμέσως στο γραφείο της γραμματείας του IB, όπου θα μπορούσε να πάρει ένα χαρτί που θα του επέτρεπε να φύγει από το σχολείο και να επιστρέψει σπίτι του, όπου θα ήταν πιο ασφαλής. Στο γραφείο της γραμματείας όμως βρίσκονταν και τα υπόλοιπα 145 παιδιά του IB και περίμεναν να παραλάβουν το «μαγικό» χαρτί. Αφού περίμενε λίγο, ο Δημήτρης πήρε το χαρτί και έφυγε για τη κεντρική πύλη, όπου θα τον περίμενε η μητέρα του, για να πάει εκείνον και τον αδελφό του στο σπίτι.

ΑΠΟ ΕΚΕΙΝΗ ΤΗΝ ΗΜΕΡΑ και έπειτα η ζωή του Δημήτρη θα άλλαζε. Ολόκληρη η χώρα, αλλά και ο κόσμος, θα έμπαινε σε καραντίνα, με περιοριστικά μέτρα, ώστε να μειωθεί ο ρυθμός μετάδοσης του ιού. Οι εξετάσεις του Δημήτρη θα ακυρώνονταν, καθώς και οι εξετάσεις του μικρού του αδελφού. Η καθημερινότητά τους άλλαξε. Η ζωή τους άλλαξε. Το αν άλλαξε προς το καλύτερο ή το χειρότερο θα φανεί από την... μετα-κορωνοϊό εποχή.

Δημήτριος Καπετανάκης, IB2

Οι πολίτες στην κανονική ζωή...

ΣΕ ΜΙΑ ΕΠΟΧΗ ΑΠΟΜΟΝΩΣΗΣ, όπου όλοι είμαστε κλεισμένοι στο σπίτι, θα ήταν καλό να δεθούμε με τα αγαπημένα μας πρόσωπα και να αξιοποιήσουμε το χρόνο ξεκούρασης και συναναστροφής με την οικογένεια που αναζητούσαμε τόσο καιρό. Παρόλο που δεν επιτρέπεται η κυκλοφορία, τώρα που μας δόθηκε η ευκαιρία να έχουμε αυτό που ψάχναμε εδώ και καιρό, συχνή επιλογή των πολιτών ήταν η «Μετακίνηση 6». Ωστόσο, με την ευκαιρία της «Μετακίνησης 6», που επιτρέπει την έξοδο από το σπίτι με σκοπό την σωματική άσκηση, παρατηρήθηκαν φαινόμενα συνωστισμού.

Σκέψεις
την εποχή του κορωνοϊού

ΑΦΝΙΚΑ, ΑΝΑΠΑΝΤΕΧΑ. Οι πρώτες λέξεις που μου έρχονται στο μυαλό όταν σκέφτομαι την κατάσταση στην οποία βρέθηκε ο κόσμος μέσα στο χρονικό διάστημα μονάχα κάποιων μηνών. «Από όλα τα πράγματα που θα μπορούσαν να συμβούν, αυτό ήταν το τελευταίο», ακούγεται από την τηλεόραση.

Η πανδημία σταμάτησε την ροή της καθημερινής ζωής, της αδιάκοπης εργασίας, μιας καθημερινότητας γεμάτης ήχους και χρώματα και την διαρκή αίσθηση ότι ο χρόνος δεν είναι αρκετός και η ξεκούραση συνδυάζεται πάντα με το συναίσθημα ότι έχεις ξεχάσει κάποια υποχρέωσή σου. Αυτή η καθημερινότητα αντικαταστάθηκε από μια πραγματικότητα μειωμένων κοινωνικών επαφών, την χαρακτηριστική μυρωδιά του αντισηπτικού, μάσκες και την οδηγία «Μένουμε σπίτι». Και τότε συνειδητοποίησε ο κόσμος ότι το πρόβλημα ίσως είναι πιο σοβαρό από ό,τι νόμιζε. Τις πρώτες μέρες της καραντίνας, η πλειοψηφία των ανθρώπων δεν παραπονέθηκε˙ ίσως ήταν ανήσυχοι˙ πιο πολύ όμως ήταν ευχαριστημένοι με το γεγονός ότι θα είχαν περισσότερο ελεύθερο χρόνο και θα μπορούσαν να απολαύσουν παραπάνω ώρες ύπνου. Μετά όμως ο κόσμος κατάλαβε πως η πραγματικότητα που θα ακολουθούσε θα ήταν τελείως διαφορετική.

ΚΑΠΟΙΟΣ ΘΑ ΙΣΧΥΡΙΖΟΤΑΝ πως η κατάσταση που βιώσαμε περιγράφεται με δύο ερωτήσεις: τι κερδίσαμε και τι χάσαμε. Όμως κανείς δεν μπορεί να είναι τόσο απόλυτος, για αυτό μια καλύτερη προσέγγιση θα ήταν τι κερδίσαμε από αυτό που χάσαμε. Χάσαμε την γρήγορη, ασταμάτητη ροή της καθημερινότητας, αλλά κερδίσαμε λίγη ξεκούραση. Χάσαμε την επαφή με τους φίλους μας, ή ακόμα και με μέλη της οικογένειάς μας, αλλά «κερδίσαμε», γιατί συνειδητοποιήσαμε πόσο σημαντική ήταν αυτή η αγκαλιά, το άγγιγμα, το ανακάτεμα των μαλλιών. Χάσαμε την ευκαιρία να βγαίνουμε βόλτες χωρίς συγκεκριμένο σκοπό, αλλά «κερδίσαμε», γιατί καταλάβαμε πόσο απίστευτα λυτρωτική είναι η φύση, τα αρώματά της και ο αέρας που αναπνέουμε. Χάσαμε πολλά, άλλα αυτό μας ώθησε σε αναστοχασμό. Μάθαμε ότι τίποτα δεν είναι δεδομένο στη ζωή, και ότι η ανατροπή πάντα καραδοκεί. Καταφέραμε να κοιτάξουμε την ζωή με άλλο μάτι, να εκτιμήσουμε κάθε λεπτομέρεια λίγο περισσότερο. Καταφέραμε να περάσουμε χρόνο με την οικογένεια μας, κάτι που δεν είναι εύκολο υπό κανονικές συνθήκες λόγω του φόρτου εργασίας. Και, τέλος, καταλάβαμε την αξία της διαπροσωπικής επαφής σε έναν κόσμο τεχνολογίας και εκμοντερνισμού. Είμαστε οι ίδιοι, απαράλλαχτοι, αλλά λίγο πιο σοφοί και λίγο καλύτεροι ως άνθρωποι.

Ειρήνη Πετροπουλιάδη, ΙΒ1

Οι πολίτες σε περίοδο καραντίνας...

ΣΕ ΜΙΑ ΚΑΝΟΝΙΚΗ ΜΕΡΑ πριν από την πανδημία, μεγάλος αριθμός ατόμων επέλεγε στον ελεύθερό του χρόνο να καθίσει μέσα στο σπίτι, πιθανόν μπροστά σε μια ηλεκτρονική συσκευή, αντί να βγει έξω και να αθληθεί. Το γεγονός αυτό θέτει το ερώτημα: η χρήση της επιλογής «Μετακίνηση 6» ήταν αποτέλεσμα πραγματικής επιθυμίας για άθληση ή αποτέλεσμα της ανθρώπινης ανάγκης να κάνουμε ή να αποκτήσουμε αυτό που μας στερούν, όπως ήταν στη προκειμένη περίπτωση η ελεύθερη κυκλοφορία, που είχε απαγορευθεί λόγω του κορωνοϊού;

Μάντι Αλευρά, ΙΒ2

Απρόσμενος επισκέπτης

ΚΑΙ, ΚΑΠΩΣ ΕΤΣΙ, η ζωή σταμάτησε. Τόσο απότομα, τόσο ξαφνικά, δίχως καμία προειδοποίηση. Όπως σταματά ένας έφηβος το «βιντεοπαιχνίδι» του όταν είναι ώρα για φαγητό. Μια μέρα σαν όλες τις άλλες, πάγωσε η πραγματικότητα και έμεινε έτσι, σα να ξέχασε το παιδί να επιστρέψει από το μεσημεριανό τραπέζι για να πατήσει «play». Σαν να ήμαστε τα πιόνια ενός μεγάλου εικονικού παιχνιδιού, εμφανίστηκε ένας εχθρός από το πουθενά και μας ανάγκασε να εγκαταλείψουμε τα πόστα μας και να «κρυφτούμε» στην ασφάλεια του σπιτιού μας.

Φραίμη Μάνεση, Α5

Βρισκόμαστε, λοιπόν, στην περίοδο του «εγκλεισμού». Αφήσαμε πίσω την καθημερινότητά μας, τις συνήθειές μας. Αφήσαμε αυτήν τη ρουτίνα για την οποία τόσες φορές είχαμε διαμαρτυρηθεί. Και όπως τα αφήναμε όλα αυτά πίσω, μας χτύπησε την πόρτα ένας απρόσμενος και, ίσως, ανεπιθύμητος επισκέπτης: ο εαυτός μας. Πόσο καιρό είχαμε να του μιλήσουμε; Πόσο καιρό είχαμε να ασχοληθούμε ουσιαστικά μαζί του; Δεν έχει σημασία. Τώρα είναι εδώ, κι απ' ό,τι φαίνεται δεν έχει σκοπό να φύγει. Ήρθε η στιγμή να τον αντιμετωπίσουμε.

Τα άγχη, οι υποχρεώσεις και τα ατελείωτα ραντεβού αντικαθίστανται τώρα από τα «δώρα» του νέου μας φιλοξενούμενου: συναισθήματα, σκέψεις, προβληματισμούς. Εύλογα τώρα θα αναρωτηθείτε γιατί τα αποκάλεσα «δώρα». Η απάντηση είναι απλή. Επιτέλους μας δίνεται ο χώρος και ο χρόνος να βυθιστούμε στα άδυτα του εσωτερικού μας κόσμου. Γιατί είναι αυτό σημαντικό; Τόσο καιρό, ζούσαμε σε μια επαναλαμβανόμενη καθημερινότητα, εκτελώντας εντολές, συνθέτοντας εργασίες, παρακολουθώντας συναντήσεις. Κάνοντάς τα, όμως, όλα αυτά, «κλείναμε την πόρτα» στον εαυτό μας. Δεν επιτρέπαμε προσωπικά αισθήματα και σκέψεις να σταθούν εμπόδιο στην επαγγελματική- ή και σχολική- «καριέρα».

Αυτά τα συναισθήματα, όμως, αυτή η προσωπική μας πινελιά στον καμβά της ζωής μπορεί να αποδειχθεί κομβικής σημασίας. Περιτριγυρισμένοι καθημερινά από χιλιάδες «απρόσωπους» ανθρώπους, μήπως χάνουμε κι εμείς σιγά σιγά το πρόσωπό μας; Αυτή είναι λοιπόν η αποστολή πουεκτός από την μέριμνα για το κοινό καλό- πρέπει να φέρουμε εις πέρας. Αυτήν την περίοδο του κοινωνικού αποκλεισμού, να ξαναβρούμε τον εαυτό μας, ώστε, όταν τα πράγματα επανέλθουν στην «κανονικότητα», εμείς να έχουμε έναν φίλο, έναν σύμμαχο στην καθημερινή μοναξιά και ρουτίνα που ίσως τότε βιώνουμε και πάλι.

Κάθε πρωὶ
Καταργοῦμε τὰ ὄνειρα
Χτίζουμε μὲ περίσκεψη τὰ λόγια
Τὰ ροῦχα μας εἶναι μιὰ φωλιὰ ἀπὸ σίδερο

Κάθε πρωὶ
Χαιρετᾶμε τοὺς χθεσινοὺς φίλους
Οἱ νύχτες μεγαλώνουν σὰν ἁρμόνικες
– Ἤχοι, καημοί, πεθαμένα φιλιά.
(Ἀσήμαντες ἀπαριθμήσεις
– Τίποτα, λέξεις μόνο γιὰ τοὺς ἄλλους.
Μὰ ποῦ τελειώνει ἡ μοναξιά;)

Μανώλης Αναγνωστάκης

Ας ξυπνήσουμε, λοιπόν, το πρωί εκείνο που θα τελειώσει ο αναγκαστικός μας περιορισμός, κι ας αλλάξουμε τα δεδομένα της ζωής μας. Ας πατήσουμε «επανεκκίνηση» και όχι «συνέχεια». Ας αφήσουμε τον εαυτό μας, τον επισκέπτη μας, να ξαποστάσει. Τόσο καιρό περίμενε να αναγνωρίσουμε την ύπαρξή του και να γεμίσει το κενό που έπληττε την καθημερινότητά μας.

Νάντια Δουρίδα, Γ1

Η εποχή του Κορωνοϊού

Το τελευταίο διάστημα βιώνουμε όλοι την πρωτόγνωρη κατάσταση της πανδημίας και της καραντίνας, μια εμπειρία που θα αφήσει βαθιές και ίσως αγιάτρευτες πληγές στη μνήμη πολλών ανθρώπων. Ο COVID-19 έχει επηρεάσει τελείως την καθημερινότητά μας, η οποία έχει μετατραπεί σ' έναν αγώνα επιβίωσης. Μοναδικά μας όπλα είναι ο αυτοπεριορισμός, αυτό που ακούμε διαρκώς από τα δελτία ειδήσεων ως «Μένουμε σπίτι», και η ατομική ευθύνη.

Οπως οι περισσότεροι υπεύθυνοι πολίτες, έτσι και η οικογένειά μου και εγώ δεν βγαίνουμε συχνά έξω από το σπίτι, παρά μόνο για τα απολύτως αναγκαία. Θα ήθελα να εκμυστηρευτώ πως δεν φοβάμαι μήπως «κολλήσω» τον ιό, ανησυχώ, όμως, για τους γονείς μου, οι οποίοι είναι περισσότερο ευάλωτοι σ' αυτόν και δεν θα ήθελα να τεθεί σε κίνδυνο η σωματική και ψυχική τους υγεία. Παράλληλα, νιώθω μεγάλη ανησυχία για τους φίλους μου και τους συμμαθητές μου, παρ' όλο που μιλάμε σε καθημερινή βάση μέσω της σύγχρονης τεχνολογίας, που έχει διευκολύνει άρδην την επικοινωνία μεταξύ μας αυτές τις δύσκολες μέρες. Τολμώ να προβλέψω ότι οι διαπροσωπικές σχέσεις δεν θα είναι όπως πριν. Σκέψεις όπως «Ωχ, έβηξε! Μήπως πρέπει να πάω λίγο πιο μακριά;» θα αλλάξουν τον τρόπο με τον οποίο αντιμετωπίζουμε τον συνάνθρωπο. Ίσως η απόσταση των δύο μέτρων, που συνιστούν οι ειδικοί, να καθιερωθεί ασυνείδητα στη ζωή μας.

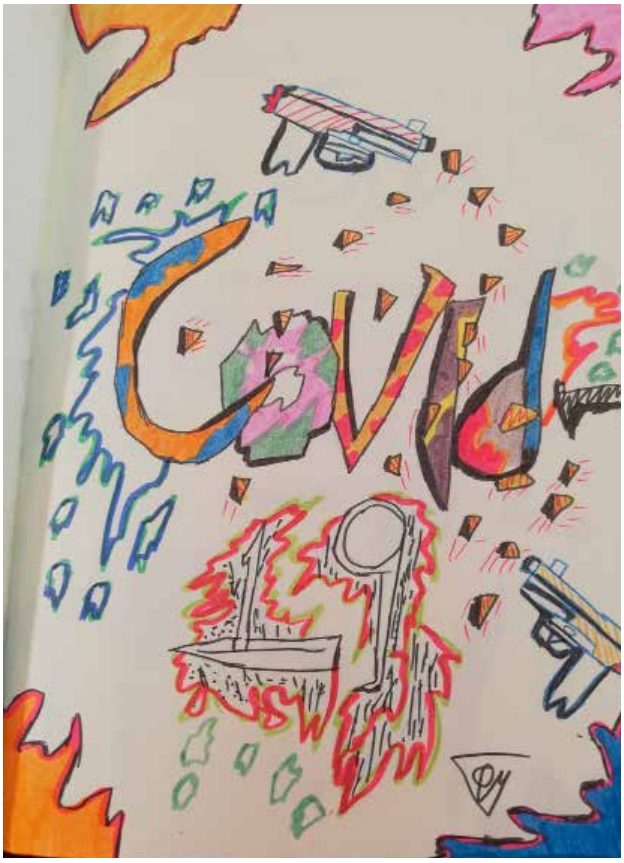

Φραίμη Μάνεση, Α5

Συχνά σκέφτομαι για ποιον λόγο συμβαίνουν όλα αυτά. Γιατί αθώοι άνθρωποι χάνουν τόσο μάταια τη ζωή τους; Υπεύθυνη γι' αυτήν την τρικυμία μπορεί να είναι η έπαρση του σύγχρονου ανθρώπου, ο οποίος, έχοντας υπερεκτιμήσει τις δυνατότητές του, νοιάζεται μόνο για το συμφέρον του. Αδιαφορεί, όχι μόνο για τον διπλανό του, αλλά και για τον ίδιο τον πλανήτη, που σιγά-σιγά καταστρέφεται από τους ίδιους τους φιλοξενούμενούς του. Μπορεί η πανδημία να είναι μια προειδοποίηση ή ένα μήνυμα ότι πρέπει επιτέλους να βάλουμε το «εμείς» πάνω από το «εγώ» και να δείξουμε έμπρακτα σεβασμό και ευγνωμοσύνη στην κοινή μας κατοικία, τη Γη.

Ο μακροχρόνιος εγκλεισμός έχει εντείνει στους περισσότερους συναισθήματα άγχους, απαισιοδοξίας, μοναξιάς, στενοχώριας κ.ά.

Προσωπικά, όμως, θεωρώ ότι ο άπλετος χρόνος που έχουμε στη διάθεσή μας είναι ευκαιρία να αναστοχαστούμε, να αξιολογήσουμε τους εαυτούς μας, να δοκιμάσουμε νέες και διαφορετικές εμπειρίες, καθώς και να αναπληρώσουμε όλο τον χαμένο χρόνο με την οικογένειά μας. Νιώθω αισιόδοξος για την αυριανή μέρα και είμαι σίγουρος ότι, όταν η μπόρα τελειώσει, θα αντικρίσουμε και πάλι τον γαλάζιο και πανέμορφο ουρανό και θα ανταμώσουμε με το χαμόγελο στα χείλη.

Κωνσταντίνος Λάζαρης, Α4

> Ο άπλετος χρόνος που έχουμε στη διάθεσή μας είναι ευκαιρία να αναστοχαστούμε, **να αξιολογήσουμε τους εαυτούς μας**, να δοκιμάσουμε νέες και διαφορετικές εμπειρίες, καθώς και να αναπληρώσουμε όλο τον χαμένο χρόνο με την οικογένειά μας.

Το υπέρλαμπρο ταξίδι της ζωής

ΑΠΟΓΕΥΜΑ. Ο ήλιος δύει, τα πουλιά ηρεμούν και ο κόσμος σωπαίνει. Ώρα κοινής ησυχίας...

Απολάμβανε την ανοιξιάτικη ατμόσφαιρα και την καθαρή αυτή αύρα της σκοτεινής θάλασσας. Η ελαφριά συννεφιά κινούνταν γοργά στον ουρανό...την έσπρωχνε ο άνεμος δίχως προορισμό. Εκεί που τον έπιασε μια ανατριχίλα, ένιωσε τρομακτικά ματαιόδοξος. Οι σκέψεις του τον βασάνιζαν και τα ανάκατα συναισθήματά του τον έπνιγαν. Γιατί εγώ; Εμένα τι με νοιάζει; Είπε και αφαιρέθηκε αποχαυνωμένος, καθώς γέμιζε έντονα τα πνευμόνια του με καθαρό αέρα και στη συνέχεια τον άφηνε να βγαίνει αργά από τα χείλη του. Δεν είχε άλλες αντοχές... Μπα, τι σημασία έχει; Τον αποκάλεσαν δειλό. Δειλό που δεν έβρισκε τη δύναμη να πει τι νιώθει, να πει τι αισθάνεται. Ο άνεμος ήταν αρκετός για να καλύψει την σύγκρουση που αισθανόταν να θεριεύει μέσα του. Είμαι απλώς παιδί, είπε, και έκλεισε τα μάτια του και συλλογίστηκε την ύπαρξή του. Γιατί να μην γνωρίζω τι θέλω; Η δυσκολία να γνωρίσει τον έξω κόσμο τον προβλημάτιζε όλο και πιο πολύ, μέχρι που νύχτωσε. Τα φώτα έκλεισαν και η γειτονιά ερήμωσε. Δεν είχε κανέναν, παρά μόνο το λαμπερό άστρο που έφεγγε σαν να είχε σκοπό να δώσει ελπίδα στον άμυαλο αυτόν έφηβο. Εκείνος πίστευε πάντα στην αγάπη. Ποτέ, όμως, στο ότι κάτι τόσο δυνατό θα πήγαζε από μέσα του. Δεν ήξερε πώς να το αντιμετωπίσει. Δεν ήταν έτοιμος. Σαν να ήθελε ένα τόσο γενναίο αίσθημα να τον υπερνικήσει. Να τον κάνει να ωριμάσει προτού αντικρίσει τον έξω κόσμο... Τα θαλάσσωσε, έπεσε κάτω, σαν να έκοψαν κάθε χαρά που ένιωθε απλώς με ένα μεγάλο χτύπημα στην καρδιά του. Ο έφηβος αναπολούσε τις στιγμές...μια σπίθα στα σωθικά του, ένα χαμόγελο που έλαμπε στο πρόσωπό του, τα άτομα που τον έκαναν να ζήσει την ζωή του έστω για τόσο λίγο σαν να ήταν πρωταγωνιστής σε μια ταινία... αυτές οι ταινίες όπου όλα έμοιαζαν μαγικά. Στην πραγματικότητα, όμως, τίποτα δεν είναι όπως φαίνεται. Ο έφηβος δεν άντεξε άλλο τόση καταπίεση. «Εκείνος φταίει», είπαν... Όμως κανείς δεν ήξερε ότι αυτός ο άνθρωπος δεν είχε νιώσει ποτέ αληθινή αγάπη. Δεν περίμενε κάτι από κανέναν και του πρόσφεραν χωρίς τη δική του θέληση μόνο επιπρόσθετα χτυπήματα στην καρδιά... «Είχε δική του βούληση». Σε μια τέτοια κοινωνία, η βούληση του ενός γίνεται προτεραιότητα του άλλου. Αυτό που ζούμε είναι μια περιπέτεια. Ο ένας θέλει να βάλει εμπόδια στον άλλον για να τον δει να πέφτει. Και αν πέσει, δεν μπορεί να ξανασηκωθεί; Σ' έναν τέτοιο κόσμο, σ' έναν τέτοιο εφιάλτη, για να επιβιώσει κανείς χρειάζεται τόλμη, αυτονομία και ελπίδα και αυτά τα τρία χαρακτηριστικά τα μαθαίνει κανείς μόνο όταν έχει λυγίσει, έχει πάθει, έχει πονέσει. Καλώς σας βρήκαμε σ' αυτό το υπέρλαμπρο ταξίδι της ζωής.

Μαρία-Αλεξία Παπαντωνοπούλου, Α6

ΚΟΡΩΝΟΪΟΣ

Ο ιός 2019-nCov, ανήκει σε μία κατηγορία ιών, τους κορωνοϊούς, που προκαλούν στον άνθρωπο νόσο με συμπτώματα ήπιου κρυολογήματος. Κατά τις τελευταίες δύο δεκαετίες, επιθετικά στελέχη κορωνοϊών, όπως ο SARS και ο MERS, μόλυναν τον άνθρωπο ύστερα από μεταλλάξεις που υπέστησαν οι ιοί που προσβάλλουν ορισμένα είδη ζώων που συνυπάρχουν με τον άνθρωπο. Ο 2019-nCov δε διαφέρει κατά πολύ στην προέλευση, αφού πρώτη εστία μόλυνσης υπήρξε στην πόλη Γουχάν της Κίνας η αγορά άγριων ζώων, μεταξύ των οποίων φίδια και νυχτερίδες, από τα οποία πιθανόν να προήλθε.

Η ΔΙΑΦΟΡΑ όμως του ιού αυτού από τους προαναφερθέντες, με βάση μελέτες επιστημόνων στην Κίνα, έγκειται στη σοβαρότητα της ασθένειας που προκαλεί, με τον 2019-nCov να είναι πιο ήπιος και να εμφανίζει θνησιμότητα μόλις 2%, κυρίως σε άτομα μεγαλύτερης ηλικίας ή άτομα με εξασθενημένο ανοσοποιητικό σύστημα. Διαφέρει τέλος και ως προς τη μεταδοτικότητα, που είναι αυξημένη, παρόμοια με αυτή του ιού της γρίπης, αφού ακόμη και ασυμπτωματικοί ασθενείς μπορούν να μεταδώσουν την ασθένεια. Για τον έλεγχο της μετάδοσής του επομένως, ακολουθείται διαφορετική προσέγγιση από αυτή που χρησιμοποιήθηκε για την καταπολέμηση του SARS.

Ο ιός 2019-nCov προσβάλλει, σε αντίθεση με άλλους κορωνοϊούς, τόσο το άνω, όσο και το κάτω αναπνευστικό σύστημα, προκαλώντας συμπτώματα όπως πυρετό, βήχα, θωρακικό άλγος, δύσπνοια, ή ακόμη και σοβαρότερες επιπλοκές όπως η πνευμονία και η οργανική ανεπάρκεια.

Ο ΙΟΣ ΜΕΤΑΔΙΔΕΤΑΙ μέσω των σταγονιδίων από το φτέρνισμα, τη στενή επαφή και τον βήχα. Ιδιαίτερη ανησυχία εγείρει στην επιστημονική κοινότητα το γεγονός ότι ο ιός μπορεί να επιβιώσει για χρονικό διάστημα έως και 9 ημερών σε επιφάνειες, συμπεριλαμβανομένων των μεταλλικών, των γυάλινων και των πλαστικών. Η διαπίστωση αυτή, άλλωστε, οδήγησε σε έκτα-

κτες αποφάσεις, όπως αυτή της κεντρικής τράπεζας της Κίνας, που απέσυρε μεγάλες ποσότητες χαρτονομισμάτων τα οποία κυκλοφορούσαν σε νοσοκομεία, αγορές ζώων και λεωφορεία κοντά στα κέντρα εξάπλωσης του ιού στη χώρα. Ο Παγκόσμιος Οργανισμός Υγείας, βεβαίως, έχει τονίσει ότι σημαντικά μεγαλύτερες είναι οι πιθανότητες μετάδοσης μέσω των σταγονιδίων της αναπνοής, παρά από την επαφή με μολυσμένη επιφάνεια. Ευτυχώς, έρευνες απέδειξαν πως ακόμα και τα οικιακά καθαριστικά προϊόντα μπορούν να καταπολεμήσουν την εξάπλωση του 2019-nCov. Οι ανθρώπινοι κορωνοϊοί, αδρανοποιούνται επιτυχώς μέσω διαδικασιών απολύμανσης με προϊόντα που περιέχουν 62-71% αιθανόλη, 0,5% υπεροξείδιο του υδρογόνου ή 0,1% υποχλωριώδες νάτριο.

Η ΔΙΑΓΝΩΣΗ πραγματοποιείται μέσω μιας ανάλυσης δείγματος φλέγματος που προσδιορίζει την παρουσία ή την απουσία ιών του αναπνευστικού συστήματος. Η διάγνωση της ασθένειας Covid-19 δυσχεραίνεται όμως από την ομοιότητα των συμπτωμάτων της με αυτά της γρίπης και του κοινού κρυολογήματος και καθυστερείται εξαιτίας της περιόδου επώασης του ιού, που διαρκεί 14 ημέρες. Δυστυχώς, η χρήση αντιβιοτικών για την καταπολέμηση του ιού είναι αδύνατη, εφόσον τα αντιβιοτικά δρουν μόνο κατά των βακτηρίων και όχι των ιών. Για τον λόγο αυτό, είναι απαραίτητη η άμεση αναζήτηση ιατρικής βοήθειας σε περίπτωση εμφάνισης συμπτωμάτων λοίμωξης του αναπνευστικού συστήματος, όπως ο βήχας ή η δύσπνοια, ειδικότερα μετά από ταξίδι σε πληττόμενη περιοχή, επαφή με ασθενή υψηλού κινδύνου, που διερευνάται για τον ιό, ή επαφή με επιβεβαιωμένο κρούσμα.

ΟΣΟΝ ΑΦΟΡΑ ΤΟ ΕΜΒΟΛΙΟ για τον κορωνοϊό, ο καθηγητής Λοιμωξιολογίας του Εθνικού Οργανισμού Δημόσιας Υγείας Σωτήρης Τσιόδρας, επεσήμανε ότι η παρασκευή εμβολίου, παρά τα τεράστια ποσά που έχουν λάβει σε χρηματοδοτήσεις μεγάλοι επιστημονικοί φορείς του εξωτερικού, θα διαρκέσει, στην καλύτερη περίπτωση, 4 έως 6 μήνες, ενώ οι περισσότεροι προβλέπουν ότι το νέο εμβόλιο θα είναι τελικά έτοιμο σε έναν χρόνο.

Ο ιός, με βάση τα τελευταία δεδομένα (3/3/2020), έχει εξαπλωθεί σε πάνω από 70 χώρες, μολύνοντας περισσότερους από 90.000 ανθρώπους.

Άννα-Νικόλ Γρίβα, Γ5

Η τήρηση των κατάλληλων μέτρων πρόληψης είναι εξίσου χρήσιμη, με σκοπό την αποφυγή μόλυνσης από τον 2019-nCov.

- Πρώτον, θα πρέπει κανείς να αποφύγει κάθε μη απαραίτητο ταξίδι, ειδικότερα στην πόλη Γουχάν και την επαρχία Χουμπέι της Κίνας.
- Δεύτερον, κρίνεται απαραίτητη η αποφυγή επαφής με ζώα, όπως τα πουλερικά, τα πτηνά και τα αδέσποτα ζώα, αλλά και με πάσχοντες από εμπύρετα σύνδρομα.
- Τρίτον, αναγκαίο είναι το συχνό και επιμελές πλύσιμο των χεριών, με αντισηπτικό σαπούνι σε όλη την επιφάνεια των παλαμών και των καρπών, τη ραχιαία επιφάνεια των δακτύλων, τις πτυχές ανάμεσα στα δάχτυλα και την περιοχή κάτω από τα νύχια, τουλάχιστον επί τριάντα δευτερόλεπτα.
- Τέλος, σημαντικό είναι κανείς να διατηρεί το αμυντικό του σύστημα σε άριστη κατάσταση, μέσω της σωστής διατροφής, της άσκησης, της αποχής από το κάπνισμα και της κατάλληλης ρύθμισης χρόνιων νοσημάτων.

Πηγές:

- https://www.iatropedia.gr/ygeia/koronoios-gripi-kai-kryologima-poies-einai-oi-diafores-sta-symptomata/127224/
- https://www.cnn.gr/news/ellada/story/207194/tsiodras-apithano-na-min-ftasei-stin-ellada-o-neos-koronaios
- https://www.huffingtonpost.gr/entry/poso-mporei-na-antexei-o-neos-koronoios-se-mia-molesmene-epifaneia_gr_5e4bade3c5b6eb8e95b21689
- https://www.onmed.gr/farmako/story/382081/koronoios-ton-aprilio-oi-klinikes-dokimes-toy-protoy-emvolioy
- https://www.onmed.gr/ygeia-eidhseis/story/382067/koronoios-o-tropos-metadosis-toy-neoy-ioy-moiazei-perissotero-me-ayton-tis-gripis
- https://www.iatronet.gr/ygeia/loimwdeis-nosoi/article/53823/ti-prepei-na-gnwrizete-gia-ton-koronoo-2019-ncov.html
- https://www.iatropedia.gr/eidiseis/koronoios-chartis-deichnei-pou-kai-poso-echei-eksaplothei-chores-krousmata-kai-thymata/127522/

2020: Η ΩΡΑ ΤΗΣ ΑΛΛΑΓΗΣ... ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΛΙΜΑΤΙΚΗ ΑΛΛΑΓΗ

Social Media, #metoo, Arab Spring, LGBTQ Movement, Mass Shootings, Superhero Movies, Smartphones, Cancel Culture, Game of Thrones, School Strike for Climate. Δέκα όροι που καθένας από εμάς που έζησε και μεγάλωσε στη δεύτερη δεκαετία της χιλιετίας που διανύουμε, άκουσε, γνώρισε και χρησιμοποίησε. Όπως όταν ήμαστε παιδιά, ενώναμε τις τελείες για να ανακαλύψουμε την εικόνα που σχηματίζουν, έτσι οι έννοιες που καθόρισαν τη δεκαετία μας αποκαλύπτουν τις ιδέες και τα προβλήματα που κυριάρχησαν. Το τρίπτυχο τεχνολογία, κοινωνικά κινήματα, κλιματική αλλαγή – με τεράστιο βαθμό αλληλεξάρτησης – χαρακτήρισαν τη δεκαετία του 2010 και χαράζουν εν πολλοίς την αρχή της διαδρομής του 2020. Σε έναν κόσμο που ως μαθητές γνωρίσαμε αυτά τα δέκα χρόνια, η τεχνολογική επανάσταση επιφέρει τεράστιες αλλαγές. Η καθημερινότητά μας έχει γίνει αισθητά διαφορετική από αυτή των σχολικών χρόνων κάθε προηγουμένης γενιάς και η καθολική πρόσβαση στην πληροφορία επιτρέπει στα κοινωνικά και περιβαλλοντικά ζητήματα να διαδίδονται ταχύτατα σε όλη την υφήλιο. Η δεκαετία του 2020 περιμένει τώρα το επόμενο βήμα: τη μετατροπή της επικοινωνίας και της πληροφορίας σε πράξη – και ο αγώνας για την αντιμετώπιση της κλιματικής αλλαγής, που παίρνει σάρκα και οστά τα τελευταία δύο χρόνια, μοιάζει να είναι το βήμα αυτό.

Η ΚΛΙΜΑΤΙΚΗ ΑΛΛΑΓΗ έχει γίνει εμφανής τα τελευταία χρόνια. Τα ακραία φυσικά φαινόμενα πληθαίνουν και εμφανίζονται με συχνότητα και ένταση που δεν είχαν στο παρελθόν. Ακούσαμε για πλημμύρες στην Αφρική και στη Βενετία και φωτιές στον Αμαζόνιο, στην Καλιφόρνια και στην Αυστραλία. Οι αλλεπάλληλες φυσικές καταστροφές αποτυπώνουν πλέον με μεγάλη ευκρίνεια το πρόβλημα και συχνά το επιδεινώνουν, καθώς οι πληγείσες περιοχές τις περισσότερες φορές αδυνατούν να αποκαταστήσουν τις ζημιές εγκαίρως.

Ο διεθνής προβληματισμός εντάθηκε στις αρχές του 2010 και ο ΟΗΕ ανέλαβε δράση. Έτσι, το 2012 διοργάνωσε παγκόσμια διάσκεψη στο Ρίο με εκπροσώπους των περισσότερων χωρών-μελών του οργανισμού και καθιέρωσε αυτές τις συναντήσεις να γίνονται κάθε τρία έτη περίπου. Ακολούθησε η διάσκεψη του Παρισιού το 2015, όπου 197 χώρες υπέγραψαν μία συμφωνία με στόχο τη μείωση της υπερθέρμανσης του πλανήτη και τέλος πραγματοποιήθηκε άλλη μία σύσκεψη στη Βόννη το 2019 για να αξιολογηθούν οι τελευταίες εξελίξεις.

Ευτυχώς, όμως, το πρόβλημα έχει πλέον ευαισθητοποιήσει τον παγκόσμιο πληθυσμό, καθώς η δεκαετία τελείωσε με δύο σπουδαία κινήματα/δράσεις: το global strike week και το κίνημα της Greta Thunberg. Τον Σεπτέμβριο του 2019, 300.000 μαθητές, φοιτητές και εργαζόμενοι περπάτησαν στους δρόμους του Λονδίνου για να εκφράσουν τη σοβαρότητα της κατάστασης.

Σκοπός ήταν η κινητοποίηση της κυβέρνησης για τη λήψη μέτρων και βασικά η αρχή ενός δημόσιου διαλόγου για να γίνει επιτέλους πράξη η απόδραση από αυτόν τον βασανιστικό λαβύρινθο που διανύουμε. Η δράση αυτή κορυφώθηκε στις 20 Σεπτεμβρίου, όταν διοργάνωθηκαν ομιλίες από διάφορες περιβαλλοντικές οργανώσεις με αποδέκτες τους μαθητές.

Παράλληλα, στην Σουηδία η Greta δημιούργησε ένα παγκόσμιο κίνημα, το Fridays for Future, αφιερώνοντας κάθε Παρασκευή στον αγώνα για το περιβάλλον. Η ιδέα ξεκίνησε όταν η Greta διαδήλωνε πέρσι κάθε μέρα έξω από τη βουλή της Σουηδίας για να κινητοποιήσει την κυβέρνηση να αναλάβει δράση για την κλιματική αλλαγή. Η είδησή της έγινε γρήγορα γνωστή στον κόσμο και δημιούργησε την δική της οργάνωση (Fridays for Future) που προσκαλεί κάθε Παρασκευή τους μαθητές να βγαίνουν στους δρόμους και να διαδηλώνουν. Πλέον, η ίδια συμμετέχει σε παγκόσμια συνέδρια και συζητά με πολιτικούς ηγέτες για το ζήτημα.

Και ξεκινά η τεχνολογική επανάσταση: «Apple, Microsoft, Firefox, Gozilla, Google, Siri, Alexa, Cortana, Iphone, Android» είναι δέκα λέξεις που θα κατακλύσουν την αγορά και θα αλλάξουν τον τρόπο σκέψης του ανθρώπου ριζικά τα επόμενα χρόνια. Πάντα, όμως, με ένα κόστος. Περισσότερη τεχνολογία σημαίνει περισσότερο ηλεκτρικό ρεύμα και περισσότερη παραγωγή, άρα περισσότερα εργοστάσια.

Τί μπορούσαμε λοιπόν να αλλάξουμε για να σώσουμε το περιβάλλον; Ποιο διαφορετικό χαρακτήρα μπορεί να ενστερνιστεί η νέα δεκαετία; Η ανάγκη αυτή του ανθρώπου είναι βαθιά ριζωμένη στη νοοτροπία του. Και αυτή αλλάζει δύσκολα. Αλλά –δυστυχώς ή ευτυχώς– αυτή είναι η λύση στο πρόβλημα.

ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ, όμως, της κλιματικής αλλαγής δεν είναι πρόσφατο. Είναι το αποτέλεσμα μίας εξελικτικής διαδικασίας άρρηκτα συνδεδεμένης με την οικονομική ανάπτυξη.

Από τον 18ο αιώνα, όμως, οι προσπάθειες των ανθρώπων αρχίζουν να επηρεάζουν το περιβάλλον. Είναι η εποχή της Βιομηχανικής Επανάστασης, με την κατασκευή εκατοντάδων εργοστασίων που έκαιγαν κάρβουνο και άλλα ορυκτά για ενέργεια. Αργότερα, η αύξηση των προϊόντων και το εμπόριο που τόνωσε η βιομηχανική επανάσταση οδήγησαν στην ανάγκη για εξέλιξη των μέσων μεταφοράς.

Μετά τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο, η οικονομική ανάπτυξη και η αύξηση του προσδόκιμου επιβίωσης οδηγούν σε ραγδαία αύξηση του παγκόσμιου πληθυσμού. Κατά συνέπεια, η ζήτηση των προϊόντων αυξάνεται, η παραγωγή αυξάνεται αναγκαστικά, οι επιχειρήσεις διεθνοποιούνται, νέα εργοστάσια και οικοδομές κατασκευάζονται σε πολλές και διαφορετικές χώρες και νέες δυνάμεις εισέρχονται στην παραγωγή, όπως η Κίνα.

Με την έναρξη της νέας χιλιετίας και σχεδόν όλες οι διαδικασίες στη ζωή μας είναι αρκετά μηχανοποιημένες. Το μόνο που λείπει είναι η επικοινωνία σε παγκόσμιο επίπεδο. Προκύπτει, έτσι, η ανάγκη για ένα μέσο που θα ενώσει τον κόσμο, θα διαδώσει τις ιδέες του καθενός και θα κάνει ασήμαντες τις γεωγραφικές αποστάσεις.

ΠΡΙΝ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΣΩΛΗΝΕΣ που απορροφούν το διοξείδιο του άνθρακα από την ατμόσφαιρα, πριν από τις γεννήτριες, πριν από τα φωτοβολταϊκά, πριν από τις όποιες μελέτες, πρέπει να επέλθει πρώτα η δική μας αλλαγή. Όλοι μας πρέπει να αποδεχτούμε ότι πλέον η κατάσταση είναι σοβαρή και ότι εμείς έχουμε θέσει σε κίνδυνο στον πλανήτη. Άρα, και εμείς πρέπει να αλλάξουμε. Δεν υπάρχει περιθώριο να περιμένουμε να βρούν οι επιστήμονες μια λύση. Δεν υπάρχει χρόνος να αντιστεκόμαστε στην αλλαγή. Τώρα είναι η ώρα για ανακύκλωση και κομποστοποίηση και μείωση της χρήσης του πλαστικού και καθαριότητα στις παραλίες, στους δρόμους, στα δάση. Πρέπει να πιέσουμε τις κυβερνήσεις να ακούσουν και να αναλογιστούν τις ιδέες μας, αλλά και να ξεκινήσουν έναν παγκόσμιο –πλέον- διάλογο με τους ηγέτες των άλλων χωρών, να συνεργαστούν μαζί τους για την αντιμετώπιση ή μάλλον άμβλυνση του προβλήματος. Το μέλλον είναι στα χέρια μας και εμείς πρέπει να παλέψουμε για αυτό. Οπότε, ας ξεκινήσουμε…

Έλενα Καρόκη, Β3

Πηγές:

https://www.fridaysforfuture.org/about
https://www.campaigncc.org/climate_strike_20_september

Πυρκαγιές Αμαζονίου και Αυστραλίας

Οι πνεύμονες του πλανήτη στις φλόγες

ΤΗΝ ΦΕΤΙΝΗ ΧΡΟΝΙΑ το περιβάλλον επλήγη από θανατηφόρες πυρκαγιές, που επηρέασαν δραστικά όλον τον κόσμο. Το 2019 ξέσπασαν οι μεγάλες πυρκαγιές στον Αμαζόνιο και στην Αυστραλία, προβληματίζοντας χιλιάδες ανθρώπους σχετικά με την σχέση που θα έπρεπε να έχουμε με το περιβάλλον.

Το 20% του οξυγόνου που υπάρχει στην ατμόσφαιρα παράγεται στην Νότια Αμερική και συγκεκριμένα στο γνωστό σε όλους μας τροπικό δάσος του Αμαζονίου. Το παραπάνω δάσος έχει έκταση περίπου 7 εκατομμύρια τετραγωνικά χιλιόμετρα, 5.5 εκ. από τα οποία καλύπτονται από δασική έκταση. Τους καλοκαιρινούς μήνες του έτους 2019 ο λεγόμενος «πνεύμονας» της Γης βρισκόταν σε κατάσταση έκτακτης ανάγκης. 76.720 φωτιές τύλιξαν με τις φλόγες τους την περιοχή της Βραζιλίας και μέχρι την 1η Αυγούστου του 2019 είχαν αποψιλώσει 9.250 τετραγωνικά χιλιόμετρα.

ΟΙ ΦΩΤΙΕΣ δεν αποτελούν κάτι πρωτόγνωρο για το τροπικό δάσος, αφού κάθε έτος οι αγρότες και οι κτηνοτρόφοι των χωρών της Αμαζονίας, θέλοντας να καθαρίσουν την περιοχή και να αυξήσουν την γονιμότητά της, προκαλούν ελεγχόμενες πυρκαγιές. Παράλληλα, άλλοι αγνοούν τον νόμο και βάζουν φωτιές για να εκμεταλλευτούν τις καμένες εκτάσεις. Φαίνεται όμως πως το συγκεκριμένο έτος η κατάσταση βγήκε εκτός ελέγχου. Αναλυτικότερα, σύμφωνα με τους επιστήμονες, οι πυρκαγιές του Αμαζονίου το 2019 ξεπέρασαν κατά 85% τον περσινό αριθμό πυρκαγιών.

Η επιστημονική ομάδα που μελέτησε την κατάσταση ανέφερε πως ο αριθμός των πυρκαγιών δεν είναι αρκετός για να προκαλέσει πρόβλημα έλλειψης οξυγόνου στον πλανήτη, αλλά τόνισαν πως αυτό δεν πρέπει να μας καθησυχάζει. Εκτός από την λειτουργία του ως «πνεύμονα» του πλανήτη, ο Αμαζόνιος φιλοξενεί πάνω από 43.800 είδη φυτών, 427 είδη θηλαστικών, 1.300 είδη πτηνών, 378 είδη ερπετών και περισσότερα από 400 είδη αμφιβίων. Επομένως, ενώ μπορεί οι πυρκαγιές να μην απείλησαν την παραγωγή του οξυγόνου, απείλησαν, όμως, την σπάνια βιοποικιλότητα του τόπου.

Είναι γνωστό πως και η Αυστραλία έχει πλούσια χλωρίδα και πανίδα. Έχει πάνω από 200 χιλιάδες είδη ζώων, από τα οποία 3.000 υπάρχουν μόνο εκεί, και σχεδόν 300 χιλιάδες φυτά, από τα οποία 18 χιλιάδες φύονται μόνον εκεί. Δυστυχώς, η κλιματική αλλαγή και η ανικανότητα του ανθρώπου να την αντιμετωπίσει οδήγησε φέτος στο μεγαλύτερο κύμα πυρκαγιών της ηπείρου.

ΟΙ ΠΥΡΚΑΓΙΕΣ ΑΥΤΕΣ κράτησαν 240 ημέρες και έκαψαν τεράστιες εκτάσεις δάσους, σκοτώνοντας πάνω από 1 δισεκατομμύριο ζώα και 33 ανθρώπους. Αναλυτικότερα, οι πυρκαγιές έχουν κάψει έκταση περίπου 26 εκατομμυρίων στρεμμάτων και πάνω από 3000 κτίρια. Ύστερα από 7 μήνες που οι πυρκαγιές μαίνονταν εκτός ελέγχου, οι βροχές βοήθησαν να αντιμετωπιστεί το πρόβλημα.

Η φωτιά, εκτός ελέγχου, καίει ό,τι βρει μπροστά της από τα προάστια του Sydney σε περιοχές εκατοντάδες μίλια βόρεια γύρω από το Byron Bay

ΓΙΑ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΕΣ από 80 μέρες όμως, στο Σίδνεϋ η ατμόσφαιρα ήταν κακή, με λίγο οξυγόνο λόγω του καπνού. Λόγω της υψηλής τιμής των φίλτρων αέρα, πολλοί άνθρωποι ήταν αναγκασμένοι να μείνουν εγκλωβισμένοι στο σπίτι τους όλο το καλοκαίρι. Παράλληλα, κάποιες μέρες δεν υπήρχε ρεύμα, τηλέφωνο, ή διαδίκτυο, κάτι που εμπόδιζε την επικοινωνία των ανθρώπων. Την ίδια στιγμή, όσοι έχασαν τα σπίτια τους, έμειναν στα αυτοκίνητα, καθώς τα ξενοδοχεία ήταν όλα γεμάτα.

Μία έρευνα του Αυστραλιανού ινστιτούτου έδειξε πως 57% των Αυστραλών επηρεάστηκε άμεσα από τις φωτιές. Βλέποντας τις επιπτώσεις που μπορεί να έχει η κλιματική αλλαγή στη ζωή του ανθρώπου, οι Αυστραλοί δήλωσαν πως αναθεωρούν τις επιλογές τους σχετικά με την χρήση ενέργειας, προτιμώντας πια τις ανακυκλώσιμες μορφές της. Πολλοί, διαδήλωσαν με σκοπό να παρακινήσουν και άλλους να δράσουν για την κλιματική αλλαγή. Παράλληλα, επιστήμονες ανέπτυξαν εφαρμογές με στόχο τον γρήγορο εντοπισμό και την καταπολέμηση των πυρκαγιών, για να μην επαναλειφθεί η φετινή κατάσταση.

Πυρκαγιές στη Βραζιλία ξεκινούν σκόπιμα από παράνομες προσπάθειες αποψίλωσης εδάφους για εκτροφή βοοειδών.

Το 2019 εντοπίστηκαν περισσότερες από 74.000 πυρκαγιές μεταξύ Ιανουαρίου και Αυγούστου - υψηλότερος αριθμός από το 2010.

ΕΙΝΑΙ ΚΑΙΡΟΣ να κατανοήσουμε και εμείς πως η Γη βρίσκεται σε κατάσταση «έκτακτης ανάγκης». Οι δασικές πυρκαγιές απειλούν την πανίδα και την χλωρίδα του πλανήτη, και συνεπώς την ανθρώπινη ύπαρξη. Οι περιβαλλοντικοί οργανισμοί όλων των χωρών οφείλουν να ενισχυθούν για να είναι σε θέση να αντιμετωπίσουν άμεσα παρόμοια φαινόμενα και να περιορίσουν τις επιπτώσεις τους.

Χαρά Μωραϊτάκη, Δέσποινα Ντριγκόγια, Α6

«ΤΕΛΕΙΩΝΕΙ»... ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΜΑΣ;

ΕΙΝΑΙ ΓΕΓΟΝΟΣ ότι η κλιματική αλλαγή αποτελεί μία από τις μεγαλύτερες προκλήσεις για το μέλλον της ανθρωπότητας. Καθημερινά ερχόμαστε αντιμέτωποι με φαινόμενα, όπως η αύξηση της στάθμης της θάλασσας, που δημιουργούν σημαντικά προβλήματα, όπως συνέβη και στην πανέμορφη Βενετία, το μέλλον της οποίας κρίνεται δυσοίωνο. Αντίστοιχα, στην Ελλάδα βιώνουμε πρωτόγνωρα καιρικά φαινόμενα με ιδιαίτερα καταστροφικές συνέπειες. Πλέον ξεσπούν βροχές, οι οποίες δεν διαρκούν περισσότερο από 10 λεπτά... μέχρι δηλαδή να ξαναβγεί ο ήλιος. Όλοι τότε αναρωτιόμαστε αν ο καιρός «τρελάθηκε»!

ΕΦΤΑΣΕ Η ΣΤΙΓΜΗ να παραδεχτούμε ότι ο καιρός δεν «τρελάθηκε»... από μόνος του! Ύστερα από τόσα χρόνια εκμετάλλευσης του περιβάλλοντος, σήμερα είναι η πρώτη φορά στην ιστορία, που ο άνθρωπος αντιλαμβάνεται ότι, προκειμένου να επιβιώσει, δε χρειάζεται να παλεύει με τη φύση, αλλά να την προστατεύει. Επιτακτική είναι, λοιπόν, η ανάγκη για μία ουσιαστική και ειλικρινή προσπάθεια από το ευρύτερο κοινωνικό σύνολο.

ΚΑΤΑ ΚΑΙΡΟΥΣ οργανώνονται κινήματα που αποσκοπούν στην ευαισθητοποίηση και αφύπνιση των πολιτών σχετικά με το συγκεκριμένο ζήτημα. Δυστυχώς, μέχρι τώρα, όλα είναι παροδικά και λησμονούνται με το πέρασμα του χρόνου, χωρίς να επιφέρουν καμία βελτίωση. Πρόσφατα, όμως, την επικαιρότητα παγκοσμίως απασχόλησε η νεαρή Σουηδή Γκρέτα Τούνμπεργκ. Πρόκειται για μία δεκαεξάχρονη, η οποία δεν δίσταση να αντιταχθεί σε ισχυρά πολιτικά και οικονομικά πρόσωπα, προκειμένου να καταγγείλει την παραβίαση των δικαιωμάτων της φύσης και να δημιουργήσει ένα κλίμα αντίδρασης σε οικουμενικό επίπεδο. Η κίνησή της αυτή βρήκε γρήγορα ανταπόκριση στις ήδη ευαισθητοποιημένες συνειδήσεις των συνομηλίκων της. Θα μπορούσε κανείς να πει ότι η προσπάθειά της διαφοροποιήθηκε έστω και λίγο από τις υπόλοιπες!

ΩΣΤΟΣΟ, αργά ή γρήγορα, πολλοί έσπευσαν να κατακρίνουν την μικρή «επαναστάτρια». Παράδειγμα αποτελεί και ο συγγραφέας ενός άρθρου υπό τον τίτλο: «Η κόρη που δεν θα ήθελα να έχω».

Greta Thunberg: Η ανθρωπότητα αντιμετωπίζει σοβαρή υπαρξιακή κρίση που προκύπτει από την κλιματική αλλαγή.

ΣΤΟ ΚΕΙΜΕΝΟ, με ιδιαίτερα ειρωνικό, έως και τοξικό ύφος, κατακρίνεται ο τρόπος με τον οποίο εκδήλωσε η Γκρέτα την οργή της απέναντι στα όσα δείνα αντιμετωπίζει ο πλανήτης μας. Ο συγγραφέας εστιάζει την προσοχή του στην ανάρμοστη και επιβλητική, κατά την άποψή του, συμπεριφορά της νεαρής, ενώ ταυτόχρονα αμφισβητεί με καυστικότητα την οποιαδήποτε προσπάθεια αλλαγής των σημερινών δεδομένων.

ΖΩΝΤΑΣ σε ένα συνεχώς μεταβαλλόμενο σύμπαν, τίποτα, ακόμα και η οικολογική καταστροφή, δεν είναι μη αναστρέψιμο. Είναι φυσικό επόμενο να προβληματίζεστε με ό,τι συμβαίνει και να αμφισβητείτε αρκετά απ' όσα προβάλλονται, διότι τις περισσότερες φορές το χάσμα ανάμεσα στο «είναι» και το «φαίνεσθαι» μοιάζει αγεφύρωτο. Χαρακτηριστική είναι και η περίπτωση του εικοσιτριάχρονου Ολλανδού Μπόγιαν Σλατ, με την επαναστατική εφεύρεση του πρώτου συστήματος καθαρισμού των ωκεανών ενισχύει την ελπίδα ότι η νέα γενιά αποτελεί το κλειδί για μία νέα και περιβαλλοντικά βελτιωμένη εποχή.

ΣΕ ΚΑΘΕ ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ, είναι σημαντικότερο να παραδειγματίζεται κάνεις από τις προσπάθειες που γίνονται για την επίλυση των οικολογικών προβλημάτων, παρά να προσπαθεί να τις υπονομεύσει, αμφισβητώντας τες ή παραμένοντας αδρανής. Η ευαισθητοποίηση των παθητικών έως τώρα κοινωνιών οφείλει να αποτελεί πρωταρχικό μέλημά μας. Μην αρκεστείτε, όμως, σε αυτό! Περιορίστε τον εγωισμό σας, γιατί μέχρι σήμερα το μόνο που καταφέραμε δρώντας κατ' αυτόν τον τρόπο είναι «να μεταχειριζόμαστε την φύση λες και είμαστε η τελευταία γενιά στον πλανήτη», όπως είπε και ο Ουμπέρτο Έκο. Ας κληροδοτήσουμε στις επόμενες γενιές έναν καλύτερο κόσμο από αυτόν που παραλάβαμε οι ίδιοι.

Ίρις Κοντού, Β3

Διαδήλωση στους δρόμους της Mende στη Γαλλία για την υπεράσπιση της έκτακτης ανάγκης λήψης μέτρων για το περιβάλλον.

ΔΡΑΣΕΙΣ ΜΑΘΗΤΙΚΗΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑΣ 2019-2020

Παρά τις ιδιαίτερες συνθήκες που διαμορφώθηκαν κατά την εφετινή χρονιά, η Μαθητική Κοινότητα του Λυκείου κατόρθωσε με την υποστήριξη της Διεύθυνσης και των Καθηγητών-Συμβούλων να σχεδιάσει και να υλοποιήσει ποικιλία δράσεων σε πολλούς τομείς.

Το Δεκαπενταμελές Μαθητικό Συμβούλιο, συνεχίζοντας την παράδοση των προηγούμενων ετών και εμπλουτίζοντας τις δράσεις του, συντόνισε τη συγκέντρωση τροφίμων, ενδυμάτων και χρημάτων, με στόχο την ενίσχυση και υποστήριξη των απόρων συνανθρώπων μας, του Ταμείου Υποτροφιών του Κολλεγίου και εθελοντικών φιλανθρωπικών ομάδων. Πιο συγκεκριμένα:

α) Όσον αφορά την ενίσχυση και υποστήριξη απόρων συνανθρώπων μας:

– Οι μαθητές της Γ΄ τάξης του Γενικού Λυκείου συνεισέφεραν στη διανομή τροφίμων στα συσσίτια της Αρχιεπισκοπής Αθηνών στο κέντρο Αστέγων του Δήμου Αθηναίων. Τις επισκέψεις συντόνισε ο κ. Α. Σπύρογλου.
– Οι μαθητές της Β΄ τάξης του Γενικού Λυκείου συνεισέφεραν στη διανομή τροφίμων στα συσσίτια της Ιεράς Μητρόπολης Ν. Ιωνίας και Φιλαδελφείας. Τις επισκέψεις συντόνισε ο κ. Α. Σπύρογλου.
– Η Μαθητική Κοινότητα συντόνισε τη συγκέντρωση ρουχισμού, που προσφέρθηκε στο Εκκλησιαστικό Ίδρυμα της Ιεράς Αρχιεπισκοπής Αθηνών «Κέντρο Στήριξης Οικογένειας».

β) Η Μαθητική Κοινότητα του Λυκείου συγκέντρωσε χρηματικό ποσό για την ενίσχυση του Ταμείου Υποτροφιών του Κολλεγίου:

– με την υποστήριξη δρομέων της Κολλεγιακής Οικογένειας (μαθητών, εκπαιδευτικών, αποφοίτων, γονέων, μελών του διοικητικού προσωπικού και φίλων του ΕΕΙ) που έλαβαν μέρος στον 37ο Κλασικό Μαραθώνιο Αθηνών.
– με τη διοργάνωση Χριστουγεννιάτικου μπουφέ και άλλων δράσεων
– με την πώληση φούτερ στο Χριστουγεννιάτικο Bazaar
– με τη διάθεση ποσού από τα ταμεία των πενταμελών Συμβουλίων των τμημάτων του Λυκείου

γ) Η Μαθητική Κοινότητα του Λυκείου ενίσχυσε οικονομικά και βοήθησε:

– στη διοργάνωση Bake - Sale για την ενίσχυση της ανεξάρτητης φιλανθρωπικής οργάνωσης “Make a difference: youth helping youth”
– στη διοργάνωση Bake-Sale για την ενίσχυση της φιλανθρωπικής ομάδας “Ε.Μ.Ε.Ι.Σ.”

Επιπλέον, τα μέλη του 15μελούς Μαθητικού Συμβουλίου εκπροσώπησαν το Σχολείο μας σε εκδήλωση που πραγματοποιήθηκε την Τετάρτη, 20 Νοεμβρίου 2019 σε εκδήλωση του «Χαμόγελου του Παιδιού» για τη συμπλήρωση 30 ετών από την Υπογραφή της Σύμβασης Δικαιωμάτων του Παιδιού από τα Ηνωμένα Έθνη στο Υπουργείο Παιδείας και Θρησκευμάτων.

Τέλος, οι Μαθητικές Κοινότητες και των έξι σχολικών μονάδων εν μέσω της καραντίνας ξεκίνησαν μια διαδικτυακή εκστρατεία για έναν μήνα, για την ενίσχυση της Μονάδας Εντατικής Νοσηλείας Νεογνών (ΜΕΝΝ) της Γ' Παιδιατρικής Κλινικής του Πανεπιστημιακού Γενικού Νοσοκομείου «Αττικόν», όπου νοσηλεύονται νεογνά, οι μητέρες των οποίων έχουν προσβληθεί από τη νόσο COVID-19. Με επιστολή τους κάλεσαν τα μέλη της ευρύτερης Κολλεγιακής οικογένειας να στηρίξουν την πρωτοβουλία τους. Στις 6 Μαΐου 2020, οι μαθητές ενίσχυσαν την εκστρατεία τους δημιουργώντας ένα βίντεο με τους Προέδρους των έξι Μαθητικών Κοινοτήτων του Σχολείου να μιλούν για την εμπειρία τους από τις πρωτόγνωρες συνθήκες της καραντίνας και να καλούν την Κολλεγιακή οικογένεια να συνδράμει την προσπάθειά τους. Το αποτέλεσμα της συγκεκριμένης κινητοποίησης ήταν τόσο σημαντικό, ώστε με το ποσό που συγκεντρώθηκε ενισχύθηκαν σημαντικά όλες οι Πανεπιστημιακές Παιδιατρικές Κλινικές της Αττικής (Γ΄ Παιδιατρική Κλινική του Πανεπιστημιακού Γενικού Νοσοκομείου «Αττικόν», Β΄ Παιδιατρική Κλινική του Νοσοκομείου Παίδων «Παναγιώτης και Αγλαΐα Κυριακού» και Α΄ Παιδιατρική Κλινική του Νοσοκομείου Παίδων «Η Αγία Σοφία»).

Η αποτίμηση των δράσεων της εφετινής χρονιάς ήταν πολύ θετική, παρά τις δύσκολες συνθήκες που βιώσαμε. Στόχος της Μαθητικής Κοινότητας για την επόμενη σχολική χρονιά είναι να συνεχίσει και να επεκτείνει το έργο της προσφοράς και της κοινωνικής αλληλεγγύης, καθώς και να υλοποιήσει δράσεις που να εκφράζουν τις ανησυχίες και τους προβληματισμούς της.

Σύμβουλοι της Μαθητικής Κοινότητας: κ. Α. Σπύρογλου, κ. Ε. Τζάρου, κ. Ν. Βελεγράκης και η Υποδιευθύντρια του Λυκείου Κολλεγίου Ψυχικού, κ. Α. Αναγνώστου.

Στιγμιότυπα από τη διανομή φαγητού στα συσσίτια

Αξιέπαινες πρωτοβουλίες μαθητών μας την περίοδο αναστολής λειτουργίας του Σχολείου

■ Ο μαθητής μας της Β΄ Λυκείου **Νικόλαος Τσακίρης** (τμήμα Β΄5) την περίοδο της αναστολής λειτουργίας του Σχολείου, δημιούργησε με την αδελφή του Μικέλα, μαθήτρια της Γ΄ Γυμνασίου του Κολλεγίου Ψυχικού, ιστοσελίδα / κανάλι στο διαδίκτυο με θέμα τα Μαθηματικά και τίτλο «MATHS Q & A». Στόχος αυτής της πρωτοβουλίας, όπως ο ίδιος ο Νικόλαος αναφέρει, «είναι η δημιουργία μιας μαθηματικής κοινότητας, η επίλυση απορριών μαθητών κάθε βαθμίδας και πάνω απ' όλα η μετάδοση της αγάπης για τα μαθηματικά». Ο σύνδεσμος για να συνδεθεί κάθε ενδιαφερόμενος μαθητής είναι https://www.youtube.com/channel/UCYi7f50GL_FhbG8vIRmiHvA

■ Η **Κοραλία Χατζηγιαννάκη**, μαθήτρια της Β΄ τάξης του Λυκείου Κολλεγίου Ψυχικού εμπνεύστηκε το «The Greek Mask Project», με στόχο να προσφέρει προστατευτικές μάσκες στα νοσοκομεία αναφοράς Covid-19 και να εμψυχώσει τους γιατρούς και τους νοσηλευτές της πρώτης γραμμής. Η πρωτοβουλία της μαθήτριας βρήκε πολύ θερμή ανταπόκριση, ενώ η ίδια προτίθεται να συνεχίσει το έργο της για όσο διαρκεί η πανδημία. Η ελληνική σημαία πάνω στις μάσκες είναι για εκείνη ένα σύμβολο ελπίδας.

■ Η **Ήβη-Άννα Γαλανού**, μαθήτρια της Β΄ τάξης του Λυκείου Κολλεγίου Ψυχικού δημιούργησε στις 18 Απριλίου ένα κανάλι στο Youtube με τίτλο «Θετική Ενέργεια!». Την περίοδο αναστολής λειτουργίας του Σχολείου, μία περίοδο αβεβαιότητας και ανασφάλειας η μαθήτρια μέσα από το κανάλι της στο Youtube προσπάθησε να βοηθήσει ανθρώπους που βιώνουν αρνητικά συναισθήματα. Σε καθημερινή βάση αναρτούσε PODCAST 26 δευτερολέπτων, τα οποία σχετίζονταν με τρόπους που οδηγούν στην ευτυχία.

Οι Μαθητικές Κοινότητες του Κολλεγίου Αθηνών ενάντια στη νόσο COVID-19

Ακολουθώντας τη μακρά παράδοση κοινωνικής δράσης και προσφοράς των Μαθητικών Κοινοτήτων του Σχολείου, οι μαθητές Κολλεγίου Αθηνών και Κολλεγίου Ψυχικού δεν έμειναν αμέτοχοι μετά το ξέσπασμα της πανδημίας.

Θέλοντας να εκφράσουν την ευγνωμοσύνη τους προς όλους αυτούς που αγωνίζονται καθημερινά για την προάσπιση της δημόσιας υγείας, κινητοποιήθηκαν άμεσα για τη στήριξη των συνανθρώπων τους.

Στις 12 Απριλίου 2020, εν μέσω της καραντίνας, ξεκίνησαν μια διαδικτυακή εκστρατεία για έναν μήνα, για την ενίσχυση της Μονάδας Εντατικής Νοσηλείας Νεογνών (ΜΕΝΝ) της Γ' Παιδιατρικής Κλινικής του Πανεπιστημιακού Γενικού Νοσοκομείου «Αττικόν», όπου νοσηλεύονται νεογνά, οι μητέρες των οποίων έχουν προσβληθεί από τη νόσο COVID-19. Με επιστολή τους κάλεσαν τα μέλη της ευρύτερης Κολλεγιακής οικογένειας να στηρίξουν την πρωτοβουλία τους.

Στις 6 Μαΐου 2020, οι μαθητές ενίσχυσαν την εκστρατεία τους δημιουργώντας ένα βίντεο με τους Προέδρους των έξι Μαθητικών Κοινοτήτων του Σχολείου να μιλούν για την εμπειρία τους από τις πρωτόγνωρες συνθήκες της καραντίνας και να καλούν την Κολλεγιακή οικογένεια να συνδράμει την προσπάθειά τους.

Την πρωτοβουλία των μαθητών στήριξαν από την πρώτη στιγμή το Σχολείο, οι ομάδες Fund Drive (εθελοντές απόφοιτοι, γονείς και γονείς αποφοίτων) αλλά και ο Σύλλογος

Συγχαρητήρια στους μαθητές μας για την πρωτοβουλία τους!

«Είμαι ιδιαίτερα υπερήφανος για τους μαθητές μας και τους συγχαίρω που, εμπνευσμένοι από την παράδοση του Κολλεγίου, ανέλαβαν δράση για να βοηθήσουν μητέρες και νεογνά που πλήττονται από τον κορωνοϊό.»

Richard L. Jackson
Διευθυντής/President
Κολλεγίου Αθηνών

«Οι μαθητές μας – τα παιδιά σας – μας κάνουν ακόμη μία φορά υπερήφανους τόσο για τη συγκεκριμένη κίνηση αλληλεγγύης, όσο και για τον αγώνα τους να αυξήσουν τη συμμετοχή μας στον ιερό σκοπό της στήριξης των Γιατρών των Νοσοκομείων, που φροντίζουν για την υγεία μητέρων, παιδιών και νεογνών με COVID-19.»

Απόστολος Αθανασόπουλος
Συνδιευθυντής Κολλεγίου Αθηνών
/ Συντονιστής Σχολικών Μονάδων ΕΕΙ

«Μέσα στο κλίμα αβεβαιότητας της πανδημίας, οι μαθητές μας έγιναν οι προστάτες των πιο μικρών και ευαίσθητων μελών της κοινωνίας μας. Έτσι ακριβώς όπως τους διδάσκουμε στο Σχολείο να προστατεύουν το «πρωτάκι» τους. Ο εξοπλισμός που εξασφαλίζουν είναι πολύτιμος για να σώσει τη ζωή νεογνών και παιδιών που χρήζουν διασωλήνωσης στις πιο απαιτητικές συνθήκες, για να διευκολύνει την ανάνηψη νεογνών και παιδιών σε ιδιαιτέρως κρίσιμη κατάσταση, για να σιτίσει νεογνά με το γάλα της μητέρας τους όταν αυτή πάσχει σοβαρά και να δώσει τη δυνατότητα σε μητέρες κατά τη διάρκεια της αναγκαστικής σκληρής απομόνωσής τους, λόγω κορωνοϊού ή άλλων μεταδοτικών νοσημάτων, να έχουν οπτική επαφή με το μωρό τους. Είτε λοιπόν χρησιμοποιηθεί για νεογνά μητέρων COVID-19 είτε σε οποιαδήποτε άλλη δύσκολη και απαιτητική κατάσταση, είμαστε όλοι ιδιαιτέρα υπερήφανοι που θα έχουμε συντελέσει σε αυτό τον σκοπό.»

Αντώνης Μακρής
Παιδίατρος, Υπεύθυνος Ιατρικής Υπηρεσίας Κολλεγίου Αθηνών

Αποφοίτων Κολλεγίου Αθηνών-Κολλεγίου Ψυχικού (ΣΑΚΑ) μέσω και των παραρτημάτων του στο εξωτερικό (SAKA Chapters).

Συνολικά συγκεντρώθηκαν €47.500 με την πολύτιμη συνεισφορά πάνω από 350 δωρητών καθώς και όλων των Μαθητικών Κοινοτήτων του Κολλεγίου που εκπροσωπούν περισσότερους από 4.500 μαθητές.

Με το ποσό αυτό θα ενισχυθούν σημαντικά τελικώς όλες οι Πανεπιστημιακές Παιδιατρικές Κλινικές της Αττικής (Γ΄ Παιδιατρική Κλινική του Πανεπιστημιακού Γενικού Νοσοκομείου «Αττικόν», Β' Παιδιατρική Κλινική του Νοσοκομείου Παίδων «Παναγιώτης και Αγλαΐα Κυριακού» και Α' Παιδιατρική Κλινική του Νοσοκομείου Παίδων «Η Αγία Σοφία») με την αγορά απαραίτητου εξοπλισμού, ο οποίος θα αξιοποιηθεί και μελλοντικά (υβριδική θερμοκοιτίδα, σύστημα βιντεολαρρυγγοσκόπησης, ιατρικό ζυγό, παλμικά οξύμετρα και πιεσόμετρα, αισθητήρες οξυμετρίας ενηλίκων και παιδιατρικοί, αντλία έγχυσης υγρών, μόνιτορ βιολογικών παραμέτρων κ.ά.).

Τις θερμές τους ευχαριστίες προς τους μαθητές του Κολλεγίου Αθηνών εξέφρασαν οι επικεφαλής των Παιδιατρικών Κλινικών των τριών νοσοκομείων σε **τηλεδιάσκεψη που πραγματοποιήθηκε στις 19 Ιουνίου 2020** με τη συμμετοχή εκπροσώπων των έξι Μαθητικών Συμβουλίων, μελών της Διεύθυνσης και του Διοικητικού Προσωπικού του Σχολείου αλλά και εκπροσώπων των Υπουργείων Παιδείας και Υγείας.

Ευχαριστούμε θερμά για την προσφορά πολύτιμου εξοπλισμού!

«Ευχαριστούμε θερμά τους μαθητές του Σχολείου για τη δωρεά τους. Η Μονάδα Εντατικής Νοσηλείας Νεογνών (ΜΕΝΝ) έχει αυξημένες ανάγκες σε ιατρικό εξοπλισμό, απαραίτητο στις νέες αυτές συνθήκες. Ο εξοπλισμός αυτός θα είναι ιδιαίτερα χρήσιμος ακόμα και μετά το πέρας της έκτακτης αυτής κατάστασης. Θα διευκολύνει την ανάνηψη νεογνών υψηλού κινδύνου και θα συμβάλει σημαντικά στην αναβάθμιση της ποιότητας της νοσηλείας ευάλωτων νεογνών.»

Βάνα Παπαευαγγέλου

Καθηγήτρια Παιδιατρικής-Λοιμωξιολογίας
Διευθύντρια Γ' Παιδιατρικής Κλινικής
Ιατρικής Σχολής ΕΚΠΑ
Πανεπιστημιακό Γενικό Νοσοκομείο «Αττικόν»

«Οι ιατροί και οι νοσηλευτές που εργαζόμαστε στη Μονάδα Ειδικών Λοιμώξεων, σας ευχαριστούμε για την προσφορά σας σε υλικοτεχνικό εξοπλισμό που διευκολύνει εξαιρετικά τη φροντίδα των μικρών ασθενών.»

Μαρίζα Τσολιά

Καθηγήτρια Παιδιατρικής-Λοιμωξιολογίας
Διευθύντρια Β' Παιδιατρικής Κλινικής
Ιατρικής Σχολής ΕΚΠΑ
Νοσοκομείο Παίδων «Π. & Α. Κυριακού»

«Η Παιδιατρική Κλινική «Η Αγία Σοφία» είναι η μεγαλύτερη παιδιατρική κλινική της χώρας, ως εκ τούτου έχει δεχτεί τον μεγαλύτερο όγκο μικρών ασθενών, ύποπτων κρουσμάτων COVID-19. Οι ιατροί της Α΄ Παιδιατρικής Κλινικής και εγώ προσωπικά συγχαίρουμε τους μαθητές και τους γονείς του Κολλεγίου Αθηνών για την εξαιρετική πρωτοβουλία. Ο εξοπλισμός που θα προσφερθεί θα είναι εξαιρετικά χρήσιμος για τη φροντίδα παιδιατρικών ασθενών που πάσχουν από COVID-19.»

Χριστίνα Κανακά-Gantenbein

Καθηγήτρια
Διευθύντρια Α' Παιδιατρικής Κλινικής
Ιατρικής Σχολής ΕΚΠΑ
Νοσοκομείο Παίδων «Η Αγία Σοφία»

1ο Βραβείο στον Διαγωνισμό Κοινωνικής Καινοτομίας για το Λύκειο Κολλεγίου Ψυχικού

Την 1η θέση στον Πανελλαδικό Διαγωνισμό Κοινωνικής Καινοτομίας 2020 (SIR-Social Innovation Relay), που διοργανώνεται από το Σωματείο Επιχειρηματικότητας Νέων (Junior Achievement Greece), κατέκτησε ο Όμιλος Νεανικής Επιχειρηματικότητας του Λυκείου Κολλεγίου Ψυχικού, ανάμεσα σε 70 ομάδες που διαγωνίσθηκαν από όλη την Ελλάδα. Ο Όμιλος αποτελείται από 43 μέλη και εκπροσωπήθηκε στον συγκεκριμένο Διαγωνισμό από τους μαθητές Χαρά Μωραϊτάκη (Α' Λυκείου), Δέσποινα – Βικτωρία Ντριγκόγια (Α' Λυκείου), Αθανάσιο Λινάτσα (Β' Λυκείου) και Γεώργιο Μουστάκα (Γ' Λυκείου).

Η μαθητική επιχείρηση «Medinow» που δημιούργησε ο Όμιλος Νεανικής Επιχειρηματικότητας του Λυκείου Κολλεγίου Ψυχικού σημείωσε μία ακόμη διάκριση, καθώς προκρίθηκε στην τελική δεκάδα του Πανελλαδικού Διαγωνισμού Κοινωνικής Καινοτομίας, που διεξήχθη την **Παρασκευή, 15 Μαΐου 2020, διαδικτυακά.**

Η εφαρμογή «Medinow» εστιάζει στο πρόβλημα της περιορισμένης πρόσβασης των πολιτών σε δομές ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης, ειδικά στην περιφέρεια. Η μαθητική επιχείρηση «Medinow» συνδέει άμεσα τον χρήστη με τον ιατρό και απευθύνεται τόσο σε επισκέπτες που κάνουν τις διακοπές τους στην Ελλάδα όσο και σε μόνιμους κατοίκους της χώρας μειώνοντας τον χρόνο αντιμετώπισης επειγόντων περιστατικών, ο οποίος αποτελεί τον πιο κρίσιμο ίσως παράγοντα για τη θετική έκβασή τους.

Πολλά συγχαρητήρια για μία ακόμη φορά στους μαθητές μας, καθώς και στους Καθηγητές – Συμβούλους του Ομίλου Νεανικής Επιχειρηματικότητας του Λυκείου Κολλεγίου Ψυχικού, κ. Αθανάσιο Καραμήτσα, κ. Ελένη Μαρκοπούλου και κ. Παναγιώτη Στατήρη.

Καλή επιτυχία στην ομάδα του Ομίλου στην τελική φάση του Διαγωνισμού!

Η μαθητική επιχείρηση "Medinow" που δημιούργησε εφέτος ο Όμιλος Νεανικής Επιχειρηματικότητας του Λυκείου Κολλεγίου Ψυχικού, εκπροσώπησε τη χώρα μας στον Παγκόσμιο Διαδικτυακό Διαγωνισμό του SIR στις 16/06/2020, στον οποίο αναδείχθηκε ανάμεσα στις τρείς καλύτερες.

Πολλά συγχαρητήρια στους μαθητές και στους καθηγητές μας για τη μεγάλη τους επιτυχία, καθώς και για όλες τις σημαντικές διακρίσεις που έχουν κατακτήσει τα τελευταία χρόνια μέσω του Ομίλου Νεανικής Επιχειρηματικότητας του Λυκείου Κολλεγίου Ψυχικού.

Ο Διαγωνισμός Κοινωνικής Καινοτομίας-Social Innovation Relay (SIR)

αποτελεί ένα εκπαιδευτικό πρόγραμμα που διεξάγεται μέσω του Διαδικτύου και απευθύνεται σε μαθητές δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης (15 -18 ετών). Οι μαθητές αναπτύσσουν καινοτόμες ιδέες και λύσεις για τα σύγχρονα κοινωνικά προβλήματα.

Στόχος της εκπαιδευτικής δράσης είναι οι μαθητές να αναγνωρίσουν τις κοινωνικές προκλήσεις στο περιβάλλον τους και να κατανοήσουν την έννοια της κοινωνικής επιχειρηματικότητας και καινοτομίας. Παράλληλα, μέσα από τη συμμετοχή τους αναπτύσσουν το επιχειρηματικό τους πνεύμα και καλλιεργούν δεξιότητες, όπως η ομαδική εργασία, η επικοινωνία, η αυτοπεποίθηση, η κριτική και η δημιουργική σκέψη.

Όμιλος MUN

Όμιλος Προσομοίωσης του Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών
Model United Nations (MUN)

Ο όμιλος **ΠΡΟΣΟΜΟΙΩΣΗΣ ΤΟΥ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥ ΗΝΩΜΕΝΩΝ ΕΘΝΩΝ (MUN)** του Λυκείου Κολλεγίου Ψυχικού αποτελεί έναν από τους σημαντικότερους Ομίλους εκπροσώπησης του Σχολείου μας σε Συνέδρια που οργανώνονται τόσο στην Ελλάδα (Αθήνα, Θεσσαλονίκη) όσο και στο εξωτερικό (Λονδίνο, Χάγη, Μαδρίτη).

Οι κυριότεροι σκοποί του **Ομίλου** είναι:

- Η ανάπτυξη δεξιοτήτων επικοινωνίας, διαλόγου, ομαδοσυνεργασίας, διαπραγμάτευσης και ηγεσίας.
- Η εμβάθυνση στη λειτουργία του Οργανισμού των Ηνωμένων Εθνών και των επιτροπών του.
- Η ενδυνάμωση και η ενίσχυση του ομαδο-συνεργατικού κλίματος.
- Η ευαισθητοποίηση και η ενημέρωση των μαθητών για τα παγκόσμια πολιτικά, οικονομικά και κοινωνικά ζητήματα,
- Η ενδυνάμωση της χρήσης της αγγλικής γλώσσας.
- Η ενίσχυση της επαφής και της επικοινωνίας των μαθητών τόσο με τις κοινότητες του MUN στο εσωτερικό αλλά και στο εξωτερικό.

Φέτος, λόγω των ειδικών συνθηκών που διαμορφώθηκαν εξαιτίας της πανδημίας του Covid-19 και την ακύρωση πολλών συνεδρίων, ο όμιλος MUN του Λυκείου Κολλεγίου Ψυχικού κατάφερε να συμμετάσχει με σημαντική εκπροσώπηση και με μεγάλη επιτυχία στις ακόλουθες εκδηλώσεις:

- 38ο Συνέδριο MUN του Σχολείου Royal Russell (19.10-21.10.2019)
- 21ο Συνέδριο MUN της Γερμανικής Σχολής Αθηνών (18.10-20.10.2019)
- 3ο Συνέδριο MUN της Γερμανικής Σχολής Θεσσαλονίκης (13.11-15.11.2019)
- 14ο Συνέδριο MUN των εκπαιδευτηρίων «ΚΩΣΤΕΑ ΓΕΙΤΟΝΑ» (6.12-8.12.2019)
- Συνέδριο THIMUN Χάγης (26.01-01.02.2020)

Επίσης την **Πέμπτη 23 Ιανουαρίου 2020** πραγματοποιήθηκε με μεγάλη επιτυχία στο campus Ψυχικού workshop με τίτλο *«Ηγεσία σε έναν περίπλοκο κόσμο. Δημοκρατία, Ασφάλεια, Βιωσιμότητα: Αναπτύσσοντας ηγετικές δεξιότητες» (Leadership in a complicated world. Democracy, Safety, Sustainability, Developing Leadership Skills).* Μαθητές του **Γυμνασίου** και **Λυκείου του Κολλεγίου Ψυχικού**, υπό την καθοδήγηση των υπεύθυνων καθηγητριών κ. Τ. Κατσαρού, κ. Ε. Γκολέμη και κ. Ε. Σκαλίδη, είχαν την ευκαιρία να παρακολουθήσουν την ομιλία του **Επίκουρου Καθηγητή Πολιτικών Συστημάτων στο Τμήμα Πολιτικής Επιστήμης και Διεθνών Σχέσεων του Πανεπιστημίου Πελοποννήσου, Δρ. Εμμανουήλ Παπάζογλου** και να εξερευνήσουν ζητήματα δημοκρατίας, αειφορίας και ηγεσίας, όπως οι ιδιαιτερότητες ηγεσίας και υποστηρικτών (leadership & followership), η χρησιμότητα των διεθνών οργανισμών σε ζητήματα ασφάλειας και η σημασία της πολιτικής διαιτησίας μεταξύ άλλων.

Καθηγητές-Σύμβουλοι: κ. Βλάχου (IB & Γενικό Λύκειο), κ. Γεωργακοπούλου (IB), κ. Κατσαρού (Γενικό Λύκειο), κ. Πελεκάνου (Γενικό Λύκειο), κ. Ροζάκης (Γενικό Λύκειο).

Speak truth to the power

Το Πρόγραμμα «Λέμε την Αλήθεια στην Εξουσία»

Το Πρόγραμμα «ΛΕΜΕ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ ΣΤΗΝ ΕΞΟΥΣΙΑ» είναι ένα πρωτοποριακό πρόγραμμα του Ιδρύματος «Robert F. Kennedy Human Rights» για τα ανθρώπινα δικαιώματα που διδάσκεται σε εκατομμύρια μαθητές σε ολόκληρο τον κόσμο. Είναι βασισμένο στο βιβλίο της Kerry Kennedy, κόρης του αείμνηστου Robert F. Kennedy, και διδάσκεται στα ελληνικά σχολεία με πρωτοβουλία της κυρίας Μαριάννας Β. Βαρδινογιάννη για τέταρτη συνεχή χρονιά με τη συμμετοχή περισσότερων από 150 σχολείων από ολόκληρη την Ελλάδα. Τελεί υπό την αιγίδα της Α.Ε. του Προέδρου της Δημοκρατίας και είναι εγκεκριμένο από το Υπουργείο Παιδείας. Το Πρόγραμμα έχει ως στόχο οι μαθητές να εξοικειωθούν από μικρή ηλικία με την έννοια των ανθρώπινων δικαιωμάτων, έτσι ώστε, ως μελλοντικοί πολίτες, να διασφαλίσουν την δημιουργία μιας καλύτερης και δικαιότερης κοινωνίας.

Στο Κολλέγιο Ψυχικού το «πρόγραμμα» εφαρμόζεται για τέταρτη συνεχόμενη χρονιά, ενώ θα πρέπει να σημειωθεί ότι με την πρωτοβουλία αλλά και την καθοδήγηση της γενικής διεύθυνσης του Κολλεγίου, παρουσιάσθηκε φέτος με τον έναν ή τον άλλο τρόπο στους 2161 μαθητές των Γυμνασίων και Λυκείων Κολλεγίου Ψυχικού και Κολλεγίου Αθηνών.

Το φετινό σχολικό έτος 2019-2020, το «πρόγραμμα» εφαρμόσθηκε με τον ακόλουθο τρόπο στο Κολλέγιο Ψυχικού: πρώτον, επεκτάθηκε η εφαρμογή του στη βαθμίδα του Γυμνασίου. Συγκεκριμένα, στο Γυμνάσιο ενσωματώθηκε στο μάθημα της Κοινωνικής και Πολιτικής Αγωγής/Civics, και σχετίσθηκε ειδικότερα με την εργασία που εκπονούν οι μαθητές στο 4ο Unit του μαθήματος με αφορμή το ζήτημα της ηθικής ηγεσίας.

Η εφαρμογή του στο Λύκειο συνεχίσθηκε και πάλι στο πλαίσιο της Κοινωνικής Ζωής. Ενσωματώθηκε όμως και στο αναλυτικό πρόγραμμα του μαθήματος της Πολιτικής Παιδείας στην Α' Λυκείου, έτσι ώστε να υπάρχει μια οργανική συνέχεια μεταξύ των δύο τάξεων, Γ' Γυμνασίου και Α' Λυκείου, έτσι όπως επιτάσσεται άλλωστε και από τη φιλοσοφία του προγράμματος του MYP.

Στην Πολιτική Παιδεία της Α' Λυκείου, το «πρόγραμμα» με τις κατάλληλες προσαρμογές, έτσι ώστε να πληροί και τα κριτήρια του MYP, αποτέλεσε κεντρικό σημείο του 1ου και 4ου Unit και των αντίστοιχων ερευνητικών summative που έπρεπε να εκπονήσουν οι μαθητές. Με βάση τις μελέτες-περίπτωσης των Ομπάμα και Γιούνους, οι μαθητές διερεύνησαν τη σημασία του ενεργού πολίτη στην επίλυση των τοπικών προβλημάτων της περιοχής στην οποία ζουν εντός Αθηνών αλλά και τους δυνατούς τρόπους αντιμετώπισης του κοινωνικού προβλήματος της περιθωριοποίησης και της φτώχειας.

Στην Κοινωνική Ζωή της Β' Λυκείου, οι μαθητές επεξεργάσθηκαν τρεις μελέτες-περίπτωσης, εκείνες των Μαλάλα, Ελ-Μπαραντέϊ και Σεφέρη. Μετά δε την επαναλειτουρ-

γία των σχολείων το Μάιο, ύστερα από τη δίμηνη «καραντίνα» λόγω του Covid-19, οι μαθητές τόσο της Α' όσο δε και της Β' Λυκείου επεξεργάσθηκαν στο πλαίσιο του «προγράμματος» το θέμα της προστασίας των ανθρώπινων δικαιωμάτων στον καιρό της πανδημίας με βάση ειδικά κείμενα που εξέδωσαν τόσο το ίδιο το Ίδρυμα Kennedy όσο δε και ο Ο.Η.Ε.

Όσον αφορά στις εξωστρεφείς δράσεις του «προγράμματος» θα πρέπει να αναφερθούν τα εξής: συνεχίσθηκε η συνεργασία του Κολλεγίου Ψυχικού με το πρόγραμμα «ΣΗΜΑ-ΑΕΠ» της Β' Διεύθυνσης Αθήνας.

Το Κολλέγιο, όμως, ανέλαβε και την ευθύνη συντονισμού μιας ιδιαιτέρως σημαντικής εκδήλωσης. Την Τετάρτη, 9 Οκτωβρίου 2019, μαθητές του Κολλεγίου μαζί με συμμαθητές τους από το Γυμνάσιο και το Λύκειο του Καστελορίζου και δυο μαθητές με καταγωγή από το Αφγανιστάν και το Πακιστάν που φιλοξενούνται από το The Home Project, πραγματοποίησαν διαδραστική παρουσίαση του εκπαιδευτικού προγράμματος «ΛΕΜΕ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ ΣΤΗΝ ΕΞΟΥΣΙΑ» σε εκδήλωση που διοργάνωσε το «Ίδρυμα Μαριάννα Β. Βαρδινογιάννη» και η Axion Hellas με την ευκαιρία του Athens Democracy Forum, στο Μουσείο Μπενάκη Ισλαμικής Τέχνης.

Την εκδήλωση προλόγισαν η Πρέσβυς Καλής Θελήσεως της UNESCO και Πρόεδρος του ομώνυμου Ιδρύματος, κ. Μαριάννα Β. Βαρδινογιάννη, η ίδια η κυρία Kerry Kennedy, Πρόεδρος του Ιδρύματος RFK, η Εκτελεστική Διευθύντρια του United Nations Democracy Fund, κ. Annika Savill, ο Πρόεδρος του μη κερδοσκοπικού οργανισμού «Axion Hellas», Βασίλειος Πατέρας και ο Σύμβουλος Διοίκησης, πρίγκιπας Νικόλαος, καθώς επίσης και ο Διευθυντής/President του Κολλεγίου, Richard Jackson.

Στη συνέχεια, οι έξι μαθητές, υπό την καθοδήγηση του υπευθύνου του «προγράμματος», καθηγητή και συντονιστή Κοινωνικών Επιστημών, Δρ. Ιορδάνη Παπαδόπουλου, παρουσίασαν αναλυτικά τις δράσεις τους, στο πλαίσιο του «ΛΕΜΕ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ ΣΤΗΝ ΕΞΟΥΣΙΑ» πραγματοποιώντας διάλογο γύρω από τα ανθρώπινα δικαιώματα.

Το «παρών» στην εκδήλωση έδωσαν η σύζυγος του Πρωθυπουργού κ. Μαρέβα Μητσοτάκη, ο πρώην Πρωθυπουργός κ. Γιώργος Παπανδρέου, ο Υπουργός Εμπορικής Ναυτιλίας κ. Γιάννης Πλακιωτάκης, η τέως βασίλισσα Άννα-Μαρία, ο Πρόεδρος του Athens Democracy Forum Αχιλλέας Τσάλτας και πολλοί άλλοι.

Επιπλέον το Κολλέγιο Ψυχικού προσεκλήθη να συμμετάσχει για ακόμη μια φορά στα ειδικά επιμορφωτικά σεμινάρια που διοργανώνονται στο πλαίσιο του «προγράμματος» και απευθύνονται στην ευρύτερη ελληνική εκπαιδευτική κοινότητα. Πιο συγκεκριμένα, το Κολλέγιο Ψυχικού συμμετείχε στο 8ο επιμορφωτικό σεμινάριο που διοργανώθηκε τη Δευτέρα 25 Νοεμβρίου 2020 στο ξενοδοχείο NJV Athens Plaza. Στο σεμινάριο συμμετείχαν περισσότεροι από 100 εκπαιδευτικοί και μαθητές. Ο υπεύθυνος του «προγράμματος» στο Κολλέγιο Ψυχικού, κ. Παπαδόπουλος, παρουσίασε συνολικά την μέχρι τώρα δράση του Κολλεγίου, τη συμμετοχή του Σχολείου μας στην περσινή αποστολή της Axion Hellas στο ακριτικό Καστελλόριζο και την εκδήλωση του Οκτωβρίου στο πλαίσιο του Athens Democracy Forum. Ακολούθως μια ομάδα έξι μαθητών του Γυμνασίου και του Λυκείου μας παρουσίασαν πτυχές της εφαρμογής του «προγράμματος» και στις δύο σχολικές βαθμίδες.

Στο ίδιο σεμινάριο, η Πρόεδρος κ. Βαρδινογιάννη εξήγγειλε τη διοργάνωση Μαθητικού Συνεδρίου για τα 2500 χρόνια από την ιστορική επέτειο της μάχης των Θερμοπυλών και της Ναυμαχίας της Σαλαμίνας, ιδέα και σχέδιο που προέκυψε από τη συνέργεια του Κολλεγίου και του Ιδρύματος Βαρδινογιάννη.

Όμιλος Βυζαντινού Πολιτισμού και Γυναικείου Μοναχισμού

Ο Όμιλος Βυζαντινού Πολιτισμού και Γυναικείου Μοναχισμού του Γενικού Λυκείου Κολλεγίου Ψυχικού με υπεύθυνες καθηγήτριες την κ. Β. Καρκαντζού και την κ. Κ. Νικολάου δημιουργήθηκε κατά το σχολικό έτος 2017-2018. Ο όμιλος αυτός έχει ως απώτερο σκοπό να φέρει σε επαφή τις συμμετέχουσες με τη μοναστική ζωή και τον βυζαντινό πολιτισμό, του οποίου κοιτίδα αποτελεί η Θεσσαλονίκη. Η φετινή επίσκεψη πραγματοποιήθηκε από τις 15 έως και τις 18 Φεβρουαρίου 2020. Μέσα στις τέσσερις αυτές ημέρες επισκεφθήκαμε το μοναστήρι της **Ιεράς Μονής Κοιμήσεως της Θεοτόκου** στο Πανόραμα Θεσσαλονίκης και το **Ιερό Ησυχαστήριο Τιμίου Προδρόμου** στο Ακριτοχώρι Σιδηροκάστρου. Παράλληλα, είχαμε την ευκαιρία να περιηγηθούμε σε ποικίλα βυζαντινά μνημεία στην καρδιά της πόλης, όπως την αψίδα του Γαλερίου, τη Ροτόντα και τον Ναό του Αγίου Δημητρίου.

ΑΡΧΗ ΤΗΣ ΕΜΠΕΙΡΙΑΣ ΜΑΣ στο μοναστήρι της **Ιεράς Μονής Κοιμήσεως της Θεοτόκου** στο Πανόραμα αποτέλεσε μια ενδιαφέρουσα συζήτηση με μια από τις παλαιότερες μοναχές, ενώ αμέσως μετά παρακολουθήσαμε τον εσπερινό σε μια ιδιαίτερη ατμόσφαιρα, με τις μοναχές να ψέλνουν σε έναν ναό με αμυδρό φωτισμό. Μετά τη λειτουργία επισκεφθήκαμε τα εργαστήρια της Μονής (κηροπλαστικής, βιβλιοδεσίας, αγιογραφίας και αργαλειού), στα οποία οι μοναχές πραγματοποιούν τα διακονήματά τους. Το βράδυ δειπνήσαμε στην Τράπεζα, όπου πήραμε μια γεύση της μοναστικής ζωής στον τομέα της διατροφής.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΗ ΗΜΕΡΑ παρακολουθήσαμε την Θεία Λειτουργία και μεταλάβαμε. Αφού αποχαιρετήσαμε τις μοναχές και τις ευχαριστήσαμε για τη φιλοξενία τους, αναχωρήσαμε για νέες εμπειρίες. Πριν επισκεφτούμε το δεύτερο μοναστήρι, κάναμε μια στάση στο Βυζαντινό Μουσείο, όπου διευρύναμε τις γνώσεις μας για τον Βυζαντινό πολιτισμό. Ιδιαίτερη εντύπωση μας έκανε η έκθεση με τα χρυσαφικά της εποχής εκείνης.

Όταν φτάσαμε στο **Ιερό Ησυχαστήριο Τιμίου Προδρόμου**, οι μοναχές μας υποδέχθηκαν με πολλή ζεστασιά και μας οδήγησαν στο Αρχονταρίκι, έναν προσεκτικά διακοσμημένο χώρο φιλοξενίας των ανθρώπων μετά τις λειτουργίες. Η συζήτηση με τις μοναχές και το έργο που επιτελούν μας βοήθησαν να κατανοήσουμε καλύτερα την έλλειψη ατομικότητας και την υπέρμετρη αξία της συνεργασίας που διέπουν τον μοναχισμό. Ωστόσο, το πιο αξιοσημείωτο γεγονός της εκδρομής υπήρξε η παρακολούθηση του Όρθρου, της λειτουργίας που πραγματοποιείται σε καθημερινή βάση στις 2.00 τα ξημερώματα, στο απόλυτο σκοτάδι.

ΤΗΝ ΕΠΟΜΕΝΗ ΜΕΡΑ επισκεφθήκαμε το οχυρό Ρούπελ, ένα από τα 21 συνολικά αμυντικά συγκροτήματα που χτίστηκε από τους Έλληνες, το οποίο το 1916 παραδόθηκε στις γερμανο-βουλγαρικές δυνάμεις. Η ξενάγηση πραγματοποιήθηκε από στρατιώτες και ήταν ιδιαίτερα ενημερωτική. Στη συνέχεια, επισκεφτήκαμε το **μουσείο Σαρακατσάνων** και περιηγηθήκαμε στην πόλη των Σερρών. Τελευταία μας στάση εκείνο το απόγευμα ήταν η **λίμνη Κερκίνη**, όπου ήρθαμε σε επαφή με τη φύση και απολαύσαμε την απαράμιλλου κάλλους θέα. Με αφορμή τις νέες μας γνώσεις και εμπειρίες, κατά την επιστροφή μας συζητήσαμε εκτενώς τις ανησυχίες μας και κατανοήσαμε καλύτερα την έννοια του μοναχισμού.

ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ ΠΡΩΙ, λίγο πριν από την αναχώρησή μας, η γερόντισσα Ιακώβη μας μίλησε για τη θεία κλίση –που προέρχεται από το ρήμα «κλίνω», δηλαδή «πρόσκειμαι»– που ήταν το στοιχείο αυτό που ώθησε τις περισσότερες αδελφές στον μοναχισμό –σε αντιδιαστολή με την κλήση που προέρχεται από το ρήμα «καλώ»– και στην περίπτωση αυτή αποτελεί το «κάλεσμα» από τον Θεό. Τέλος, η γερόντισσα μας περιέγραψε τον ρόλο και τις υποχρεώσεις της και μας εξήγησε τι ακριβώς απαρτίζει αυτή την ευθύνη που έχει αναλάβει. Η επίσκεψή μας ολοκληρώθηκε με την ξενάγηση στον **Ιερό Ναό του Τιμίου Προδρόμου**, ο οποίος αποτελεί ένα κράμα βυζαντινών αρχιτεκτονικών ρυθμών.

Η ιδιαίτερη αυτή περιήγηση θα μας μείνει αξέχαστη. Όχι μόνο συνδύασε την γνωριμία μας με τον βυζαντινό πολιτισμό και την μοναστική ζωή, αλλά μας έφερε όλες πιο κοντά μεταξύ μας. Καταφέραμε να κατανοήσουμε την επιλογή αυτή των γυναικών να απαρνηθούν την παλιά τους ζωή και να δοθούν ψυχικά, σωματικά και πνευματικά στον Θεό. Στην βαλίτσα μας φέραμε πίσω νέες εμπειρίες, νέες γνώσεις, μα, πάνω απ' όλα, νέες φιλίες.

Ειρήνη Μαρινάκη, Α5
Αθηνά Μπαμπινιώτη, Α5

Όμιλος Ιστορίας και Πολιτισμού Αγίου Όρους

Στο πλαίσιο του Ομίλου «Ιστορία και πολιτισμός Αγίου Όρους», 26 μαθητές και 3 συνοδοί-καθηγητές επισκεφθήκαμε το Άγιο Όρος από τις 20 έως τις 23 Φεβρουαρίου 2020. Στις 20 Φεβρουαρίου αναχωρήσαμε αεροπορικώς για τη Θεσσαλονίκη. Μετά το προσκύνημα στην Ιερά Μονή Αγίας Αναστασίας στα Βασιλικά, μεταφερθήκαμε οδικώς στην Ουρανούπολη και, ακολούθως, ακτοπλοϊκώς στη Δάφνη, το κύριο λιμάνι του Αγίου Όρους. Με λεωφορεία μεταβήκαμε στην Ιερά Μονή Καρακάλλου. Μετά το κέρασμα, ακολούθησε ξενάγηση στη Μονή, ανεβήκαμε στον πύργο και μιλήσαμε με τους μοναχούς.

Την επόμενη ημέρα, μετά την Ακολουθία, αναχωρήσαμε με λεωφορεία για τις Καρυές, την πρωτεύουσα του Αγίου Όρους. Επισκεφθήκαμε την Αθωνιάδα Σχολή, όπου ξεναγηθήκαμε από τον Διευθυντή στις εγκαταστάσεις της· ο ίδιος ανέπτυξε την ιστορική διαδρομή και σημασία της. Έπειτα, προσκυνήσαμε στη Σκήτη του Αγίου Ανδρέα, γνωστή και ως Σεράι. Επισκεφθήκαμε την Ιερά Επιστασία και πληροφορηθήκαμε για το οργανωτικό και εκτελεστικό όργανο του Αγίου Όρους από τον Αρχιγραμματέα της. Στη συνέχεια, προσκυνήσαμε στον Ναό του Πρωτάτου με την περίφημη θαυματουργή εικόνα του «Άξιον Εστί» και τις απείρου κάλλους μοναδικές τοιχογραφίες. Επισκεφθήκαμε την Ιερά Μονή Κουτλουμουσίου και προσκυνήσαμε στο Καθολικό την εικόνα της Παναγίας «Φοβερά Προστασία». Ακολουθώντας το μονοπάτι προσκυνήσαμε στο κελί Παναγούδα, όπου εγκαταβιούσε ο Άγιος Παΐσιος. Ακολούθως, κατευθυνθήκαμε πεζοί στην

Ιερά Μονή Ιβήρων, όπου ο π Χριστοφόρος μας ξανάγησε στο σκευοφυλάκιο της Μονής με τους θαυμάσιους θησαυρούς, ανυπολόγιστης αξίας.

Το Σάββατο, 22 Φεβρουαρίου, επισκεφθήκαμε το κελί Μαρουδά, όπου εγκαταβιεί ο π Μακάριος, απόφοιτος του Σχολείου μας. Στη συνέχεια, φτάσαμε στην Ιερά Μονή Ξενοφώντος, όπου μας ξενάγησαν στο σκευοφυλάκιο και στο αγιογραφείο της Μονής. Είχαμε τη δυνατότητα να συνομιλήσουμε με τον Ηγούμενο της Μονής, Γέροντα Αλέξιο. Πεζοπορώντας, μεταβήκαμε στην Ιερά Μονή Δοχειαρίου, όπου προσκυνήσαμε και ξεναγηθήκαμε.

Την Κυριακή, 23 Φεβρουαρίου, συμμετείχαμε στην Θεία Λειτουργία και είχαμε την ευκαιρία να παρακολουθήσουμε από κοντά χειροτονία Διακόνου. Αναχωρήσαμε από τη Μονή με πλοίο για την Ουρανούπολη και από εκεί με λεωφορείο για το αεροδρόμιο «Μακεδονία», πλήρεις εμπειριών και συναισθημάτων.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ:

160 χρόνια από τη γέννησή του

ΘΕΜΑ:

Ο θεατρικός συγγραφέας Παλαμάς

Η *Τρισεύγενη* είναι το μοναδικό θεατρικό έργο του Παλαμά που δημοσιεύτηκε το 1903 και παραστάθηκε με επιτυχία το 1935 από το Εθνικό Θέατρο.

Κύριο ζήτημα της παρουσίασης είναι η μορφή της Τρισεύγενης, που αποτελεί ποιητικό σύμβολο για τον Παλαμά, καθώς παρουσιάζει την μυθική και υπεράνθρωπη από τη μια μεριά, ανθρώπινη και ρεαλιστική από την άλλη. Ο Παλαμάς, μέσω του ποιητικού συμβόλου της Τρισεύγενης, αμφισβητεί καθιερωμένες αξίες και σχέσεις της πατριαρχικής κοινωνίας της εποχής και γίνεται κήρυκας της γυναικείας απελευθέρωσης.

Αντικείμενο μελέτης και παρουσίασης αποτελούν ακόμα, οι ιστορικές προεκτάσεις του θεατρικού έργου, καθώς η μορφή της Τρισεύγενης πιθανόν να ταυτίζεται με την Ελλάδα, που κατά την περίοδο εκείνη αναζητούσε εθνική αναγέννηση και πολιτική ανεξαρτησία. Ο Παλαμάς δικαίως κρατά τον ρόλο του αισιόδοξου οδηγού του που προωθεί τα εθνικά ιδανικά.

Μαθητές που εργάστηκαν για την παρουσίαση:

ΝΙΚΗ ΑΒΡΑΜΙΔΟΥ
ΙΩΑΝΝΑ ΔΗΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΥ
ΕΛΕΝΑ ΚΑΡΟΚΗ
ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΜΗΝΑΓΙΑΣ
ΜΑΡΒΑ ΣΦΑΚΙΑΝΑΚΗ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ ΦΑΜΕΛΙΑΡΗ

Υπεύθυνες καθηγήτριες:

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ ΓΙΑΛΕΛΗ
ΧΡΥΣΑ ΚΟΦΙΝΑ

Απόσπασμα της Εισήγησης των μαθητών

Επιλέξαμε την Τρισεύγενη, «τη μοναχοκόρη» του θεατρικού Παλαμά για το γεγονός ότι διαφέρει αισθητά από τα θεατρικά έργα της τότε εποχής, αφού δεν ακολουθούσε τις τότε θεατρικές συμβάσεις.

- Η *Τρισεύγενη*, λοιπόν, εκδίδεται το 1903, αλλά ανεβαίνει ως θεατρικό έργο μόλις 12 φορές μεταξύ 1915-1993 για τον λόγο που προαναφέρθηκε.
- Το έργο παίρνει το όνομά του από την πρωταγωνίστρια, την «Τρισεύγενη» και αποτελείται από τέσσερις πράξεις.
- Εκτυλίσσεται «σε μια χώρα της Ρούμελης, όπως αναφέρει ο ίδιος ο Παλαμάς, κοντά στη θάλασσα, προ σαράντα χρόνων» (περίπου το 1862)

Όσον αφορά την πλοκή του έργου:

Η *Τρισεύγενη*, πνεύμα ελεύθερο, συγκρούεται συνεχώς με τον πατέρα της, τον **Δεντρογαλή**. Όταν αποκαλύπτεται ότι είναι ερωτευμένη με τον **Πέτρο Φλώρη**, ο πατέρας της την αποκηρύσσει.

- Η Τρισεύγενη παντρεύεται τον Πέτρο Φλώρη, σύντομα, ωστόσο, αισθάνεται δυσφορία, καθώς ο Φλώρης επιχειρεί να την καθηλώσει στο σπίτι.
- Τελικά ο Φλώρης την εγκαταλείπει και η Τρισεύγενη οδηγείται στην αυτοκτονία.
- Η «Τρισεύγενη» εξελίσσεται σε μία ελληνική επαρχιακή περιοχή, με χαρακτηριστικά πατριαρχικής κοινωνίας. Ο πατέρας φαίνεται πως «εξουσιάζει» την οικογένεια: λαμβάνει όλες τις αποφάσεις και έχει την υπακοή όλων των μελών.
- Ακόμα και ο κουμπάρος- πρόσωπο εκτός της οικογένειας Δενδρογαλή- αναγνωρίζει το δικαίωμα του πατέρα να τιμωρήσει και να «λογικέψει» την κόρη του.
- Η γυναίκα υποτάσσεται στον λόγο του άνδρα της: η μητριά της Τρισεύγενης στον Δενδρογαλή και η Τρισεύγενη στον Φλώρη.

Στο θεατρικό έργο αναδεικνύεται και η ιδιαίτερη **σημασία του σπιτιού**:

Το σπίτι είναι ο ιερός χώρος της οικογένειας, εκεί όπου λύνονται τα ζητήματα και λαμβάνονται οι αποφάσεις. Τα θέματα της οικογένειας παραμένουν σ 'αυτό και δεν «εξέρχονται».

Η *Τρισεύγενη* για την κοινωνία της εποχής μεταδίδει ριζοσπαστικές και πρωτοπόρες ιδέες.

- Παρουσιάζεται ως επαναστάτρια αμφισβητώντας τους κανόνες και τα ήθη της εποχής, στάση που δεν συνάδει με αυτήν μιας τυπικής γυναίκας της εποχής.
- Αντιδρά στην εξουσία του πατέρα της και κάθε μορφή εξουσίας και δεν παρασύρεται από

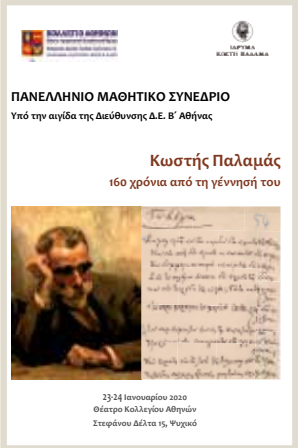
ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟ ΜΑΘΗΤΙΚΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ
Υπό την αιγίδα της Διεύθυνσης Δ.Ε. Β΄ Αθήνας
Κωστής Παλαμάς
160 χρόνια από τη γέννησή του
23-24 Ιανουαρίου 2020
Θέατρο Κολλεγίου Αθηνών
Στεφάνου Δέλτα 15, Ψυχικό

τις γνώμες των συμπολιτών της. Υποστηρίζει μέχρι τέλους την απόφασή της.

Παρόλα αυτά δεν αρκεί μόνο ένας άνθρωπος για να έρθει η αλλαγή.

- Η Τρισεύγενη πάλεψε με όλες τις δυνάμεις της και κέρδισε με «τη χάρη» της πολλούς υποστηρικτές.
- Η υποστήριξη των άλλων γυναικών ήταν μόνο ηθική.
- Στο τέλος, οι δυνάμεις της κοινωνίας αποδείχθηκαν ανώτερες των δικών της και την ανάγκασαν να δώσει τέλος στη ζωή της.

Η Λειτουργία του *Ψεύδους* στην «Τρισεύγενη»

- Η Τρισεύγενη προσπαθεί να αντισταθεί στις ιδέες και αντιλήψεις της εποχής, να ξεφύγει από το κλασικό πρότυπο της γυναίκας της εποχής.
- Παρόλα αυτά, χρησιμοποιεί το ψεύδος ως μέσο για την απόδρασή της αλλά και ως ασπίδα στο θυμό του πατέρα της.
- Αν και αντιστέκεται στις αντιλήψεις της εποχής της, πολλές φορές χρησιμοποιεί το ψεύδος για να υλοποιήσει τις αποφάσεις της.

Είναι λοιπόν η Τρισεύγενη μια ρεαλιστική ηρωίδα;

- Η προσωπικότητά της παρουσιάζει έντονες διαφορές με τις γυναίκες της εποχής, καθώς έχει ισχυρή προσωπικότητα και διακρίνεται από αποφασιστικότητα.
- Τα στοιχεία αυτά δεν στερούν τον ρεαλισμό από την ηρωίδα, αλλά την διαχωρίζουν από το κλασικό γυναικείο πρότυπο του 20ού αιώνα.
- Ο Παλαμάς μεταφέρει στο πρόσωπο της Τρισεύγενης με τρόπο ρεαλιστικό στοιχεία γυναικών της εποχής που κατοικούσαν στην Αθήνα και σε αστικά κέντρα της Ευρώπης.

Στο θεατρικό έργο *Τρισεύγενη* είναι εμφανές ότι οι λύσεις δεν προέρχονται από «Μεσσίες», αλλά από τον κοινό άνθρωπο. Στηριζόμενοι αρχικά στη φράση της Τρισεύγενης «δεν ανήκω σε κανέναν», μπορούμε να εντοπίσουμε τις πολιτικές και ιστορικές προεκτάσεις του έργου.

- Η *Τρισεύγενη* διακηρύσσει την προσωπική της ελευθερία επιζητώντας να απελευθερωθεί από τα εμπόδια που δεν την αφήνουν να ζήσει όπως επιθυμεί.
- Διαχωρίζει τον εαυτό της από τις κυρίαρχες αντιλήψεις σε μια εποχή κατά την οποία η Ελλάδα κλονίζεται από πολιτική κρίση. Υπονοείται η αντίδραση του κοινού ανθρώπου στο πολιτικό κατεστημένο.
- Η Τρισεύγενη συμβολίζει, ίσως, την Ελλάδα της εποχής, η οποία διακηρύσσει την εθνική της κυριαρχία και την πλήρη ανεξαρτησία της.

Τελειώνοντας, θα προσπαθήσουμε να ανιχνεύσουμε τα κοινά σημεία ανάμεσα στο «ποιητικό σύμβολο» (την Τρισεύγενη) και τον «Δημιουργό» Κωστή Παλαμά.

- Η Τρισεύγενη ζει με τη μητριά και τον πατέρα της, έχοντας χάσει τη μητέρα της, όπως αντίστοιχα ο θείος του Κ. Παλαμά ανέλαβε τη φροντίδα του μετά τον θάνατο των γονιών του.
- Επιπλέον, τόσο ο Ποιητής όσο και το «ποιητικό σύμβολο» δέχονται αντιδράσεις από την κοινότητα: η οικογένεια της Τρισεύγενης αντιτίθεται στον γάμο της με τον Πέτρο Φλώρη. Αντίστοιχα, η λογοτεχνική κοινότητα αργεί να αποδεχτεί τον Παλαμά.

28/11-2/12
6ο ΜΑΘΗΤΙΚΟ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΣΤΗ ΒΕΝΕΤΙΑ

Η Ιστορία συναντά τις Τέχνες, τα Γράμματα και την Τεχνολογία: Ο άνθρωπος και η διαδρομή του από την Αναγέννηση στον σύγχρονο πολιτισμένο κόσμο

Μαθητές: Ήβη-Άννα Γαλανού (Β1), Ιωάννης Ντρίζος (Β4), Κορίνα Παπαπολύζου (ΙΒ1), Ελεονόρα Τομάζου (ΙΒ1), Μαριάννα Τομάζου (ΙΒ1), Κωνσταντίνα Φαμελιάρη (Β5)

Επιβλέποντες καθηγητές: Γεωργακοπούλου Κοραλία, Τζανακάκης Νικόλαος

ΘΕΜΑ ΕΙΣΗΓΗΣΗΣ:

Leonardo da Vinci: ορματιστής και πρωτοπόρος της σύγχρονης μηχανικής και τεχνολογίας

Απόσπασμα της εισήγησης

Ο Λεονάρντο ντα Βίντσι υπήρξε κορυφαία μορφή του 15ου και του 16ου αιώνα στην Ιταλία. Αποτέλεσε και αποτελεί ακόμα και σήμερα σημείο αναφοράς τόσο στον καλλιτεχνικό όσο και στον επιστημονικό τομέα. Πρόκειται για έναν πανεπιστήμονα, του οποίου τα ζωγραφικά έργα αλλά και οι εφευρέσεις, κυρίως στον τομέα της μηχανικής, θεωρούνται απαράμιλλης αξίας μέχρι και σήμερα.

Σχεδίασε και, σε ορισμένες περιπτώσεις, κατασκεύασε πολλές μηχανές, για τις οποίες πρώτα βεβαιωνόταν για την αντοχή των εξαρτημάτων τους μέσω πειραμάτων. Συγκεκριμένα, δύο από τις μεγαλύτερες εφευρέσεις που αφορούν τον άνεμο υπήρξαν εκείνες του αλεξίπτωτου και του ορνιθόπτερου. Ο ντα Βίντσι σχεδίασε το αλεξίπτωτο για πρώτη φορά το 1483 σε σχήμα πυραμίδας σε ένα σημειωματάριό του, η κατασκευή του όμως δεν υλοποιήθηκε ποτέ από τον ίδιο. Το αλεξίπτωτο του Λεονάρντο ντα Βίντσι αποτελεί μία βαριά κατασκευή, γύρω στα 90 κιλά, η οποία έχει σχήμα πυραμίδας. Το ορνιθόπτερο, το οποίο ο Ντα Βίντσι σχεδίασε στο τέλος του 15ου αιώνα, υπήρξε επίσης μία εφεύρεση του Ντα Βίντσι, την οποία επινόησε, διότι συνειδητοποίησε πως οι άνθρωποι είναι πρακτικά αδύνατο να πετάξουν χρησιμοποιώντας προσδεμένα φτερά στα χέρια τους. Το ορνιθόπτερο του Ντα Βίντσι αποτελούσε ένα τεράστιο μηχάνημα σε σχήμα νυχτερίδας, το οποίο ήταν σχεδιασμένο να πετάξει κουνώντας

τα φτερά του με την κίνηση που θα του μετέδιδε ο πιλότος του.

Το σχέδιο ενός ατομικού βασικού ελικόπτερου, ήταν ανάμεσα στα πολλά σχέδια του ορματιστή Λεονάρντο Ντα Βίντσι. Το σχέδιο αυτό της «αερικής βίδας» χρονολογείται το 1483. Πρόκειται για μια μηχανή, η οποία έχει την δυνατότητα να εκτελεί κίνηση προς τα πάνω ή προς τα κάτω και να περιίπταται σε οποιαδήποτε θέση. Μετά την επινόηση της κατασκευής, πολλοί μηχανικοί οι οποίοι διαδέχθηκαν τον Ντα Βίντσι χρησιμοποίησαν το σχέδιο για την κατασκευή του ελικόπτερου, η οποία ολοκληρώθηκε για πρώτη φορά το 1936.

Εκτός από το αλεξίπτωτο και από το ορνιθόπτερο, ο ντα Βίντσι σχεδίασε μία καταδυτική στολή. Η στολή υπολογίστηκε ότι κατασκευάστηκε τον 16ο αιώνα στη Βενετία με αφορμή της διαμάχες των Βενετών με την Οθωμανική Αυτοκρατορία. Το αρχικό σχέδιο του ντα Βίντσι για αναπνοή κάτω από το νερό μέσω της καταδυτικής καμπάνας χρησιμοποιήθηκε αργότερα, τον 20ο αιώνα, από έναν ωκεανογράφο, τον Ζακ-Υβ Κουστώ ως βάση για την κατασκευή της πρώτης αυτόνομης μονάδας κατάδυσης.

Ο ντα Βίντσι επιχείρησε να σχεδιάσει και μηχανές με πιο πρακτική εφαρμογή στην εποχή του. Έτσι, οδηγήθηκε στην επινόηση οργάνων μέτρησης της ταχύτητας των πλοίων και της δύναμης του αέρα, ενώ ζωγράφισε και ένα οδόμετρο, μία συσκευή που υπολογίζει την απόσταση που διανύει ένα όχημα. Επιπλέον, σχεδίασε τοπογραφικούς χάρτες, τους οποίους χρησιμοποίησε, για να διαμορφώσει τρόπους να εμποδίζονται οι πλημμύρες ποταμών, αλλά και για την άρδευση. Επίσης, σχεδίασε πλοίο το οποίο κινούνταν σε συνδυασμό τροχών και κουπιών. Μελετώντας πτώματα στην Ρώμη, μπόρεσε να περιγράψει την μηχανική της κίνησης των ανθρώπινων χεριών μέσω διαγραμμάτων. Τέλος, σχεδίασε και ένα σπειροειδές γρανάζι, για να ισοσταθμίζει την δύναμη των ελατηρίων.

Η καλλιτεχνική του δραστηριότητα

Ο Ντα Βίντσι γενικώς θεωρούσε ότι η τέχνη και η επιστήμη συνδέονται άμεσα και ότι το ένα προσφέρει στο άλλο. Μέχρι και σήμερα θεωρείται εισηγητής της αναγεννησιακής τέχνης, αφού φαίνεται να στοχεύει στην τελειοποίηση της απεικόνισης της ανθρώπινης μορφής. Το πρώτο του έργο, «Η προσκύνηση των μάγων», δημιουργήθηκε το 1481 για ένα μοναστήρι στη Φλωρεντία. Τον πίνακά του αυτόν ακολούθησαν και άλλα έργα, όπως «Η κυρία με την ερμίνα» (1483), «Η Παναγία των Βράχων» (1484) και «Ο μυστικός Δείπνος» (1495-1497). Επίσης, ο πασίγνωστος πίνακας «Μόνα Λίζα» δημιουργήθηκε το 1506 και απεικόνιζε τη σύζυγο του ανώτατου αξιωματούχου Φραντσέσκο ντελ Τζοκόντα. Η αγάπη του για τα μαθηματικά, οι γνώσεις του και η μελέτη που πραγματοποίησε για την ανατομία του ανθρώπινου σώματος φαίνονται στην ίδια του την τέχνη.

Συνεντεύξεις

Αποδέχθηκαν την «Πρό(σ)κληση» και μας μίλησαν οι:

Βασιλική Συριοπούλου

Roderick Beaton

Αλεξία Κυριακοπούλου '10

Μιχάλης-Παύλος Σέμσης '11

Βασιλική Συριοπούλου

Η κ. Βασιλική Συριοπούλου, Ομότιμη Καθηγήτρια Παιδιατρικής-Λοιμώξεων ΕΚΠΑ, είχε την ευγενή καλοσύνη να παραχωρήσει την παρακάτω συνέντευξη για την Πρό(σ) κληση. Η κ. Συριοπούλου είναι υπεύθυνη του τμήματος Λοιμώξεων του Νοσοκομείου Παίδων-ΜΗΤΕΡΑ. Διαθέτει πλούσιο κλινικό και ερευνητικό έργο. Την ευχαριστούμε πολύ που ανταποκρίθηκε άμεσα, ιδίως κατά τη διάρκεια μιας περιόδου κατά την οποία οι επαγγελματικές της υποχρεώσεις είναι πολλές και απαιτητικές. Η συνέντευξη δόθηκε στις 8 Ιουνίου 2020.

Άννα-Νικόλ Γρίβα, Γ5

Θα μου επιτρέψετε να κάνω μια μικρή εισαγωγή στους κορωνοϊούς για την καλύτερη κατανόηση των απαντήσεων στα ερωτήματά σας.

Οι κορωνοϊοί είναι μια ομάδα ιών που μπορεί να μολύνουν τους ανθρώπους και να προκαλέσουν νόσο. Είναι μικροσκοπικοί οργανισμοί που δεν είναι ορατοί με γυμνό οφθαλμό, αλλά μόνο με όργανα που διαθέτουν πολύ ειδικούς φακούς, όπως το ηλεκτρονικό μικροσκόπιο.

Επειδή οι κορωνοϊοί είναι τόσο μικροσκοπικοί μπορούν εύκολα, χωρίς να γίνουν αντιληπτοί, να εισέλθουν στον οργανισμό μας και να προκαλέσουν ελαφρά ή σοβαρά συμπτώματα.

Οι κορωνοϊοί υπάρχουν εδώ και πολλά χρόνια, αλλά πρόσφατα εμφανίστηκε ένα νέο μέλος της οικογένειας των κορωνοϊών που ονομάζεται coronavirus 2019 ή SARS-CoV-2, για το οποίο κανείς δεν ήξερε. Μαθαίνουμε, λοιπόν, πώς αυτός ο νέος ιός ταξιδεύει μεταξύ ανθρώπων και σε ορισμένους προκαλεί ασθένεια που ονομάστηκε COVID-19.

Ο νέος «διάσημος» κορωνοϊός, που προκάλεσε την πανδημία, μεταδίδεται συνήθως από τα αναπνευστικά σταγονίδια από φτέρνισμα ή βήχα.

Αυτά τα σταγονίδια πέφτουν πάνω σε αντικείμενα και επιφάνειες που αγγίζουν άλλοι άνθρωποι και στη συνέχεια αγγίζουν τα μάτια, τη μύτη ή το στόμα τους και μολύνονται με αυτόν τον τρόπο.

Οι άνθρωποι μπορούν επίσης να μολυνθούν εάν βρίσκονται σε στενή γειτνίαση με ένα μολυσμένο άτομο από τα σταγονίδια που εκπέμπονται με την ομιλία ή με χειραψία. Γι' αυτό είναι σημαντικό να διατηρείται απόσταση τουλάχιστον 1,5-2 μέτρα από το άτομο που είναι μολυσμένο ή άρρωστο και να αποφεύγεται οποιαδήποτε επαφή.

Οι τελειόφοιτοι θα μπορούν να ταξιδέψουν σε χώρες που δεν υπάρχει έξαρση επιδημίας COVID-19, εφόσον τηρούν τα μέτρα πρόληψης μετάδοσης του κορωνοϊού στο βαθμό που τους επιτρέπεται. Δεν θα μπορούν δηλαδή να τηρούν απόσταση 2 μέτρων από τα άλλα άτομα στο αεροπλάνο, αλλά θα πρέπει οπωσδήποτε να φοράνε μάσκα.

Πώς κρίνετε τις ενέργειες της Ελλάδας όσον αφορά τη λήψη μέτρων κατά του νέου κορωνοϊού;

Η χώρα μας ορθώς έπραξε και έλαβε κατεπείγοντα μέτρα για την αποτροπή εξάπλωσης και διασποράς του κορωνοϊού SARS-CoV-2. Τα μέτρα που επέβαλε το Υπουργείο Υγείας, όπως η απομόνωση στο σπίτι ή η «καραντίνα» των πασχόντων και των ατόμων που ήρθαν σε επαφή με πάσχοντες, η νοσηλεία των ασθενών με Covid-19 σε Νοσοκομεία αναφοράς, το κλείσιμο σχολείων, εστιατορίων, υπηρεσιών και καταστημάτων, με εξαίρεση των απαραίτητων, η περιορισμένη κυκλοφορία του κόσμου και η παραμονή στο σπίτι, η τήρηση απόστασης 1,5-2 μέτρα από άλλα άτομα, η αποφυγή συνωστισμού, η χρήση μάσκας, το συχνό πλύσιμο των χεριών και ο περιορισμός πτήσεων ή το κλείσιμο αεροδρομίων, εφαρμόστηκαν σε υψηλό ποσοστό από τον ελληνικό λαό και αποδείχθηκαν πολύ αποτελεσματικά. Η επιδημία στην Ελλάδα περιορίστηκε σε σύντομο χρονικό διάστημα, γιατί τα μέτρα εφαρμόστηκαν νωρίς μετά την εμφάνιση των πρώτων περιστατικών σε σύγκριση με τις υπόλοιπες χώρες που επλήγησαν από τον ιό. Αυτό επιβεβαιώνεται από τα παγκόσμια επιδημιολογικά δεδομένα που ανακοινώνει ο

Παγκόσμιος Οργανισμός Υγείας (https://covid19.who.int/) και αφορούν τόσο τα άτομα που νόσησαν από Covid-19 όσο και τους θανάτους ανά χώρα.

Θεωρείτε πως η αντίδραση του κόσμου απέναντι στην πανδημία ήταν η αναμενόμενη;

Πιστεύω πως η αντίδραση του κόσμου απέναντι στην πανδημία ήταν πολύ ώριμη και ψύχραιμη. Η πειθαρχία που επέδειξε απέναντι στα περιοριστικά μέτρα ήταν εντυπωσιακή, αν κρίνω από την γρήγορη καταστολή της επιδημίας στην Ελλάδα. Σε αυτό συνετέλεσε η καθημερινή ενημέρωση του ελληνικού λαού από το Υπουργείο Υγείας για την κατάσταση της επιδημίας στη χώρα μας και παγκόσμια, σε συνδυασμό με τη σταδιακή επιβολή των περιοριστικών μέτρων, τη συνεχή υπενθύμιση των μέτρων πρόληψης και ατομικής προστασίας μέσω διαφημιστικών και τηλεοπτικών σποτ και την επιβολή κυρώσεων σε όσους δεν τα εφάρμοζαν.

Πώς θα συμβουλεύατε κάποιον που βρίσκεται καθημερινά σε χώρο εργασίας με πλήθος ατόμων να προστατευθεί βέλτιστα;

Θα τον συμβούλευα τα τηρεί τα ακόλουθα μέτρα που συστήνονται από έγκυρους επιστημονικούς φορείς για την πρόληψη μετάδοσης του νέου κορωνοϊού (SARS-CoV-2):

– Αποφυγή επαφής με κάθε άλλο άτομο σε μικρότερη από 1,5-2 μέτρα απόσταση
– Χρήση μάσκας η οποία εμποδίζει τη μετάδοση της νόσου
– Αποφυγή επαφής των χεριών με τα μάτια, τη μύτη και το στόμα και γενικά το πρόσωπο
– Σε βήχα ή φτέρνισμα κάλυψη της μύτης και του στόματος με το μανίκι στο ύψος του αγκώνα ή με χαρτομάντηλο, απόρριψη του χρησιμοποιημένου χαρτομάντηλου και πλύσιμο των χεριών
– Συχνό πλύσιμο των χεριών με υγρό σαπούνι και νερό, για τουλάχιστον 20'', ιδιαίτερα πριν τη λήψη τροφής και στέγνωμα των χεριών με χάρτινες χειροπετσέτες μιας χρήσης
– Εναλλακτικά του πλυσίματος των χεριών, μπορεί να εφαρμοστεί αντισηπτικό (αλκοολούχο διάλυμα ή χαρτομάντιλα με αλκοόλη)
– Καλός αερισμός των χώρων διαμονής και τακτικός καθαρισμός των επιφανειών με αλκοολούχα διαλύματα ή διάλυμα χλωρίνης 1:10
– Οποιοδήποτε άτομο εμφανίσει συμπτώματα λοίμωξης αναπνευστικού ή πυρετό στο χώρο της εργασίας, πρέπει άμεσα να απομακρύνεται και να ελέγχεται με μοριακή μέθοδο (PCR) για COVID-19. Η επιστροφή στην εργασία των θετικών με SARS-CoV-2 ιό ατόμων, θα πρέπει να γίνεται δύο τουλάχιστον ημέρες μετά την υποχώρηση όλων των συμπτωμάτων και του πυρετού και εφόσον δύο PCR με μεσοδιάστημα 2-3 ημερών είναι αρνητικές.

Η επιδημία στην Ελλάδα περιορίστηκε σε σύντομο χρονικό διάστημα, γιατί τα μέτρα εφαρμόστηκαν νωρίς μετά την εμφάνιση των πρώτων περιστατικών σε σύγκριση με τις υπόλοιπες χώρες που επλήγησαν από τον ιό.

Ποια πιστεύετε πως θα είναι η εξέλιξη της πανδημίας αυτής μέσα στον επόμενο χρόνο, με βάση τα υπάρχοντα επιστημονικά δεδομένα;

Τρία σενάρια της εξέλιξης του κορωνοϊού θεωρούν πιθανά οι επιστήμονες.

Το πρώτο σενάριο είναι ο ιός να συνεχίσει να προκαλεί μικρά ή μεγαλύτερα κύματα νόσου, κυρίως το χειμώνα, τα οποία θα υποχωρούν και μετά από ενάμισι με δύο χρόνια, να γίνει ένας απλός ιός του αναπνευστικού, όπως και ο ιός της γρίπης.

Το δεύτερο σενάριο να υποστεί μετάλλαξη στο γενετικό του υλικό και να αρχίσει σιγά σιγά να σβήνει μέσω των μέτρων που παίρνουμε και να εξαφανιστεί, όπως έγινε με τον ιό SARS το 2003.

Το τρίτο και χειρότερο σενάριο είναι το πρώτο κύμα της περασμένης άνοιξης να ακολουθηθεί από ένα δεύτερο ίδιο ή ακόμη μεγαλύτερο κύμα το επόμενο φθινόπωρο ή το χειμώνα, το οποίο όμως θα βρει την παγκόσμια κοινωνία καλύτερα προετοιμασμένη.

Ποια θα ήταν η συμβουλή σας προς τους νέους, κυρίως τους τελειοφοίτους του λυκείου, που ετοιμάζονται να αποχωρήσουν για σπουδές στο εξωτερικό;

Οι τελειόφοιτοι θα μπορούν να ταξιδέψουν σε χώρες που δεν υπάρχει έξαρση επιδημίας COVID-19, εφόσον τηρούν τα μέτρα πρόληψης στο βαθμό που τους επιτρέπεται. Δεν θα μπορούν δηλαδή να τηρούν απόσταση 2 μέτρων από τα άλλα άτομα στο αεροπλάνο, αλλά θα πρέπει οπωσδήποτε να φοράνε μάσκα.

Θεωρείτε πως η υποχρεωτική καραντίνα πέτυχε τον στόχο επιβολής της;

Όσον αφορά τη χώρα μας, αν εξαιρέσουμε ορισμένες μικρές ομάδες του πληθυσμού, σε μεγάλο ποσοστό πέτυχε.

Σε πόσο χρονικό διάστημα, κατά τη γνώμη σας, θα επανέλθει η ζωή παγκοσμίως «στο φυσιολογικό»;

Σε 6 με 12 μήνες, όταν θα έχουμε περισσότερα επιδημιολογικά δεδομένα για την συμπεριφορά του ιού, θα μάθουμε να ζούμε μαζί του, όπως και με τον ιό της γρίπης και πιθανότατα θα διατίθεται αποτελεσματική θεραπεία και εμβόλιο.

Θεωρείτε ότι η πανδημία άλλαξε οριστικά ορισμένους τομείς της ζωής μας; Αν ναι, με ποιον τρόπο;

Η πανδημία άλλαξε προσωρινά τον τρόπο της ζωής μας, όσον αφορά κυρίως την εργασία από το σπίτι, την εκπαίδευση μέσω ηλεκτρονικών μέσων, τον τρόπο διασκέδασης, τον αθλητισμό κ.λπ. Μετά το διάστημα ενός έτους ίσως είμαστε σε θέση να διαπιστώσουμε αν υπάρξουν πιο οριστικές αλλαγές.

Ρόντρικ Μπήτον

Ο Ρόντρικ Μπήτον είναι από το 1988 καθηγητής στην Έδρα Κοραή Νεοελληνικής και Βυζαντινής Ιστορίας, Γλώσσας και Φιλολογίας στο King's College London (του Πανεπιστημίου Λονδίνου)

Πώς νιώσατε με τη βράβευσή σας από την ελληνική Πολιτεία και μάλιστα με ένα από τα σημαντικότερα βραβεία που απονέμονται από αυτήν;

Είναι η μεγαλύτερη τιμή της ζωής μου! Ποτέ δεν θα μπορούσα να φανταστώ κάτι τέτοιο. Και μου φέρθηκε τόσο ευγενικά ο τότε Πρόεδρος της Δημοκρατίας, κ. Προκόπιος Παυλόπουλος. Μαζί με την επισημότητα της τελετουργίας, βίωσα και μια ατμόσφαιρα πολύ ανθρώπινη. Σέβομαι ιδιαίτερα τον κ. Παυλόπουλο, όχι μόνο λόγω του αξιώματός του.

Τι είναι αυτό που σας «τράβηξε» αρχικά στην Ελλάδα και στον ελληνικό πολιτισμό;

Κάποτε ήμουν ο νεαρός τουρίστας που ενθουσιάστηκε από τις πρώτες εντυπώσεις της Ελλάδας το καλοκαίρι. Αλλά σύντομα άρχισα να σπουδάζω στο γυμνάσιο Αρχαία και από τότε δεν πισωγύρισα. Μετά ήταν η Χούντα στην Ελλάδα, και οι εμπειρίες δεν ήταν και τόσο ειδυλλιακές! Αλλά μου έμειναν. Από την αρχή διαπίστωσα τη ζωηρότητα, το αυθόρμητο του ελληνικού «χαρακτήρα» –έτσι μου φάνηκε τουλάχιστον– κάτι που ερχόταν σε αντίθεση με τον καθωσπρεπισμό της ζωής μου στη Σκωτία, όπου μεγάλωσα.

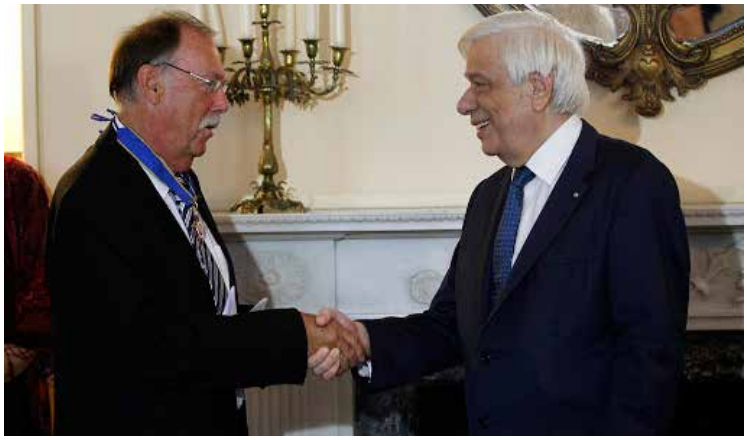

Κάποτε ήμουν νεαρός τουρίστας που ενθουσιάστηκα με τις πρώτες εντυπώσεις της Ελλάδας το καλοκαίρι. Αλλά ταυτόχρονα άρχισα να σπουδάζω στο γυμνάσιο Αρχαία – και από τότε δεν πισωγύρισα.

Ποιο ήταν το έναυσμα που σας οδήγησε τελικά να επιλέξετε τις σπουδές που ακολουθήσατε στο Cambridge;

Αμφιταλαντευόμουν ανάμεσα στις κλασικές σπουδές και την αγγλική φιλολογία, γιατί είχα μεγάλη κρίση και στις δύο κατευθύνσεις και στο πανεπιστήμιο έπρεπε να επιλέξεις νωρίς και οριστικά. Πάντως για μένα η απόφαση δεν ήταν και τόσο οριστική. Επωφελήθηκα από τις ευρύτερες γνώσεις που προσφέρουν οι φιλολογικές σπουδές με βάση τη δική μου γλώσσα, πριν εξειδικευθώ στα Νέα Ελληνικά, όπως έγινε. Και ήμουν πολύ τυχερός που ο τότε καθηγητής των Ελληνικών Σπουδών στο Cambridge, ο μακαρίτης Σταύρος Παπασταύρου, με δέχτηκε αμέσως για διδακτορικό. Έτσι πέρασα από τις σπουδές του Σαίξπηρ και του Τ.Σ. Έλιοτ κατευθείαν στο... ελληνικό δημοτικό τραγούδι!

Γιατί πιστεύετε πως οι περισσότεροι αδυνατούν να δουν αυτό που βλέπετε εσείς, την Ελλάδα δηλαδή ως μία χώρα που εξελίσσεται κι όχι απλώς ως μία χώρα αρχαιοτήτων;

Χαίρομαι που με αντιλαμβάνεστε έτσι! Όχι πως φταίνε οι αρχαιότητες –είμαι με τη σειρά μου αρχαιολάτρης και από χρόνια με γοητεύει ιδιαίτερα η αρχαιολογία. Αλλά, όπως πιστεύω, φταίνε οι νεότεροι, που τόσο πολύ διατυμπάνιζαν τους «αρχαίους προγόνους» κ.λπ., ώστε να επισκιάσουν το τεράστιο κατόρθωμα των δικών τους γενεών, που είναι δηλαδή η ίδια η Ελλάδα ως βιώσιμο και δημιουργικό έθνος-κράτος. Και δυστυχώς οι περισσότεροι ξένοι αρκέστηκαν στο στερεότυπο της Ελλάδας ως αρχαιολογικού χώρου, ενός λαού που έχει «ξεπέσει» από ένα αρχαίο ίνδαλμα,

το οποίο στην πραγματικότητα δεν υπήρχε ποτέ.

Έχετε δηλώσει σε πρόσφατη συνέντευξή σας ότι σας ενδιέφερε να αναζητήσετε την «προσωπικότητα» της χώρας μας. Ποια θεωρείτε ότι είναι τα στοιχεία που συνθέτουν τον ιδιαίτερο χαρακτήρα της;

Σωστά, αλλά κατ' αρχάς αποφεύγω τους εύκολους χαρακτηρισμούς. Η «προσωπικότητα» που προκύπτει από το βιβλίο μου (*Ελλάδα: βιογραφία ενός σύγχρονου έθνους*) είναι πολύπλευρη και εξελισσόμενη, δεν πρόκειται για κάτι πάγιο. Τόνισα τον ρόλο του «σκαπανέα», που πιστεύω ότι σφραγίζει την πορεία του Έλληνα και του ελληνικού κράτους από την απροσδόκητη επιτυχία της Ελληνικής Επανάστασης μέχρι την ανανέωση και προκοπή που ακολούθησαν τα τραύματα της Μικρασιατικής Καταστροφής το 1922 ή της Κατοχής και του Εμφυλίου κατά τη δεκαετία του 1940 - μπορεί επίσης και της λεγόμενης «κρίσης» του 2010-2018.

Ποια μέτρα θεωρείτε ότι πρέπει να ληφθούν προκειμένου οι Νεοελληνικές Σπουδές στο εξωτερικό να επανακτήσουν το κύρος που κάποτε είχαν;

Είναι ζήτημα αν οι λεγόμενες ελληνικές σπουδές είχαν ποτέ το κύρος που έπρεπε, και το οποίο παλεύαμε μερικοί στην χώρα μου και αλλού στο εξωτερικό δε να διεκδικήσουν. Τώρα είναι εξαιρετικά δύσκολο, επειδή σε παγκόσμια κλίμακα οι ανθρωπιστικές σπουδές δεν ευνοούνται από τις κυβερνήσεις, και τόσο στην Αγγλία όσο και στις ΗΠΑ, ιδιαίτερα, οι νεαροί δεν ενδιαφέρονται να μάθουν ξένες γλώσσες. Ωστόσο, τα τελευταία χρόνια πριν φύγω από το πανεπιστήμιο, διαπίστωσα ότι για τις ανθρωπιστικές σπουδές εν γένει *υπάρχει* ζήτηση εκ μέρους των φοιτητών και μάλιστα ιδιαίτερα για την ιστορία και τον πολιτισμό ξένων λαών. Άρα, παρόλο που λίγοι ειδικεύονται πλέον στις νεοελληνικές σπουδές (και πάντα ήταν λίγοι!), άλλοι παρακολουθούν μαθήματα γλώσσας, άλλοι εγγράφονται σε μαθήματα όπως αυτό της ευρωπαϊκής ιστορίας ή της συγκριτικής φιλολογίας, ακόμα και της ανθρωπολογίας. Τέτοια μαθήματα, με περιεχόμενο ελληνικό, είναι πιο δημοφιλή παρά ποτέ.

ΕΛΛΑΔΑ 2021 Ο εορτασμός αποτελεί ευκαιρία για μια επανεκτίμηση του παρελθόντος, ώστε να χαράξουν οι Έλληνες τους δρόμους που θα επιλέξουν οι σημερινές γενιές για το μέλλον.

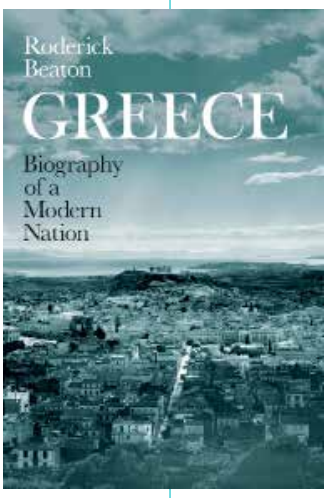

Πιστεύετε πως η κρίση των σπουδών αυτών συνδέεται με την οικονομική κρίση που υπέστη η Ελλάδα;

Η σύμπτωση ήταν μοιραία: από τη μία, στις αρχές της δεκαετίας που πέρασε, η Ελλάδα χαρακτηριζόταν ως οικονομικό basket case («στα χάλια της», δηλαδή) ενώ στη δική μου χώρα μάθαιναν στους νέους ότι η ανώτατη εκπαίδευση αποτελεί επένδυση· υποτίθεται ότι οι νέοι θα πληρώσουν δίδακτρα ώστε να κερδίσουν περισσότερα στην μελλοντική ζωή τους από όσους δεν πήγαν πανεπιστήμιο. Με ποια λογική, τότε, να πληρώσεις τόσα πολλά να μάθεις... ελληνικά, υπό τις συνθήκες αυτές; Αλίμονο. Και τώρα, με το ξεπέρασμα της «κρίσης», δεν ξέρω πού βρισκόμαστε. Άλλη κρίση ο κορωνοϊός...

Ποιον χαρακτήρα νομίζετε ότι θα πρέπει να έχει ο εορτασμός για τα 200 χρόνια από την επανάσταση του 1821, με δεδομένη την σημερινή κατάσταση των ελληνοτουρκικών σχέσεων;

Δεν ξέρω αν οι σχέσεις με την Τουρκία πρέπει να παίξουν ιδιαίτερο ρόλο. Αφού έχω το προνόμιο να συμμετάσχω στην επιτροπή ΕΛΛΑΔΑ 2021, γεγονός οπωσδήποτε πολύ τιμητικό για έναν ξένο, δεν είμαι σε θέση να σχολιάσω. Γενικότερα (και μιλώντας αποκλειστικά ως ιδιώτης), πιστεύω ότι ο εορτασμός αποτελεί ευκαιρία για μια επανεκτίμηση του παρελθόντος, ώστε να χαράξουν οι Έλληνες τους δρόμους που θα επιλέξουν οι σημερινές γενιές για το μέλλον.

Ευχαριστούμε πολύ τον κύριο Μπήτον για την άμεση ανταπόκριση στην Πρό(σ)κλησή μας. Η επιλογή του να μιλήσει στα ελληνικά για ακόμη μια φορά τιμά τη χώρα μας.

Άννα-Νικόλ Γρίβα, Γ5

Αλεξία Κυριακοπούλου '10

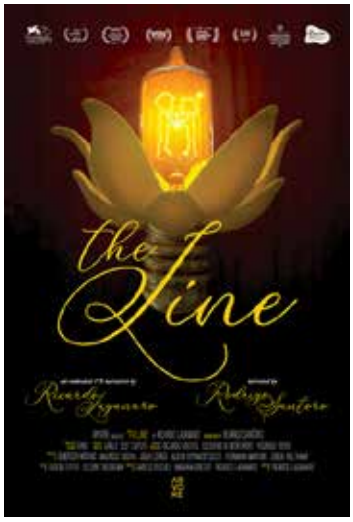

Η Αλεξία Κυριακοπούλου είναι ένας ξεχωριστός άνθρωπος που κατάφερε να συνδυάσει μεταξύ τους στοιχεία που πιστεύαμε ότι είναι αντίθετα. Συνδυάζει την Ψυχολογία με τα Μαθηματικά και τις τέχνες με τους κώδικες. Τα λόγια της Αλεξίας έχουν τη δύναμη συμβουλής, κάθε απάντησή της έκρυβε και μια εμπειρία ζωής, ένα μάθημα για όλους μας. Οφείλω να ομολογήσω πως τη θαυμάζω και εύχομαι στον καθένα μας να βρει τον δρόμο του, όπως και η Αλεξία βρήκε τον δικό της, ξεχωριστό δρόμο.

Αποφοίτησε από το Κολλέγιο το 2010. Ύστερα, πήγε στη Βοστόνη, στο Emerson College και σπούδασε Marketing Communications and Psychology. Έχοντας δουλέψει στην 20th Century FOX και στην Ogilvy &amp Mather, αποφάσισε να κάνει το master της στο NYU, στον τομέα της interactive technology.

Έχει αποσπάσει βραβεία σε διεθνή φεστιβάλ με το πρώτο της interactive documentary με τίτλο "Normal Day", το οποίο δημιουργήθηκε από την ίδια και την συνεργάτιδά της στη διάρκεια του μεταπτυχιακού της στο NYU. Κατάφερε επίσης να βραβευτεί πέρσι το καλοκαίρι με το βραβείο «Καλύτερη Εμπειρία Εικονικής Πραγματικότητας» στο Φεστιβάλ Βενετίας, για την ταινία «The Line».

Πώς άρχισαν όλα και πήρες την απόφαση να σπουδάσεις Marketing Communications and Psychology;

Θυμάμαι χαρακτηριστικά ότι στο IB δεν ήμουν καθόλου προσανατολισμένη· είχα πάρει Chemistry High και Art High, ήμουν σχετικά καλή και στα φιλολογικά μαθήματα αλλά και στις θετικές επιστήμες. Ίσως να ήμουν καλύτερη στα φιλολογικά, όμως είχα ένα έντονο ενδιαφέρον για την Χημεία, επειδή ασχολείται και η οικογένειά μου με αυτόν τον τομέα. Το IB με δυσκόλεψε αρκετά. Αποφάσισα, όμως, πως οι τέχνες μου ταιριάζουν μάλλον περισσότερο και έκανα αιτήσεις σε art schools. Με πήραν όλα τα πανεπιστήμια και μάλιστα κάποια με υποτροφία. Εφόσον επισκέφθηκα τα πανεπιστήμια που με είχαν αποδεχθεί, αποφάσισα τελευταία στιγμή πως δεν μπορούσα να δω τον εαυτό μου να σπουδάζω τέχνη επί τέσσερα χρόνια. Γι' αυτό και αποφάσισα να επιλέξω ένα μικρό Κολλέγιο με περισσότερες επιλογές μαθημάτων σε διάφορους τομείς. Επέλεξα να σπουδάσω Marketing Communications στο Emerson College και αργότερα ανέπτυξα ενδιαφέρον για την Ψυχολογία και έκανα minor στην ψυχολογία. Πιστεύω πως το να κάνεις το πρώτο πτυχίο σου πάνω σε κάτι πολύ ειδικό είναι μεγάλο ρίσκο, εκτός αν το ήθελες από πάντα και το αγαπάς πραγματικά.

Υπήρξαν καθηγητές που σε βοήθησαν να βρεις τον δρόμο σου;

Γενικότερα, έχω τις καλύτερες αναμνήσεις από το Κολλέγιο, το λατρεύω. Υπήρχαν κάποιοι καλοί καθηγητές που βοήθησαν, όπως σε όλα τα σχολεία.

Υπάρχουν και πτυχία που συνδυάζουν πολλούς τομείς. Όταν ανακάλυψα πως μπορώ να κάνω το μεταπτυχιακό επάνω στον τομέα του interactive technology, τότε βρήκα ουσιαστικά τον δρόμο μου, αφού μπορούσα να συνδυάσω όλα τα στοιχεία που ήθελα. Η τεχνολογία έχει αρχίσει να αναπτύσσεται και στον τομέα της δημιουργικότητας και της τέχνης και αυτό ήταν κάτι που με ενδιέφερε.

Συνειδητοποίησες αργότερα πως ήθελες να ασχοληθείς με τον κόσμο της εικονικής πραγματικότητας;

Ναι, έτσι και αλλιώς στο Λύκειο δεν μπορούμε να γνωρίζουμε τι θέλουμε, κανένας δεν μπορεί, είναι η αρχή της διαμόρφωσης του χαρακτήρα μας. Όλοι μας ρωτάνε τι σου αρέσει και ύστερα μας λένε «αυτό να σπουδάσεις». Δεν έχει τόσο πολύ σχέση όμως το τι σου αρέσει με το τι θα σπουδάσεις. Πρέπει να σκέφτεσαι μακροπρόθεσμα. Στο χώρο εργασίας, ενδιαφέρει κυρίως ο τρόπος σκέψης σου και αυτός είναι που θα σε ξεχωρίσει. Εν τέλει, βρες αυτό που θα σε κάνει χρήσιμο και πιο ανταγωνιστικό.

Επίσης, υπάρχουν και πτυχία που συνδυάζουν πολλούς τομείς. Όταν ανακάλυψα πως μπορώ να κάνω το μεταπτυχιακό αυτό, δηλαδή επάνω στον τομέα του interactive technology, τότε βρήκα ουσιαστικά τον δρόμο μου, αφού μπορούσα να συνδυάσω όλα τα στοιχεία που ήθελα. Η τεχνολογία έχει αρχίσει να αναπτύσσεται και στον τομέα της δημιουργικότητας και της τέχνης και αυτό ήταν κάτι που με ενδιέφερε.

Θα άλλαζες κάτι στο εκπαιδευτικό σύστημα της χώρας μας;

Στο εκπαιδευτικό μας σύστημα δεν υπάρχει καθόλου η έννοια της δημιουργικότητας και δεν εννοώ αναγκαστικά τις

τέχνες. Εγώ ήμουν πολύ τυχερή γιατί είχα ερεθίσματα από την οικογένειά μου και ψαχνόμουν συνέχεια, όμως κάποιο άλλο παιδί που είναι πιο κλειστό και δεν έχει τα κατάλληλα ερεθίσματα, θα σκέφτεται μονόπλευρα. Αυτό που σε ξεχωρίζει σαν άνθρωπο είναι η δημιουργικότητά σου. Η ζωή είναι γεμάτη προβλήματα που θα κληθούμε να λύσουμε με δημιουργικό τρόπο. Τα παιδιά πρέπει να αναπτύξουν την ικανότητα αυτή και να σταματήσουν να σκέφτονται σε κουτάκια.

Επίσης, οι καθηγητές δε πρέπει να βλέπουν την τάξη ως σύνολο, αλλά τον κάθε μαθητή ξεχωριστά. Οι μαθητές που θέλουν την περισσότερη προσοχή είναι αυτοί συνήθως που χρειάζονται και την περισσότερη βοήθεια. Επίσης πιστεύω πως λείπει η μουσική και το θέατρο. Στην εκπαίδευση, και όχι, δεν αρκούν οι θεατρικοί όμιλοι. Πιο εύκολα θα μάθει και θα κατανοήσει την ιστορία ένα παιδί αν την παίξει σε ένα θεατρικό, παρά αν την μάθει παπαγαλία.

Εργάζεσαι κάπου τώρα;

Έχω ξεκινήσει τη δική μου εταιρία πλέον στην Ελλάδα. Όλα άρχισαν από όταν ήμουν στην Βραζιλία και έμεινα για τέσσερις μήνες εκεί, αφού εργαζόμουν σε μια εταιρεία με virtual reality. Εκεί φτιάξαμε το "The Line" και έπειτα άρχισαν να με προσεγγίζουν διάφορα μουσεία και διαφημιστικές εταιρίες στην Ελλάδα. Τότε ανακάλυψα την ανάγκη που έχει η χώρα μας να ενταχθεί στον κόσμο της εικονικής πραγματικότητας.

Αυτό που σε ξεχωρίζει σαν άνθρωπο είναι η δημιουργικότητά σου. Η ζωή είναι γεμάτη προβλήματα που θα κληθούμε να τα λύσουμε με δημιουργικό τρόπο. Τα παιδιά πρέπει να αναπτύξουν την ικανότητα αυτή και να σταματήσουν να σκέφτονται σε κουτάκια.

Έχεις φτιάξει και το «Normal Day», ένα βραβευμένο ντοκιμαντέρ εικονικής πραγματικότητας. Διάβασα την υπόθεσή του και πραγματικά με άγγιξε. Από πού εμπνεύστηκες γι' αυτό;

Είχα διαλέξει να παρακολουθήσω μια τάξη στο πανεπιστήμιο, όπου συνεργαζόμασταν με παιδιά από άλλα τμήματα. Μας ανατέθηκε να φτιάξουμε κάτι το οποίο ήταν τελείως πειραματικό, εμείς θα διαλέγαμε την ιστορία. Γι' αυτή την εργασία δεν θα παίρναμε βαθμούς, όμως όλοι έκαναν ό,τι καλύτερο μπορούσαν για να αποδείξουν τις ικανότητές τους στον ίδιο τους τον εαυτό.

Έπρεπε λοιπόν να είμαστε σε ζευγάρια, ένα παιδί από το film school και ένα παιδί από τμήμα interactive technology. Εγώ προσέγγισα μια κοπέλα επειδή μου άρεσε ο τρόπος σκέψης της και ήταν παρόμοιος με τον δικό μου. Γενικότερα με ενδιέφερε το ότι το VR μπορεί να εμπεριέχει την ενσυναίσθηση και επειδή το πρώτο πτυχίο μου είχε και ψυχολογία, ήθελα να δημιουργήσω κάτι με πολλά συναισθήματα. Αυτή η κοπέλα που συνεργαζόμουν είχε μια φίλη που είναι χορεύτρια και πάσχει από μια σπάνια μορφή καρκίνου του μαστού. Η κοπέλα αυτή δεν είχε πρόβλημα να δείξει τα σημάδια της, την γνώρισα και ήταν τρομερή. Μου άρεσε πολύ αυτή η ιδέα.

Ο τίτλος «Normal Day» είναι ειρωνικός, θέλαμε να δείξουμε πόσο ασυνήθιστη μέρα είναι, κάθε άλλο δηλαδή παρά normal day. Όπως στην καθημερινότητά μας, όταν αντιμετωπίζουμε ένα πρόβλημα και μας ρωτάνε πώς είμαστε, «καλά» θα απαντήσουμε. Η κοινωνία προσπαθεί να σε «κανονικοποιήσει» επειδή δεν μπορεί να ανταποκριθεί σε δυσάρεστες αλήθειες. Μέσα από τη ζωή της κοπέλας, λοιπόν, συναντήσαμε πόσο αποκλίνουσα είναι η καθημερινότητά της από μια κανονική μέρα.

Αναμφισβήτητα τα σχολικά μας χρόνια αποτελούν ένα μεγάλο κομμάτι της ζωής μας. Σου έχει μείνει κάποια ανάμνηση που θα ήθελες να μοιραστείς μαζί μας;

Αυτό που σίγουρα θα θυμάμαι είναι το Πανηγύρι που με έκανε και να συνειδητοποιήσω και τι θέλω να κάνω, δηλαδή να δημιουργώ και να φτιάχνω κάτι από την αρχή ομαδικά. Θυμάμαι συμμετείχαμε όλοι παντού, γράφαμε σενάρια, φτιάχναμε χορογραφίες, σκηνικά, κάναμε πρόβες συνέχεια, ήταν οι πιο γλυκές μου αναμνήσεις!

Τι συμβουλή θα έδινες στον 18χρονο εαυτό σου;

Να μην φοβάται την αποτυχία, γιατί τα επόμενα επτά χρόνια πρέπει να τα αφιερώσεις στο να πάρεις πολλές διαφορετικές εμπειρίες και ερεθίσματα. Επίσης, να μην φοβάστε να ζητάτε βοήθεια. Υπάρχουν τόσοι άνθρωποι με εμπειρία που θέλουν να δίνουν συμβουλές και να βοηθήσουν τα παιδιά, τώρα είναι η στιγμή να βρείτε μέντορες που θα σας καθοδηγούν για μια ζωή.

Αλεξάνδρα Δαλιάνη, Γ1

Μιχάλης-Παύλος Σέμσης '11

Με τον Μιχάλη δεν είχαμε την ευκαιρία να γνωριστούμε από κοντά, αφενός λόγω Covid-19, αφετέρου διότι ζει και εργάζεται στη Γερμανία και πιο συγκεκριμένα στη Λειψία. Ο Μιχάλης αποφοίτησε από το σχολείο μας το 2011, έπειτα πήγε στην Νυρεμβέργη και σπούδασε στην Ακαδημία Μουσικής. Από το 2012 έως το 2016 έκανε το Bachelor και το 2017-2019 το Master του. Είναι ένας εξαίρετος μουσικός και ο πρώτος άνθρωπος που γνωρίζω που δεν θα άλλαζε και πολλά πράγματα στο εκπαιδευτικό μας σύστημα, και μπορεί να έχει και δίκιο.

Σου έχει μείνει κάποια ανάμνηση από τα κολλεγιακά σου χρόνια; Έχεις κρατήσει επαφή με κάποιους συμμαθητές σου;

Έχω πολλές αναμνήσεις και μου είναι δύσκολο να διαλέξω μόνο μία. Έχω κρατήσει επαφή με τους καλύτερούς μου φίλους από τα σχολικά μου χρόνια. Οι ζωές μας όμως ακολούθησαν σε διαφορετικές κατευθύνσεις και δεν βλεπόμαστε συχνά.

Τι είναι αυτό που θεωρείς ότι σου προσέφερε κυρίως το Κολλέγιο στην διάρκεια των μαθητικών σου χρόνων;

Όταν ήμουν στο σχολείο είχα την τύχη να ξέρω τι θέλω να σπουδάσω και την πολυτέλεια οι Πανελλαδικές εξετάσεις να μην επηρεάζουν την πρόσβασή μου σε αυτές τις σπουδές. Ήμουν, λοιπόν, σε μια σπάνια και περίεργη θέση, που μου επέτρεψε να κερδίσω από το Κολλέγιο γενικές γνώσεις και μόρφωση, χωρίς την πίεση των βαθμών. Θυμάμαι στην τρίτη Λυκείου ότι στο μάθημα της ιστορίας μια άριστη μαθήτρια μπορούσε να «απαγγείλει» το βιβλίο χωρίς πρόβλημα, αλλά δεν ήξερε πότε έγινε ο πρώτος παγκόσμιος πόλεμος. Το σύστημα των Πανελλαδικών την ώθησε σε αυτό το είδος μελέτης και ορθώς μελέτησε έτσι για να μπει στην Νομική. Εγώ μπορούσα να αγνοήσω το σύστημα. Το Κολλέγιο μου προσέφερε ένα ασφαλές περιβάλλον μέσα στο οποίο μπορούσα να αναπτυχθώ ως άνθρωπος με καθηγητές που επιθυμούσαν να μας μεταδώσουν όχι μόνο γνώσεις, αλλά και αξίες. Ίσως άλλοι συμμαθητές μου να μην το εκτίμησαν τόσο πολύ, αλλά εγώ προσπάθησα να το εκμεταλλευτώ όσο περισσότερο μπορούσα.

Σε βοήθησε το σχολείο καθόλου σε αυτή την επιλογή των σπουδών σου;

Έγινα μουσικός επειδή οι γονείς μου ήταν μουσικοί. Το σχολείο δεν χρειάστηκε να με καθοδηγήσει σε αυτήν την απόφαση, αλλά θα το είχε κάνει, αν ήταν αναγκαίο.

Οι συμμαθητές και οι καθηγητές σου ήταν υποστηρικτικοί;

Πάρα πολύ, αλλά δεν βλέπω κάποιο λόγο να μην ήταν. Οι καθηγητές πάντα ήθελαν αν κατάλαβα σωστά ο κάθε μαθητής να βρει τον προσωπικό του δρόμο, και χάρηκαν που εγώ τον είχα ήδη μπροστά μου. Ιδιαίτερη υποστήριξη έλαβα, όμως, προφανώς από τους καθηγητές Μουσικής. Είχα την ευκαιρία να παίξω σε μια συναυλία με ορχήστρα στην μεγάλη αίθουσα με τον κύριο Μηνακάκη, και είμαι πολύ ευγνώμων.

Από ποια ηλικία κατάλαβες πως έχεις αυτή την κλίση στη μουσική;

Δεν καταλαβαίνω τι ακριβώς σημαίνει κλίση. Η μουσική ήταν ανέκαθεν μέρος της ζωής μου και είναι κάτι που με ευχαριστεί περισσότερο από ό,τι άλλο έχω ζήσει. Ακόμα όμως δεν είμαι πεπεισμένος πως είμαι ταλαντούχος, αν αυτό εννοείς με την έννοια κλίση. Νιώθω πως η πρόοδός μου προέκυψε περισσότερο από την επεξεργασία πολλών επιμέρους επιρροών. Ακόμα και σήμερα νιώθω πως δεν έχω καινούριες μουσικές ιδέες, αλλά πως με τα χρόνια έχω αναπτύξει την ικανότητα να αναπαράγω ιδέες που άκουσα και μου άρεσαν. Ως παιδί ήμουν μονίμως σε ένα μουσικό περιβάλλον και έμαθα μουσική περίπου όπως έμαθα να μιλάω Ελληνικά. Χωρίς να μειώνω την αξία του, αυτό που ονομάζεις κλίση το νιώθω περισσότερο ως οικειότητα παρά ταλέντο.

> Η μουσική ήταν ανέκαθεν μέρος της ζωής μου και είναι κάτι που με ευχαριστεί περισσότερο από ό,τι άλλο έχω ζήσει.

Πότε κατάλαβες πως η μουσική είναι κάτι που θέλεις να το ακολουθήσεις επαγγελματικά;

Δεν ξέρω. Οι γονείς μου και, κυρίως, η γιαγιά μου με ώθησαν από τη βρεφική ηλικία στην κατεύθυνση της μουσικής, οπότε η δική μου συνειδητή απόφαση ήρθε ως επιβεβαίωση μιας προϋπάρχουσας επιθυμίας. Δεν έχω φανταστεί όμως να κάνω κάτι άλλο, οπότε η απόφαση πρέπει να συμπίπτει με την κατανόηση του συστήματος εργασίας.

Ειδικά στην Ελλάδα, το να βρεις μια δουλειά πάνω σε κάτι καλλιτεχνικό είναι δύσκολο. Σε φόβισε ποτέ αυτό; Σκέφτηκες ποτέ να έχεις ένα εναλλακτικό σχέδιο ή να μην ασχοληθείς καθόλου με την μουσική;

Τα τελευταία χρόνια του

σχολείου ήρθα σε επαφή με τον καθηγητή κοντραμπάσου στην Νυρεμβέργη, ο οποίος μου είπε πως δεν θα έχω πρόβλημα να βρω δουλειά στην Γερμανία. Το σχέδιο ήταν να αρχίσω στην Γερμανία και να γυρίσω στην Ελλάδα όταν υπάρχει κάποια κατάλληλη θέση. Οι γονείς μου όμως δεν μου μετέδωσαν ποτέ άγχος, πάντα πίστευαν πως δεν θα έχω πρόβλημα και από το αποτέλεσμα αποδείχτηκε πως είχαν δίκιο.

Το εκπαιδευτικό σύστημα σε βοήθησε να αναδείξεις το ταλέντο σου; Τι θα άλλαζες σε αυτό, ώστε και να ευνοεί τους μαθητές που θέλουν να ασχοληθούν με κάτι καλλιτεχνικό;

Δεν θεωρώ πως το εκπαιδευτικό σύστημα πρέπει να τροποποιηθεί προς όφελος των μαθητών που θέλουν να σπουδάσουν μουσική. Αφενός γιατί αυτοί οι μαθητές είναι πολύ λίγοι, αφετέρου γιατί για να γίνει κάποιος μουσικός, καλό είναι να αρχίσει όσο πιο νωρίς γίνεται. Δεν θα άλλαζα το σύστημα, γιατί θεωρώ πως είναι αργά για να κατευθυνθεί ένα παιδί προς την μουσική. Πιο χρήσιμο κατά την άποψή μου θα ήταν να υπάρχουν παρουσιάσεις οργάνων σε νηπιαγωγεία ώστε τα παιδιά που δείχνουν ενδιαφέρον να αρχίζουν να πηγαίνουν σε ωδεία από το δημοτικό. Πιο σημαντικό μου φαίνεται είναι το εκπαιδευτικό σύστημα να συνδράμει στην ανακάλυψη του ενδιαφέροντος, παρά στην ανάδειξή του. Επίσης θέλω να παρατηρήσω πως, σε αντίθεση με το Κολλέγιο, το μέσο δημόσιο σχολείο δεν έχει κλειστό γυμναστήριο, αμφιθέατρο, κολυμβητήριο και πλούσια βιβλιοθήκη. Στην θεωρία μπορεί το σύστημα να υποστηρίζει εξωσχολικές δραστηριότητες, αλλά η πλειοψηφία των σχολείων δεν έχει τις υποδομές για να τις αναδείξει.

Οι γονείς σου ήταν υποστηρικτικοί σε αυτή την απόφαση σου;

Οι γονείς μου με σπρώξανε προς αυτήν την απόφαση. Αν ήθελα να κάνω κάτι άλλο, θα το είχαν αποδεχτεί, αλλά νομίζω πως χάρηκαν που έγινα μουσικός και ακολούθησα τα βήματά τους.

Τι εμπόδια συνάντησες στον δρόμο σου; Θα άλλαζες κάτι στην πορεία σου;

Υπάρχουν πάντα εμπόδια στον δρόμο, αλλά στην δική μου περίπτωση, δεν έτυχε κάτι τόσο βαρύ που να με εκτροχιάσει. Ο στόχος μου ήταν συνήθως ξεκάθαρος. Είχα δύσκολα χρόνια και έφτασα πολλές φορές στο σημείο να αρρωστήσω σωματικά από το άγχος ή από την μακροπρόθεσμη εξάντληση, αλλά όλοι πρέπει να αγωνιστούμε γι' αυτό που αγαπάμε. Εκ των υστέρων δεν θα άλλαζα την πορεία μου. Θα ήταν ωραία να είχα την τωρινή μου εμπειρία κατά την διάρκεια της πορείας, όμως οι δύσκολες στιγμές είναι ακριβώς αυτές που μου πρόσφεραν την εμπειρία. Δεν θέλω να μιλήσω συγκεκριμένα, γιατί τα μεγαλύτερα εμπόδια είναι συνήθως άνθρωποι και φοβάμαι πως δεν μπορώ να διηγηθώ τα γεγονότα αμερόληπτα. Προσπάθησα πάντα να έχω θετική διάθεση και θεωρώ πως τα κατάφερα καλά να μάθω από όλα τα εμπόδια που χρειάστηκε να περάσω.

Η συμβουλή που δίνω σε όλους τους νέους μουσικούς είναι να δώσουν βάρος στην ποιότητα της μελέτης αντί για την ποσότητα.

Πώς είναι η ζωή στην Γερμανία;

Η ζωή στην Γερμανία είναι πολύ ευχάριστη, κυρίως χάρη στους συναδέλφους μου. Η Gewandhaus είναι μια πολύ ανοιχτή ορχήστρα στην οποία όλες οι απόψεις και οι εθνικότητες μπορούν να συνυπάρξουν γιατί όλοι μας δουλεύουμε προς τον ίδιο στόχο. Η ορχήστρα καταφέρνει να φτάσει σε διεθνές επίπεδο μουσικής χωρίς την μόνιμη πίεση που υπάρχει σε άλλες πόλεις. Τους τελευταίους δύο μήνες που δεν είχαμε συναυλίες λόγω Covid-19, η δουλειά μου μου έλειψε πάρα πολύ και ανυπομονώ να ξαναρχίσω. Δεν μπορώ να είμαι αμερόληπτος, αλλά δεν έχω γνωρίσει άλλες ορχήστρες στις οποίες θα ήθελα να δουλέψω περισσότερο από την δική μου.

Σκέφτεσαι να γυρίσεις ποτέ πίσω;

Όχι πια. Η ελπίδα πως θα μπορέσω να δουλέψω στην Ελλάδα πέθανε όταν συνειδητοποίησα πως θα ήμουν δυσαρεστημένος με το μουσικό επίπεδο, αν επέλεγα να επιστρέψω. Υπάρχουν πράγματα που μου λείπουν από την Ελλάδα, αλλά περισσότερα θα ήταν αυτά που θα μου έλειπαν από την Γερμανία. Ίσως αν η AfD γίνει κυβέρνηση, ή ίσως όταν βγω στην σύνταξη να βρω ένα σπίτι στην παραλία και να γυρίσω. Για την ώρα η Ελλάδα είναι για τις διακοπές και για να επισκεφτώ την οικογένειά μου.

Τι συμβουλή θα έδινες σε ένα παιδί που θέλει να ακολουθήσει μια παρόμοια πορεία με την δική σου;

Δυστυχώς δεν έχω κάποιο ρητό για την αξία της αγάπης προς την μουσική ή για τα όνειρα και το πεπρωμένο. Η συμβουλή που δίνω σε όλους τους νέους μουσικούς είναι να δώσουν βάρος στην ποιότητα της μελέτης τους και όχι την ποσότητα.

Αλεξάνδρα Δαλιάνη,Γ1

ΘΕΜΑ

Σύμφωνα με τη διδασκαλία των Τριών Ιεραρχών, ο θεός δημιούργησε τον Κόσμο με αρμονία και σοφία. Δυστυχώς όμως στη σύγχρονη εποχή ο άνθρωπος έχει διαταράξει με τις ενέργειές του την ισορροπία που κυριαρχεί στη φύση.

– Ποιες πιστεύετε πως είναι οι αιτίες που συνδέονται με την έλλειψη περιβαλλοντικής ευαισθητοποίησης και την καταστροφή του φυσικού περιβάλλοντος;
– Ποιες είναι οι επιπτώσεις του οικολογικού προβλήματος τόσο στον ίδιο τον άνθρωπο όσο και στην κοινωνία γενικότερα;
– Με ποιους τρόπους μπορεί να συμβάλλει το σχολείο στη διαμόρφωση οικολογικής συνείδησης στους μαθητές;

ΡΗΤΟΡΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΡΙΩΝ ΙΕΡΑΡΧΩΝ ΡΗΤΟΡΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΡΙΩΝ ΙΕΡΑΡΧΩΝ

Στους μαθητές είχαν δοθεί αποσπάσματα από Λόγους των Τριών Ιεραρχών.

Νικήτρια του Διαγωνισμού ανακηρύχθηκε η μαθήτρια του Α5, **Αθηνά Μπαμπινιώτη**

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ ΑΠΟ ΤΟ ΛΟΓΟ ΤΗΣ:

Αξιότιμοι καθηγητές, Αγαπητοί συμμαθητές

Νιώθω ιδιαίτερη χαρά που βρίσκομαι ενώπιόν σας σήμερα, με αφορμή τον εορτασμό των Τριών Ιεραρχών, και μου δίνεται η ευκαιρία να σας μιλήσω για το οικολογικό πρόβλημα, μία μάστιγα που ταλανίζει τα τελευταία χρόνια την ανθρωπότητα. Αποτελεί, πιστεύω, κοινή διαπίστωση όλων μας πως το περιβάλλον βιώνει μια ριζική αλλαγή.

Ας ανατρέξουμε, λοιπόν, στις πρόσφατες εμπειρίες μας και ας επαναφέρουμε τώρα στη μνήμη μας όλους τους τίτλους ειδήσεων και ρεπορτάζ που έχουμε δει ή διαβάσει, οι οποίοι μας πληροφορούν για ακραία καιρικά φαινόμενα που μόνο ανατριχίλα μπορούν να προκαλέσουν στους ακροατές. […]

Στο σημείο αυτό αξίζει να αναφερθεί πως το περιεχόμενο του γυμνάσματος αυτού προέρχεται από προσωπικές παρατηρήσεις και έρευνα και ενδέχεται να διαφέρει σε μεγάλο βαθμό από την αντίστοιχη πληροφόρηση που θα προσέφερε ένας επιστήμονας που έχει αφιερώσει την ζωή του στην μελέτη αυτού του φαινομένου. […]

Αφετηρία στον συλλογικό μας προβληματισμό μπορεί κάλλιστα να αποτελέσει η διερεύνηση των αιτιών της έλλειψης περιβαλλοντικής ευαισθητοποίησης. Αναντίρρητα, ο Θεός έχει προικίσει την φύση με όλα τα αγαθά που είναι απαραίτητα για την επιβίωση τόσο του ανθρώπου όσο και όλων των άλλων δημιουργημάτων Του. Χαρακτηριστικά ο Μέγας Βασίλειος, ένας από τους Μεγάλους Πατέρες της Εκκλησίας μας, αναφέρει πως «ουδέν περιττόν, ουδέν ελλείπον εν τοις κτιθείσι δυνατόν ευρεθήναι», δηλαδή πως κανείς δεν μπορεί να εντοπίσει τίποτα περιττό ή άχρηστο στη φύση. Ο Θεός μας εμπιστεύτηκε την δημιουργία Του, την Κτίση, και μας ανέθεσε καθήκοντα διαχειριστή και όχι αφέντη. […]

Είναι αδήριτη η ανάγκη να αναφερθούμε τώρα στις τραγικές συνέπειες που παρουσιάζει το φαινόμενο αυτό τόσο σε ατομικό όσο και σε κοινωνικό επίπεδο. Από την μία, όλοι είμαστε μάρτυρες των αναγκαστικών μετακινήσεων πολλών ανθρώπων, των οποίων η πατρίδα δεν μπορεί πλέον να κατοικηθεί, λόγω της κλιματικής αλλαγής. Παράλληλα, οι τοξικές ουσίες που διαχέονται καθημερινά στην ατμόσφαιρα αποτελούν άμεση απειλή για την υγεία των ανθρώπων, αφού προκαλείται καρκίνος του δέρματος, λόγω της ακτινοβολίας, καθώς και ποικίλα αναπνευστικά προβλήματα και καρδιακές παθήσεις. Από την άλλη, η ανθρώπινη κοινωνία καλείται να αντιμετωπίσει την μετακίνηση εκατομμυρίων κλιματικών προσφύγων, που αναζητούν απεγνωσμένα μια νέα πατρίδα. […]

Πώς όμως μπορούμε να αναχαιτίσουμε την τραγική μας πορεία προς την αυτοκαταστροφή; Στο ερώτημα αυτό έχουν επιχειρήσει να απαντήσουν μέσω των διδαχών τους οι σεπτοί Τρείς Ιεράρχες και πιο συγκεκριμένα ο Μέγας Βασίλειος. Ειδικότερα, ο σπουδαίος αυτός άνθρωπος μας έχει διδάξει πως πρέπει να σεβόμαστε την Κτίση που μας εμπιστεύθηκε ο Θεός, κατανοώντας πως ο πλανήτης μας δεν είναι απλώς χώρος επιβίωσης, αλλά ένα παντοτινό απόκτημα για τον άνθρωπο που θα τον συντροφεύει σε όλα τα χρόνια της ύπαρξής του. Το σχολείο μπορεί κάλλιστα να συμβάλλει στην διάδοση των εισηγήσεων αυτών μέσω του μαθήματος των Θρησκευτικών και την ανάλυση των κειμένων των μεγάλων πατέρων της Εκκλησίας μας. […]

Εν κατακλείδι, θα ήθελα να κλείσω τον προβληματισμό αυτό στον οποίο με συντροφέψατε σήμερα με μία ευχή. Ως έφηβη εύχομαι η κλιματική αλλαγή, ένα φαινόμενο που φαίνεται να αμαυρώνει το μέλλον μας, να αντιμετωπιστεί άμεσα. Εύχομαι να μπορώ στο μέλλον να θαυμάζω τις σκηνές απαράμιλλου φυσικού κάλλους, να αναπνέω καθαρό αέρα, να με σκεπάζει ο καταγάλανος ουρανός. […]

Σας ευχαριστώ ιδιαίτερα για την προσοχή σας!

ΘΕΜΑ

Οι αγωνιστές της Επανάστασης του 1821 εμφορούνταν από έντονο αίσθημα φιλοπατρίας που σε πολλές περιπτώσεις οδήγησε αρκετούς από αυτούς σε θαυμαστές πράξεις ηρωισμού, ακόμη και αυτοθυσίας.

– Πώς θα μπορούσαν, κατά τη γνώμη σας, οι σημερινοί νέοι να εκδηλώσουν ανάλογα αισθήματα χωρίς αυτά να εκτραπούν σε έναν άγονο και στείρο εθνικισμό;
– Με ποιους τρόπους το αίσθημα της φιλοπατρίας είναι δυνατό να καταστεί γόνιμο στο σύγχρονο πολυπολιτισμικό και διεθνοποιημένο περιβάλλον;

ΡΗΤΟΡΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 25ης ΜΑΡΤΙΟΥ ❦ ΡΗΤΟΡΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 25ης ΜΑΡΤΙΟΥ

Νικητής του Διαγωνισμού ανακηρύχθηκε ο μαθητής του ΙΒ1, **Ανδρέας Ροδόπουλος**

■ ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ ΑΠΟ ΤΟ ΛΟΓΟ ΤΟΥ:

Αξιότιμη Διεύθυνση, σεβαστοί καθηγητές, αγαπητοί συμμαθητές, κυρίες και κύριοι,

Συγκεντρωθήκαμε σήμερα εδώ για να τιμήσουμε την Ημέρα της Εθνικής μας Ανεξαρτησίας. Είμαι βαθιά ευγνώμων που μου δίνετε την ευκαιρία να μιλήσω για την Επανάσταση του 1821, ένα γεγονός που διαδραμάτισε καθοριστικό ρόλο για την τύχη του λαού μας. Ταυτόχρονα, όμως, νιώθω ένα μεγάλο βάρος πάνω μου, καθώς η εξύμνηση της εθνεγερσίας μας υπερβαίνει τα στενά όρια μιας ομιλίας. […]Ωστόσο, στην εποχή μας, παρατηρείται η ανησυχητική αναζωπύρωση ενός σοβινιστικού και μισαλλόδοξου εθνικισμού, η οποία οφείλεται κυρίως στις αρνητικές συνέπειες της παγκοσμιοποίησης. Σε αυτές τις συνθήκες, όλοι, και, κυρίως, εμείς οι νέοι οφείλουμε να παραδειγματιστούμε από τις ηρωικές πράξεις των προγόνων μας και να αναπτύξουμε μια ιδεολογία υγιούς πατριωτισμού, προσαρμοσμένου στο διεθνοποιημένο περιβάλλον στο οποίο ζούμε. […]

Οι αγωνιστές του ΄21 δεν πολέμησαν για να βλάψουν ανθρώπους διαφορετικού φυλετικού ή θρησκευτικού υποβάθρου. Αντιθέτως, πολέμησαν για να υπερασπιστούν κάποια ιδανικά. Αγωνίστηκαν για την ελευθερία, την εθνική ανεξαρτησία, τα ανθρώπινα δικαιώματα. Οι αείμνηστοι αυτοί ήρωες έσπασαν τα δεσμά της καταπίεσης και της υποδούλωσης, απελευθέρωσαν πρώτα τον νου και μετά το σώμα, αφύπνισαν την εθνική συνείδηση των Ελλήνων από το λήθαργο που την είχαν ρίξει τα δυναστικά, απολυταρχικά μοντέλα διακυβέρνησης και, αντιλαμβανόμενοι το χρέος τους απέναντι στις επόμενες γενιές, αποτίναξαν τον οθωμανικό ζυγό και μας χάρισαν την ελευθερία. Η σημερινή νεολαία οφείλει να μιμηθεί αυτές τις πράξεις γενναιότητας και να αγωνιστεί για τα εθνικά ιδεώδη, χωρίς όμως να πέσει στην παγίδα του στείρου και παρωχημένου εθνικισμού. Γιατί, κυρίες και κύριοι, πατριώτης δεν είναι αυτός που, τυφλωμένος από μια ενδοκοσμική προοπτική και μια μάταια προσήλωση στον φυλετισμό, δήθεν τιμάει την πατρίδα του αισχρολογώντας και καθυβρίζοντας αλλοδαπούς. Πατριώτης είναι αυτός που δεν ξεχνά σε ποιους οφείλει την ελευθερία του και τιμάει τις θυσίες τους˙ αυτός που υπερασπίζεται με σεβασμό τη χώρα του μπροστά σε ιστορικές αδικίες˙ αυτός που, όταν φεύγει και προοδεύει στο εξωτερικό, έχει την ελληνική σημαία στους ώμους, γιατί θυμάται την χώρα που τον μεγάλωσε˙ αυτός που με τις επιτυχίες του υψώνει το διεθνές κύρος της Ελλάδας και κάνει το έθνος του υπερήφανο. Αυτό σημαίνει αγάπη για την πατρίδα. […]

Εμείς, οι Έλληνες, οφείλουμε να μην ξεχνάμε την πλούσια πολιτιστική μας κληρονομιά και, μαθαίνοντας από το παρελθόν μας, να προχωράμε υπερήφανοι και ανοιχτόμυαλοι προς το μέλλον. Οι ήρωες του 1821 που έμειναν προσηλωμένοι στη γλώσσα, στη θρησκεία και στην ελληνική, εθνική συνείδηση, μας υπενθυμίζουν πόσο σημαντικό είναι να κρατάμε γερά τις ρίζες μας, να μεταλαμπαδεύουμε τις παραδόσεις, τα ήθη και τα έθιμα στις επόμενες γενιές και να αγωνιζόμαστε για την αποκατάσταση του προγονικού μας μεγαλείου. […]

Κλείνοντας, θα ήθελα να επαναλάβω το γεγονός ότι η Ελληνική Επανάσταση και ο αγώνας για ανεξαρτησία έχουν να μας διδάξουν πολλά. Είναι καθήκον όλων μας να θυμόμαστε σε ποιους οφείλουμε την ελευθερία μας και να συνεχίζουμε να προασπιζόμαστε τα εθνικά ιδεώδη και ιδανικά, απορρίπτοντας κατηγορηματικά κάθε είδος βίαιου, φανατικού εθνικισμού.

Κυρίες και κύριοι, με αφορμή την εθνική μας επέτειο, ας συλλογιστούμε και ας συνεχίσουμε να σηκώνουμε την αγαπημένη μας Ελλάδα ψηλά!

Σας ευχαριστώ πολύ.

ΘΕΜΑ

«Δύσκολα να καθορίσει κανείς τι μέρος της ψυχικής αναπτύξεως του κάθε παιδιού οφείλεται στο περιβάλλον και τι στα επίλοιπα στοιχεία της αγωγής του. Ότι όμως το περιβάλλον είναι πολύ σημαντικός συντελεστής, αυτό δεν αμφισβητείται από κανένα.» Στέφανος Δέλτα, Περιοδικό Εργασία, (1932)

Α. Πώς η επαφή του ανθρώπου με τη φύση διαμορφώνει τον χαρακτήρα του και εξασφαλίζει εσωτερική ισορροπία και αρμονική σχέση με τους γύρω του;

Β. Με ποιους τρόπους μπορούν οι νέοι άνθρωποι να ενδυναμώσουν τη σχέση τους με το φυσικό περιβάλλον και να αναπτύξουν ενεργό οικολογική αντίληψη;

ΡΗΤΟΡΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ HOWLAND ❦ ΡΗΤΟΡΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ HOWLAND

Νικήτρια του διαγωνισμού ανακηρύχθηκε η μαθήτρια του Γ1, **Νάντια-Ελπίδα Δουρίδα**

■ ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ ΑΠΟ ΤΟ ΛΟΓΟ ΤΗΣ:

Αγαπητοί καθηγητές, αγαπητοί συμμαθητές... Αγαπητέ Οδυσσέα,

↗ Αγαπητέ Οδυσσέα που ξεκίνησες το ταξίδι σου για την Ιθάκη δίχως να ξέρεις τι σε περιμένει. Αγαπητέ Οδυσσέα, που, παρά τις δυσχέρειες που συνάντησες δεν τα έβαλες κάτω. Αγαπητέ Οδυσσέα... Έφτασες τελικά στην Ιθάκη;

Κυρίες και κύριοι, σε τούτη την ομιλία η ανθρωπότητα προσωποποιείται στη μορφή του Οδυσσέα. Βρισκόμαστε στην αφετηρία ενός μεγάλου ταξιδιού, που, αν δεν ολοκληρώσουμε, ίσως ρισκάρουμε και τον ίδιο μας τον αφανισμό. Την Ιθάκη του δικού μας ήρωα δεν θα σας την αποκαλύψω ακόμα... Σας προτείνω όμως να ανεβείτε μαζί μου στο καράβι και να ξεκινήσουμε αυτό το ταξίδι. Το ταξίδι αυτό είναι ένα ταξίδι επιστροφής. Ένα ταξίδι επιστροφής της φύσης μας στην αρχική της μορφή. [...]

Μέσω αυτής της κοινής λογικής που υιοθετούμε για δύο εντελώς αντιφατικούς σκοπούς, τυφλωνόμαστε απέναντι στην πραγματική ουσία που πρέπει να έχει προστασία του περιβάλλοντος μας. Ξεχνάμε τον τρόπο με τον οποίο η φύση διαμορφώνει το «είναι» μας και χανόμαστε μέσα στη μαγεία του «φαίνεσθαι». Εδώ εμφανίζεται και το πρώτο εμπόδιο για τον Οδυσσέα μας. Η συνειδητοποίηση πως δεν είναι ο άνθρωπος που ύφανε το νήμα της ζωής, αλλά εκείνος είναι μόνο μια κλωστή.[...]

Όμως, πρέπει να δεθούμε σφιχτά στο κατάρτι του καραβιού, καθώς η κοινωνία μας περνά μέσα από την σειρήνες της ανάπτυξης. Μιας ανάπτυξης όμως που, πλέον, έχει πάρει τη μορφή μιας ανεξάρτητης από τη θέλησή μας δύναμης, που λειτουργεί με τη δική της λογική και τους δικούς της νόμους. Η δύναμη αυτή μας έχει κάνει να απαρνιόμαστε τη φύση του εαυτού μας. Να ξεχνάμε πως η απληστία μας, στο τέλος θα καταβροχθίσει τη γη και δεν θα αφήσει πίσω της τίποτα παρά έρημο. [...]

Για να αντιμετωπίσουμε όμως, αγαπητοί συμμαθητές, την Σκύλα του καταναλωτισμού και τη Χάρυβδη της απληστίας που οδηγούν σε αυτή την ανάπτυξη πρέπει να έχουμε ως σύμμαχο την εκπαίδευση. Όχι όμως μία οποιαδήποτε εκπαίδευση. Μια εκπαίδευση, που θα ενισχύσει την σχέση μας με τη φύση και θα μας βοηθήσει να υιοθετήσουμε μία λογική που θα αντικαταστήσει αυτή της χρησιμοθηρίας. [...]

«Τα δέντρα που φυτεύτηκαν πρόσφατα, να επικρατήσουν στην πάλη τους με την μανία των ανέμων, ώστε η περιοχή μας να αποτελέσει με την πάροδο του χρόνου το κατάλληλο σκηνικό για το ωραίο μας κτίριο» -Όμηρος Davis. Ο άνθρωπος αυτός είναι ένας από τους λόγους που έχουμε τη δυνατότητα να απολαμβάνουμε σήμερα το υπέροχο αυτό campus. Ο άνθρωπος αυτός, όχι μόνο ενδιαφέρθηκε έντονα για την αναδάσωση της περιοχής, αλλά καλλιέργησε και στους μαθητές του σχολείου μας την αγάπη για τη φύση. Είχε βλέψεις για το μέλλον. Ενδιαφερόταν για το σχολείο του σήμερα, δεν περιοριζόταν μόνο στην διατήρηση του χθες. Ο Στέφανος Δέλτα, πατέρας του σχολείου μας, οραματίστηκε έναν «πράσινο» κόσμο μέσα στον οποίο θα αναπτυσσόμασταν και σε αυτό έχει εξελιχθεί το Κολλέγιο.

Ήρθε η στιγμή να σας αποκαλύψω την Ιθάκη του ταξιδιού αυτού. Οπλισμένοι όπως θα είμαστε μετά από όλες αυτές τις εμπειρίες, θα φτάσουμε τελικά στην δημιουργία ενός κόσμου που θα χαρακτηρίζεται από αλτρουισμό. Η Ιθάκη μας είναι ένας κόσμος όπου θα ενδιαφερόμαστε για την τύχη των επόμενων γενεών. Ένας κόσμος, που η απαίτηση ποιότητας για τη ζωή μας δεν κρίνεται από την καταναλωτική ευχέρεια και πλησμονή. [...] Σας ρωτάω, λοιπόν, θα φτάσει ποτέ ο ήρωάς μας στην Ιθάκη; Η επιλογή είναι δική μας. Από την σημερινή μου ομιλία εδώ θέλω να κρατήσετε τούτο: Το τέλος της σημερινής μας ζωής είναι η απαρχή της επιβίωσης. Εμπρός, Οδυσσέα, σε περιμένει μακρύ ταξίδι...

Σας ευχαριστώ πολύ!

"Environmental protection – Active ecological engagement. A longstanding College tradition."
"We have forgotten how to be good guests, how to walk lightly on the earth as its other creatures do".
Barbara Ward

ΡΗΤΟΡΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ DELTA ❦ ΡΗΤΟΡΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ DELTA

Νικητής του διαγωνισμού ανακηρύχθηκε ο μαθητής του IB2, **Αχιλλέας Σαββίδης**

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ ΑΠΟ ΤΟ ΛΟΓΟ ΤΟΥ:

An Act of Conscience

Two thousand five hundred years ago, Plato made the following observation about the landscape of Attica: "The earth has sunk away all round and sunk out of sight. There are remaining only the bones of the wasted body, the mere skeleton of the world left." Two thousand five hundred years ago, Plato made an observation about the impact of human activity on nature, which took us two millennia to realize. Now as I stand on Hymmetus, I see only an ugly swathe of white concrete and red rooftops searing under the white-hot sun — The same sunken landscape that Plato described, albeit with a touch of modernity. Modernity as in cars, air conditioners, ships, distilleries and refineries, which breathe out a thick mat of orange exhaust, blanketing the whole city. This mat, visible from the hills surrounding Athens, makes you wonder: How desensitized are we to ignore it, to go about our lives pretending that mat is not thickening and thickening and strangling us?

.... This school's impact is not only seen in me or my classmates, but also in its alumni. The current cabinet has pledged to phase out lignite by 2028 and single-use plastic bags by 2021. And thanks to many members of our alumni community, Greece is advancing within the realm of renewable energy in a reserved but decisive manner.

Our deep roots in our traditions and the pursuit of truth inform us and urge us not to be blinded by apparently easy solutions, but to consider the context of our world and our relation with both the past and the future.

These qualities, which the school successfully cultivates in its students, help us navigate a world where issues such as climate change are all too often too complex and sometimes paradoxical to be treated without regard for their multifaceted nature. Yet to cower out of the challenge is not an option.

Therefore, it is an act of conscience to step up and bravely face this challenge of a lifetime. It is an act of conscience to look further than our self-interest. An act of conscience to be compassionate, to be objective, to be wise in our handling of our home. An act of conscience to try to reverse the irreversible damage we have inflicted on earth.

Ladies and gentlemen, let us look back with pain and nostalgia — if that will enkindle a desire for action — at Plato's distant memory of the good earth... "Such was the natural state of the country, which was cultivated by true husbandmen, who were lovers of honor, and were of a noble nature." ...Let us, ladies and gentlemen, be true husbandmen once more.

Thank you.

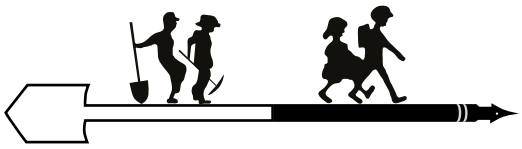

«ΠΑΙΔΙΑ ΕΝΟΣ... ΚΑΤΩΤΕΡΟΥ ΘΕΟΥ»

Πρόσφατες έρευνες συγκλόνισαν τον κόσμο αποκαλύπτοντας ότι 250 εκατομμύρια παιδιά ανά τον κόσμο υφίστανται εκμετάλλευση. Απασχολούνται, δηλαδή, από την ηλικία των πέντε χρόνων σε χαμηλά αμειβόμενα επαγγέλματα «υπηρετώντας» μεγάλα εργοστάσια για λιγότερο από 1 € την ημέρα.

Τα παιδιά αυτά αναγκάζονται να χάσουν από πολύ νωρίς την αθωότητά τους και να εργαστούν σκληρά προκειμένου να εξασφαλίσουν... τίποτε παραπάνω από μία ακόμη νίκη με το θάνατο!

250.000.000 παιδιά ανά τον κόσμο υφίστανται εκμετάλλευση.

Άλλωστε, με τα χρήματα που τους προσφέρονται δεν είναι δυνατόν να ικανοποιηθούν ούτε βασικές τους ανάγκες, όπως η σίτιση, η στέγαση, η υγεία, η εκπαίδευση και το παιχνίδι.

Στις σύγχρονες παγκοσμιοποιημένες κοινωνίες, γίνεται συχνά αναφορά στα ανθρώπινα δικαιώματα και στους τρόπους προστασίας τους. Τα δικαιώματα των παιδιών αποτελούν σίγουρα μέρος αυτών και είναι απαράδεκτο να καταπατώνται, αφού ο παραγκωνισμός τους ταυτίζεται με την έλλειψη του ανθρωπισμού και, γενικότε-

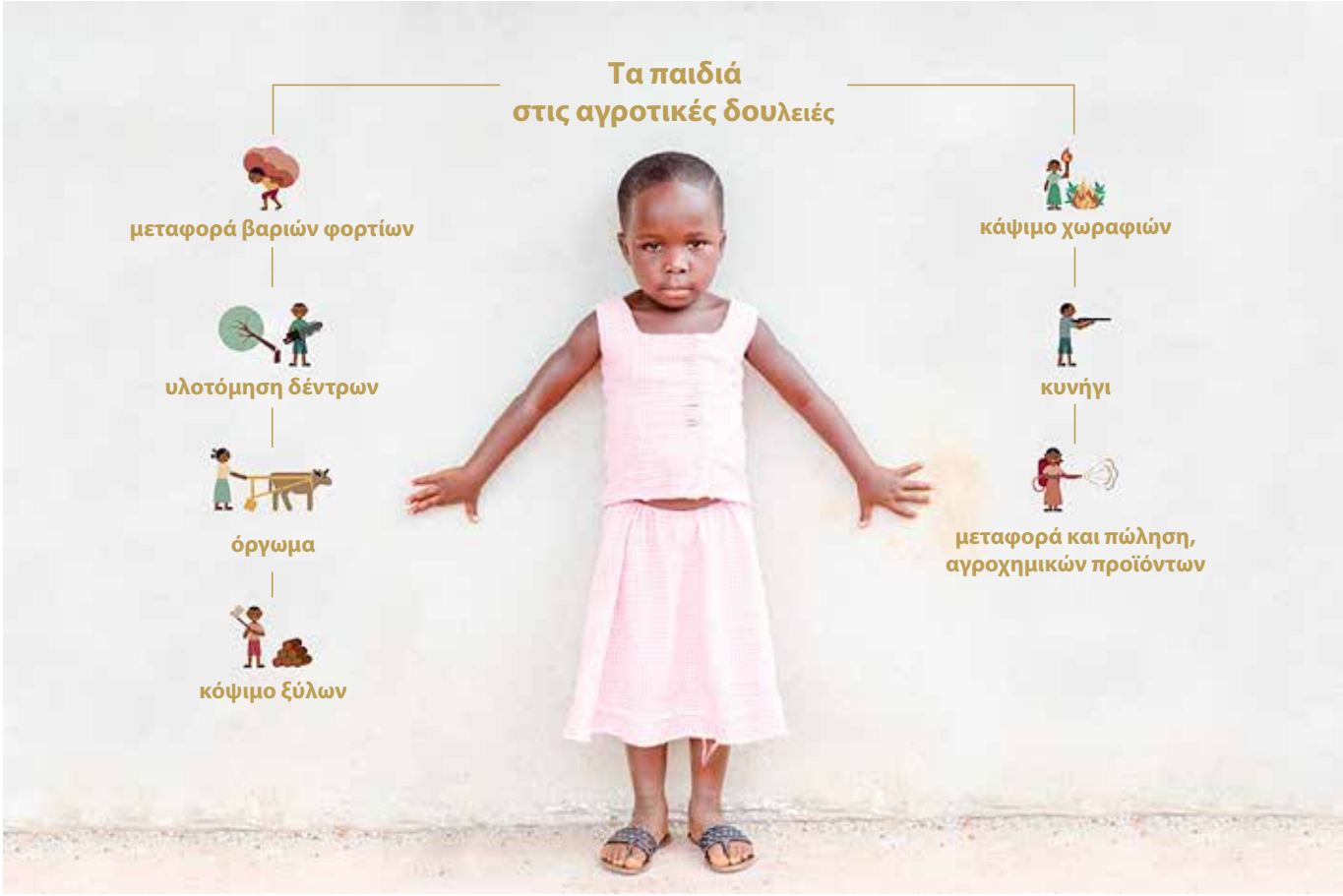

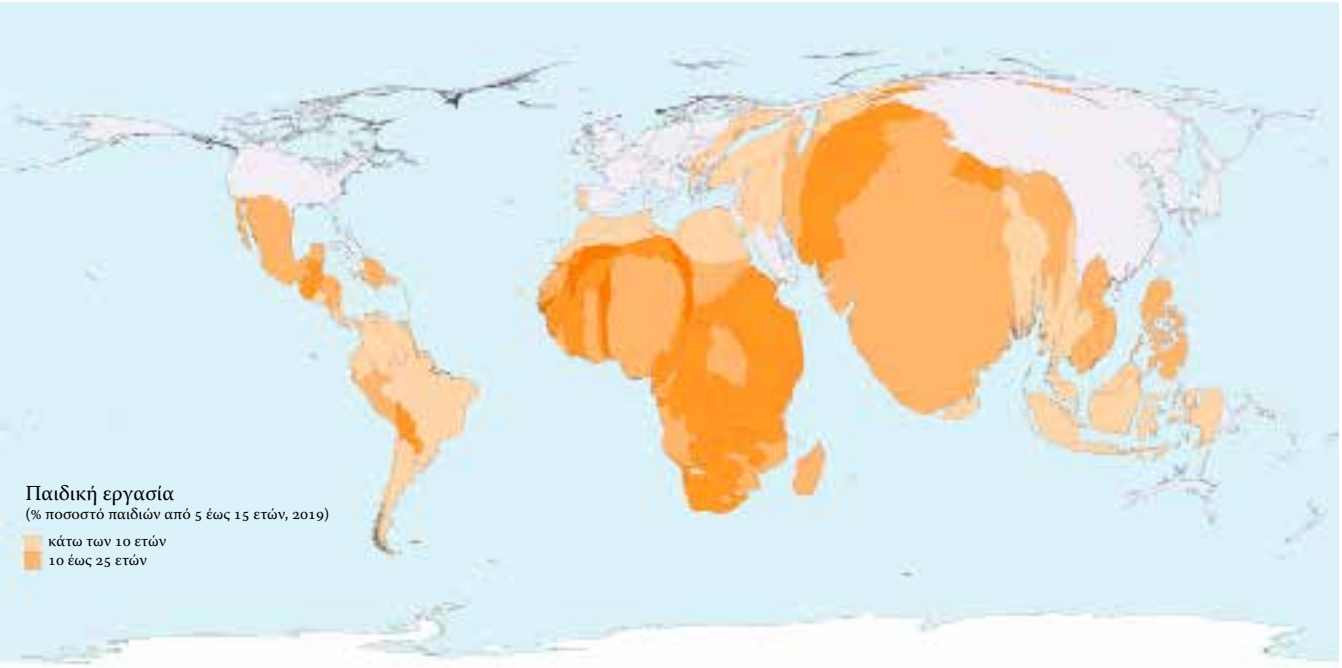

ρα, του σεβασμού προς τον συνάνθρωπο. Τα εργαζόμενα παιδιά, ειδικά σε χώρες του Τρίτου Κόσμου, βιώνουν την πλήρη αθλιότητα. Καταδικάζονται σε μία ζωή χωρίς προοπτικές, χωρίς όνειρα. Δυστυχώς, δεν τους παρέχονται τα απαραίτητα εφόδια για να ξεφύγουν από αυτή τη ζωή, όσο κι αν προσπαθήσουν. Αντ' αυτού, τα αθώα αυτά πλάσματα υποβάλλονται σε μία ψυχοφθόρα καθημερινότητα, η οποία οδηγεί συνήθως σε ψυχικά και σωματικά προβλήματα!

Στη σύγχρονη εποχή, όλοι υποστηρίζουν το δικαίωμα στην ελευθερία και την ειρηνική συμβίωση. Λίγοι, όμως, βοηθούν ώστε τα παραπάνω να γίνουν πράξη. Ας μην ξεχνάμε, άλλωστε, ότι οι περισσότεροι σπεύδουν να αγοράσουν όσο το δυνατόν φθηνότερα μπλούζες και τζιν, αδιαφορώντας για την προέλευσή τους. Φτάνουν, δηλαδή, στο σημείο να «θυσιάζουν» στον βωμό του χρήματος αθώα παιδιά, τα οποία μην

Στη σύγχρονη εποχή, όλοι υποστηρίζουν το δικαίωμα στην ελευθερία και την ειρηνική συμβίωση. Λίγοι, όμως, βοηθούν ώστε τα παραπάνω να γίνουν πράξη.

έχοντας άλλη επιλογήν παραμένουν «φυλακισμένα» σε μαζικά εργοστάσια με απάνθρωπες συνθήκες εργασίας.

Οι κοινωνίες μας «νοσούν» από την κρίση των ανθρωπιστικών αξιών και τα φαινόμενα παθογενών συμπεριφορών, που απειλούν την κοινωνική συνοχή. Το ερώτημα που τίθεται τώρα είναι το εξής: «Σε ποιο βαθμό μπορούμε να επιτρέψουμε την υποχώρηση θεμελιωδών αξιών, προκειμένου να επιτευχθεί το όραμα της οικονομικής ανάπτυξης;»

Η απάντηση ας είναι παρακαλώ μία: «Σε κανέναν». Η απάντηση είναι ο άνθρωπος -όποια και αν είναι η ερώτηση. Μην παραμένετε, λοιπόν, παθητικοί δέκτες, διότι είναι επιτακτική ανάγκη να εξωτερικεύεται η οργή και ο θυμός μπροστά σε φαινόμενα εξαθλίωσης και ψυχικής καταρράκωσης, όπως η παιδική εργασία και εκμετάλλευση. Μόνο κατ' αυτό τον τρόπο, μπορεί να δοθεί ένα τέλος στα βασανιστήρια που ταλανίζουν ακόμη τα παιδιά μας!

Ίρις Κοντού, Β3

ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΕΣ ΓΙΑ ΦΥΛΕΤΙΚΗ ΙΣΟΤΗΤΑ

Ο θάνατος του έγχρωμου Αμερικανού Τζορτζ Φλόϋντ σήμανε την αρχή για εκατοντάδες διαμαρτυρίες που εξαπλώθηκαν σε ολόκληρη την υφήλιο. Ο ίδιος αποτέλεσε θύμα αστυνομικής βίας στην πολιτεία της Μινεσότα, όπου ένας αστυνομικός κατά την σύλληψή του για κατοχή πλαστών χρημάτων είχε τοποθετήσει το γόνατό του στο λαιμό του, μέχρι εκείνος να χάσει τις αισθήσεις του, οδηγώντας τον στον θάνατο. Γνωρίζοντας την μακροχρόνια προσπάθεια Αμερικανών αλλά και άλλων πολιτών ώστε να εξαλειφθούν οι διακρίσεις με κριτήριο την εθνικότητα, μπορούμε όλοι να αντιληφθούμε πως το παραπάνω γεγονός αποτέλεσε το κίνητρο για την εκκίνηση μιας παγκόσμιας διαμαρτυρίας. Από την Ευρώπη έως την Ασία, την Νότιο Αμερική και την Αυστραλία, εκδηλώθηκαν διαδηλώσεις και διαμαρτυρίες. Οι διαμαρτυρίες ξεκίνησαν στις 27 Μαΐου, όταν δημοσιεύθηκε το βίντεο του βίαιου θανάτου του Φλόϋντ. Μάλιστα, μία πρωτόγνωρη εμπειρία για τις Ηνωμένες Πολιτείες αποτέλεσε το γεγονός της ένωσης όλων των πολιτειών ανεξαιρέτως με σκοπό την πραγματοποίηση των διαδηλώσεων.

«Γράφουμε ιστορία, επιλέξτε σε ποια πλευρά της ιστορίας θέλετε να βρίσκεστε», γράφει ένας Αμερικανός στο twitter. Πράγματι, φαίνεται πως η δολοφονία του Φλόϋντ ήταν η αρχή του τέλους για τις φυλετικές διακρίσεις στην Αμερική.

Περισσότερες πληροφορίες για την κατάσταση στις Ηνωμένες Πολιτείες θα λάβουμε από έναν συνομήλικό μας, που ζει τα γεγονότα καθημερινά.

Ακολουθεί μεταφρασμένη η συνέντευξη από τον Matthew, έναν 17χρονο στην Νέα Υόρκη, όπου η κατάσταση είναι πολύ έκρυθμη.

Πώς διαμαρτύρεται ο κόσμος στην Νέα Υόρκη; Πώς είναι το κλίμα εκεί;

Στην αρχή, οι πορείες ήταν αυθόρμητες και ξεκινούσαν από το πουθενά. Καθώς έχει περάσει λίγος καιρός από το ξεκίνημά τους, έχουν οργανωθεί περισσότερο. Το κλίμα κατά τις πρωινές ώρες είναι ειρηνικό. Στην αρχή μπορούσες να νιώσεις τον πραγματικό θυμό όλων τον ανθρώπων για το συμβάν, αλλά ποτέ δεν ήταν βίαιος θυμός. Το βράδυ όμως, άλλαζαν τα πράγματα. Οι αστυνομικοί γίνονταν πιο επιθετικοί, και οι διαδηλωτές άρχιζαν να σπάνε πράγματα και να καταστρέφουν την πόλη. Δεν ήμουν ποτέ έξω από το σπίτι όσο γίνονταν οι ληστείες από διαδηλωτές, οπότε δεν ξέρω περισσότερες λεπτομέρειες γι' αυτό...

Εκδηλώνονται διαμαρτυρίες και με άλλους τρόπους πέρα από τις πορείες;

Υπάρχουν πάρα πολλοί τρόποι που μπορεί κανείς να διαμαρτυρηθεί χωρίς να πάει σε κάποια πορεία. Κυκλοφορούν διαδικτυακές αιτήσεις για αλλαγή, παράπονα που μπορούν να υπογραφούν, οργανώσεις που μπορεί κανείς να στηρίξει οικονομικά. Παράλληλα, μπορεί κάποιος να ευαισθητοποιήσει τους άλλους με την κοινοποίηση της κατάστασης στα Μέσα Κοινωνικής Δικτύωσης.

Οι διαδηλωτές είναι ειρηνικοί;

Διαμαρτυρίες στην Αυστραλία

Ναι σίγουρα. Στην αρχή υπήρχε βία το βράδυ, αλλά τώρα έχουν ηρεμήσει τα πράγματα.

Τι γίνεται με τον ιό; Ο κόσμος τον σκέφτεται;

Αδιαμφισβήτητα δεν τηρούν όλοι τις αποστάσεις που θα έπρεπε. Πολλοί φοράνε μάσκες και προσέχουν, αλλά σίγουρα θα προκληθούν περισσότερα κρούσματα.

Πώς αντιδρά η αστυνομία σε ό,τι γίνεται;

Στην αρχή αρκετά άσχημα, με αρκετή βία. Τώρα όμως είναι περισσότερο ειρηνικοί.

Πως μπορούν οι νέοι, οι μαθητές, να δράσουν στην προσπάθεια για ισότητα;

Με το να ευαισθητοποιούν τους γύρω τους, να εκπαιδεύουν και να ενημερώνουν τον εαυτό τους, με την κοινοποίηση και συμμετοχή σε διαμαρτυρίες στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης, ακόμα και με την συμμετοχή σε πορείες.

Πώς αισθάνεσαι για τα γεγονότα;

Έχω ελπίδα για το μέλλον. Αυτή η αλλαγή έπρεπε να είχε γίνει πάρα πολύ καιρό πριν και βλέπω πως πολύς κόσμος έχει αρχίσει να το βλέπει αυτό. Πηγαίνουμε προς τη σωστή κατεύθυνση.

«Μορφωθείτε, μην περιμένετε κάποιος άλλος να σας πει ποιος είναι ποιος. Μορφωθείτε και μάθετε για ποιον ψηφίζετε. Έτσι θα τους χτυπήσουμε. Γιατί είμαστε πολλοί! Και θα συνεχίσουμε να το κάνουμε ειρηνικά. Κάντε το ειρηνικά, σας παρακαλώ», είπε με ιδιαίτερη ένταση ο αδερφός του Τζορτζ Φλόιντ

Όπως διαβάσαμε και από τον Matthew, υπάρχει ένα μεγάλο κίνημα διαμαρτυρίας στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης. Ο θάνατος του Φλόϋντ ήταν μια αφορμήγια να αρχίσει το κίνημα "Black Lives Matter" να εξαπλώνεται. Η δημιουργία του παραπάνω κινήματος αποσκοπεί στην αντιμετώπιση των διακρίσεων οι οποίες αιώνες τώρα ταλανίζουν τις ΗΠΑ. Χρησιμοποιώντας τα hashtag #BlackLivesMatter #BLM, ο κόσμος μοιράζεται φωτογραφίες από διαδηλώσεις και τρόπους, πού και πώς μπορεί κανείς να βοηθήσει.

BLACK LIVES MATTER

Χαρά Μωραϊτάκη Α6,
Δέσποινα Ντριγκόγια Α6

Banksy

Ο πασίγνωστος... άγνωστος

Από πολλούς χαρακτηρίζεται ως «καλλιτεχνική ιδιοφυΐα». Από άλλους, απλώς ως «αστέρας του marketing». Το σίγουρο πάντως είναι πως ο Banksy, κορυφαίος καλλιτέχνης street art, έχει κερδίσει τα τελευταία χρόνια την προσοχή του κόσμου σε παγκόσμιο επίπεδο. Και όχι αδίκως. Τα έργα του, συνήθως σατιρικά, σχολιάζουν φλέγοντα ζητήματα του σήμερα, μεταξύ αυτών πολιτικής και κουλτούρας. Ο Banksy, του οποίου η ταυτότητα, παρά τις πολυπληθείς εικασίες παραμένει επισήμως άγνωστη, γεννήθηκε το 1974 και δραστηριοποιήθηκε για πρώτη φορά στους δρόμους του Bristol, μόλις στα 16 του χρόνια. Από τότε, έχει δημιουργήσει πλήθος έργων, τόσο στη Βρετανία, που αποτελεί την έδρα του, όσο και στον υπόλοιπο κόσμο.

Τι κάνει όμως τα έργα του καλλιτέχνη αυτού τόσο ξεχωριστά; Πιθανόν η αντισυμβατική και επαναστατική τους διάθεση. Ή η καινοτομία που τα χαρακτηρίζει. Τα έργα του άλλωστε αποτελούν στο σύνολό τους δηλώσεις πολιτικές, κατά της αστυνόμευσης, του εμπο-

ρίου όπλων και του καπιταλισμού και υπέρ της ιδιωτικότητας και της ειρήνης.

Το ερώτημα όμως παραμένει. Τελικά το γκράφιτι, αποτελεί μορφή τέχνης, ή βανδαλισμού; Κατά τον Banksy, «Το γκράφιτι είναι το εντιμότερο είδος τέχνης. Ακόμη κι αν χρειάζεται να γλιστράς σαν φάντασμα τις νύχτες, ακόμη κι αν χρειάζεται να λες ψέματα στους δικούς σου ανθρώπους, πάντα το πρωί νιώθεις γεμάτος, ξέροντας πως έχεις εκθέσει στον καλύτερο τοίχο της πόλης κάτι που θα το δουν όλοι, χωρίς να πληρώσουν αντίτιμο, χωρίς να τρομοκρατηθούν...».

Η τέχνη του όμως δεν περιορίζεται στα αντικομφορμιστικά συνθήματα. Μόλις έναν χρόνο πριν, ο πίνακάς του με τίτλο «Το κορίτσι με το μπαλόνι», αυτοκαταστράφηκε αμέσως μετά την πώλησή του για περίπου 1,2 εκατομμύρια ευρώ σε δημοπρασία στο Λονδίνο. Η ενέργεια αυτή ήταν προγραμματισμένη από τον ίδιο τον καλλιτέχνη, και όχι μόνο δεν μείωσε την αξία του πίνακα, αλλά την αύξησε περίπου στο διπλάσιο! Άλλωστε, κατά τον ίδιο, δεν καταστράφηκε ένα έργο τέχνης, δημιουργήθηκε ένα νέο, και μάλιστα το πρώτο παγκοσμίως που δημιουργήθηκε κατά τη διάρκεια της δημοπρασίας του. Αποτελεί λοιπόν, «τέχνη της στιγμής».

Ο καλλιτέχνης όμως έχει ενεργήσει με εξίσου αναπάντεχους τρόπους και στο παρελθόν. Για παράδειγμα, έχει σχεδιάσει στο τείχος στη Δυτική Όχθη ένα περιστέρι με αλεξίσφαιρο γιλέκο, προωθώντας την ειρήνη. Έχει ακόμη οργανώσει ένα παγκόσμιο συμβάν, με κορίτσια μικρής ηλικίας να αφήνουν ελεύθερα κόκκινα μπαλόνια σε κεντρικές πλατείες από τη Νέα Υόρκη έως το Παρίσι, ως ένδειξη διαμαρτυρίας για τον πόλεμο στη Συρία.

Πηγές:

- http://www.thetoc.gr/politismos/article/talantouxos-kbanksy-poios-einai-o-kallitexnis---fantasma
- https://www.oneman.gr/keimena/diabasma/listes/o-banksy-gkrafei-th-dikh-toy-istoria.1990027.html
- https://tinyurl.com/y2qlwjyc
- http://www.banksy.co.uk/out.asp

Άννα-Νικόλ Γρίβα, Γ5

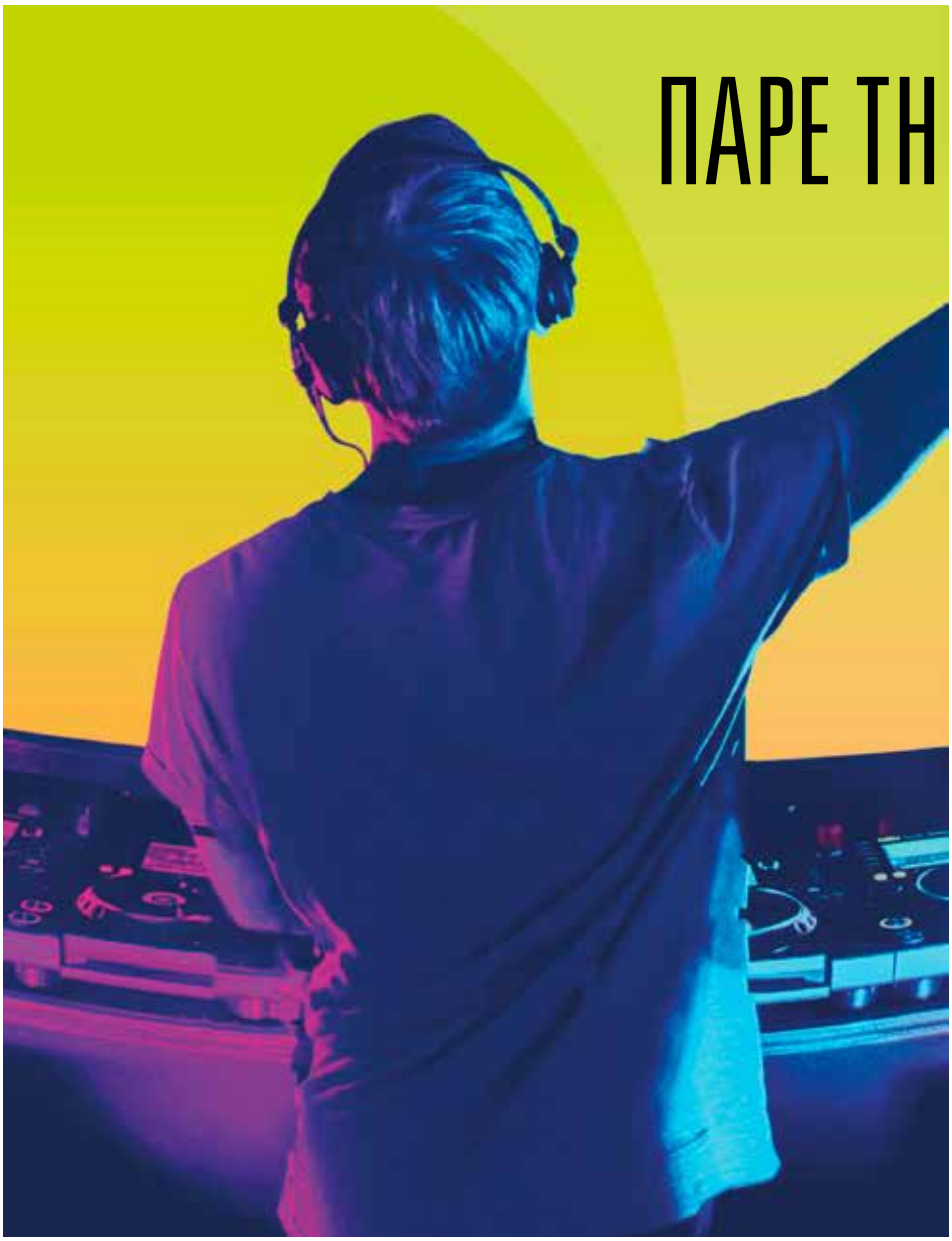

ΠΑΡΕ ΤΗ ΜΟΥΣΙΚΗ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΣΟΥ...

Madonna, Britney Spears, Eminem, Kanye West, Oasis… Καλλιτέχνες παγκόσμιας φήμης και απήχησης, που κάποιοι από εμάς αγαπήσαμε και συνεχίζουμε να απολαμβάνουμε μέχρι και σήμερα.
Billie Eilish, FINNEAS, XXXTentacion, Designer… Καλλιτέχνες που ακούσαμε και αγαπήσαμε τα τελευταία χρόνια και απέκτησαν εξίσου μεγάλη απήχηση.

Δύσκολα παρατηρεί κανείς κάποια διαφορά μεταξύ τους. Και γιατί άλλωστε, αφού είναι όλοι «μεγάλα ονόματα» στην μουσική σκηνή, που απλώς γνώρισαν την ακμή της καριέρας τους σε διαφορετικές χρονικές περιόδους.

Εκεί έγκειται, όμως, και η χαρακτηριστική διαφορά ανάμεσά τους. Οι πρώτοι αντιπροσωπεύουν την «παλιά» μουσική βιομηχανία, την εποχή που περιέγραφε με μεγάλη ακρίβεια η φράση «μόνο ένας στο εκατομμύριο πετυχαίνει». Με άλλα λόγια, πολύ λίγοι ήταν αυτοί που πληρούσαν όλες τις προϋποθέσεις για να αποκτήσουν ένα δισκογραφικό συμβόλαιο, το οποίο θα απογείωνε την καριέρα τους. Και αυτό σήμαινε σε μεγάλο βαθμό ότι πολύ λίγοι προσπαθούσαν να εξασφαλίσουν αυτό το συμβόλαιο, να ακολουθήσουν δηλαδή το όνειρό τους και να ασχοληθούν σοβαρά με το ταλέντο τους.

Σήμερα, όμως, τα δεδομένα έχουν αλλάξει. Εκατομμύρια άνθρωποι θα επι-

χειρήσουν να εξελίξουν την κλίση τους και να λάβουν την αναγνώριση του κοινού χωρίς την βοήθεια κάποιας δισκογραφικής εταιρείας. Παρόλο που πολλά στερεότυπα και περιορισμοί της μουσικής βιομηχανίας έχουν παραμείνει ισχυροί –κυρίως ως προς την εικόνα των ποπ τραγουδιστρών– αν υπάρχει μεγαλύτερη ελευθερία στους μουσικούς χάρη στη δημιουργία και ύπαρξη πλατφορμών όπως το YouTube, iTunes, Spotify, που τους επιτρέπει να δημοσιεύουν ανεξάρτητα τη μουσική τους. Αυτή είναι η νέα γενιά μουσικών, οι «ανεξάρτητοι καλλιτέχνες» που γνωρίζουν επιτυχία έχοντας ηχογραφήσει και διανείμει την μουσική τους χωρίς να συνεργάζονται με δισκογραφικές εταιρείες.

ARCTIC MONKEYS | Από το MySpace στο νούμερο ένα στα charts της Αγγλίας

ΤΟ ΠΡΩΤΟ χρονικά συγκρότημα (ροκ) που έγινε διάσημο, πριν τον αποκτήσει συμβόλαιο με εταιρεία, ήταν οι «Arctic Monkeys». Ξεκίνησαν να ασχολούνται σοβαρά με την μουσική το 2003, μόλις ένα με δύο χρόνια αφότου πήραν στα χέρια τους ένα μουσικό όργανο. Όπως κάθε συγκρότημα, στα πρώιμα στάδια της καριέρας τους, ηχογράφησαν τα πρώτα τους τραγούδια σε αυτοσχέδια CD και άρχισαν να τα μοιράζουν, σχεδόν δωρεάν, σε μικρές συναυλίες που έδιναν σε μπάρ και μαγαζιά. Ύστερα, όμως, από λίγο καιρό, έδειξαν πραγματικά την διορατικότητά τους και δημοσίευσαν τα τραγούδια τους στο MySpace. Με αυτόν τον τρόπο, η μουσική τους έγινε γνωστή σε πολλές διαφορετικές χώρες και εκείνοι απέκτησαν ένα εξαιρετικά ευρύ και μεγάλο κοινό πριν ακόμα βγάλουν επίσημο άλμπουμ. Η επιτυχία μέσω αυτής της κίνησης φάνηκε ιδιαίτερα όταν έκαναν την πρώτη τους συναυλία το 2005 στο Λίβερπουλ και πάνω από 2.000 άνθρωποι ήρθαν να τους δουν, κοινό ασύλληπτα μεγάλο για ένα γκρουπ που υπήρχε μόλις 1-2 χρόνια και δεν είχε κυκλοφορήσει επισήμως κανένα τραγούδι.

Ένα από τα τραγούδια που ανέβασαν τότε στο MySpace, ανέβηκε στο νούμερο ένα στα charts της Αγγλίας. Πρέπει επίσης να σημειωθεί ότι οι Arctic Monkeys ήταν ένα από τα πρώτα συγκροτήματα που, χάρη στην ανεξάρτητη διανομή της μουσικής του, δεν «χρειάστηκε» τη βοήθεια του NME (New Musical Express) για να αποκτήσει φήμη. Το NME, ένα από τα πιο γνωστά περιοδικά για μουσική, γνώριζε ιδιαίτερη επιτυχία εκείνη την εποχή και είχε αρχίσει να προωθεί καινούρια συγκροτήματα, που θεωρούσε ταλαντούχα. Οι Arctic Monkeys, όμως, είχαν ήδη σημαντική απήχηση, πριν καν ξεκινήσουν τις επίσημες εμφανίσεις τους και έτσι δεν χρειάστηκαν προώθηση από το NME, μία από τις βασικές συμβάσεις που «έσπασαν» στην εποχή τους.

Ένα είδος μουσικής με τρομερή ανάπτυξη χάρη σε αυτήν την νέα τάση είναι η ραπ/χιπ χοπ μουσική, ένας χώρος που κατεξοχήν αναδεικνύει «ανεξάρτητους καλλιτέχνες», καθώς η ηχογράφηση των τραγουδιών απαιτεί μόνο ένα beat και τη φωνή του καλλιτέχνη.

Παρόλα αυτά, στις αρχές της ραπ, προκειμένου να αποκτήσει ένας ράπερ απήχηση στην «mainstream» σκηνή, δηλαδή σε διεθνές/εθνικό επίπεδο, ήταν εξαιρετικά σημαντικό να αποκτήσει ένα συμβόλαιο με δισκογραφική εταιρεία. Ο λόγος δεν αφορούσε τόσο πολύ την ηχογράφηση και στην επεξεργασία των τραγουδιών, που γίνονταν σαφώς καλύτερα στο στούντιο της εταιρείας, αλλά κυρίως το κύρος που αποκτούσε ο καλλιτέχνης.

Το «μόνο ένας στο εκατομμύριο πετυχαίνει» των δισκογραφικών εταιρειών ανατρέπεται!
«Ανεξάρτητοι καλλιτέχνες» γνωρίζουν επιτυχία έχοντας ηχογραφήσει και διανείμει μόνοι την μουσική τους !

ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΟ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ αποτελεί η αρχή της καριέρας του Eminem. Κυκλοφορεί το πρώτο του άλμπουμ *Infinite* το 1996 όντας μέλος μίας δισκογραφικής εταιρείας, αλλά το κοινό δεν τον υποδέχεται με θετικές κριτικές. Μέχρι το 1997 συνήθιζε να συμμετέχει παράλληλα –και να κερδίζει– μάχες ραπ σε μαγαζιά στο Ντιτρόιτ, ενώ ταυτόχρονα ζούσε σε ένα τροχόσπιτο, μη έχοντας μεγάλη οικονομική άνεση. Το 1997-98, όμως, ο Dr. Dre –σημαντικός DJ και πρώην μέλος του πρώτου επίσημου ραπ γκρουπ NWA– αναγνώρισε το ταλέντο του Eminem και του πρόσφερε συμβόλαιο στη δισκογραφική εταιρεία του, την Aftermath. Το 1998 ο Eminem κυκλοφορεί το άλμπουμ του *The Slim Shady LP*, το οποίο γίνεται σχεδόν αμέσως επιτυχία. Οι ακροατές του αυξάνονται ραγδαία και αρχίζει να αποκτά μεγάλη φήμη στον χώρο. Αυτή η επιτυχία, όμως, οφείλεται σημαντικά, όπως παρατηρούμε, στη δύναμη της εταιρείας. Ο Eminem του Infinite και ο Eminem του Slim Shady LP παραμένει ο ίδιος καλλιτέχνης με το ίδιο στιλ μουσικής και τον ίδιο χαρακτήρα στα τραγούδια του. Η Aftermath, όμως, ήταν πιο γνωστή εταιρεία εκείνη την εποχή και ο Dr Dre ως μέντορας του Eminem κατάφερε να κατευθύνει την μουσική του στο άκουσμα που ζητούσε τότε το κοινό.

Ο Eminem του Infinite και ο Eminem του Slim Shady LP παραμένει ο ίδιος καλλιτέχνης με το ίδιο στιλ μουσικής

ΠΩΣ, ΛΟΙΠΟΝ, Η ΡΑΠ ΚΑΤΑΦΕΡΕ ΝΑ ΑΦΟΜΟΙΩΣΕΙ ΑΥΤΗΝ ΤΗΝ ΝΕΑ ΤΑΣΗ ΤΩΝ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ; Αρχικά, είναι πολύ εύκολο για οποιονδήποτε να ηχογραφήσει αυτό το είδος μουσικής στο σπίτι του, καθώς χρειάζεται κυρίως ένα μικρόφωνο για την ηχογράφηση του τραγουδιού και έναν υπολογιστή για την επεξεργασία του. Κατόπιν, επειδή η χρήση πλατφορμών όπως το YouTube και το Spotify επεκτείνεται με γιγαντιαίους ρυθμούς, ένας ραπ παραγωγός μπορεί να αποκτήσει ευρύτερη επαφή με το κοινό, αν κυκλοφορήσει εκεί τη μουσική του, παρά να περιμένει να υπογράψει συμβόλαιο. Τέλος, η απήχηση της ραπ μουσικής αυξάνεται συνεχώς και φαίνεται να έχει επικρατήσει σήμερα ως το πιο δημοφιλές είδος μουσικής στον κόσμο. Το ενδιαφέρον που δείχνουν οι άνθρωποι σε όλο τον πλανήτη για την χιπ χοπ και η αμεσότητα που προσφέρουν οι διαδικτυακές πλατφόρμες διευκολύνουν σημαντικά οποιονδήποτε καλλιτέχνη επιθυμεί να κυκλοφορήσει εκεί την μουσική του ώστε έχει ευρύ κοινό.

Το αποκορύφωμα της ανάπτυξης καλλιτεχνών αυτού του είδους είναι η εμφάνιση των αυτοαποκαλούμενων «SoundCloud rappers», δηλαδή των ράπερ που κυκλοφορούν την μουσική τους στην πλατφόρμα SoundCloud. Γιατί σε αυτήν συγκεκριμένα; Επειδή αφενός δεν χρειάζεται ο καλλιτέχνης να πληρώσει καθόλου για να κυκλοφορήσει την μουσική του σε αντίθεση με τα YouTube, Spotify και iTunes, και αφετέρου επειδή δεν χρειάζεται να έχει εικόνα το τραγούδι για να ανεβεί στην πλατφόρμα, η οποία μάλιστα παρέχει υψηλή ακουστική ποιότητα. Η χρονική «ακμή» αυτής της πλατφόρμας υπήρξε το 2016-2018, όταν έγιναν διάσημοι οι καλλιτέχνες XXXTentacion και Designer. Και οι δύο ανέβασαν κάποια τραγούδια στο SoundCloud και σε πολύ λίγο χρονικό διάστημα απέκτησαν διεθνή φήμη. Το 2016 το Panda του Designer, που ηχογραφήθηκε όσο ο καλλιτέχνης έπαιζε GTA, ακουγόταν παντού και το 2018 όλοι θρηνούσαν τη δολοφονία του XXXTentacion.

ΠΟΙΑ ΕΙΝΑΙ ΟΜΩΣ Η ΚΥΡΙΑΡΧΗ ΤΑΣΗ ΣΤΗ ΜΟΥΣΙΚΗ ΣΗΜΕΡΑ; Σήμερα, οποιοσδήποτε από οπουδήποτε μπορεί να κάνει επιτυχία.

Η Tash Soultana έπαιζε κιθάρα και τραγουδούσε στο σαλόνι της και ανέβαζε βίντεο του τραγουδιού της στο YouTube έως ότου κάποια στιγμή πριν 3-4 χρόνια το τραγούδι της Jungle «χτύπησε» εκατομμύρια προβολές. Από τότε έχει κυκλοφορήσει δύο albums και έχει κάνει αρκετές περιοδείες.

Οι 2Cellos, δύο τσελίστες που ξεκίνησαν και αυτοί από το YouTube με covers γνωστών τραγουδιών στο τσέλο,

έκαναν επιτυχία με το cover του τραγουδιού Thunderstruck των AC/DC (με 174 εκατομμύρια προβολές). Από τότε έχουν παίξει στο Champions League, στην Όπερα του Σίδνεϋ και παράλληλα έχουν κυκλοφορήσει 5 albums.

Φυσικά, δεν μπορούμε να μιλήσουμε για ανεξάρτητους καλλιτέχνες, χωρίς να αναφερθούμε στα αδέλφια Billie Eilish και FINNEAS. Η Billie, μόλις 18 χρονών, είναι η μικρή αδελφή του FINNEAS και μία από τις πιο διάσημες μουσικούς του κόσμου. Ξεκίνησε να κυκλοφορεί τα τραγούδια της το 2016 και το 2019 κυκλοφόρησε το πρώτο επίσημο άλμπουμ της, το οποίο κέρδισε 6 Grammys. Σε όλες τις παραγωγές της, ο FINNEAS αναλαμβάνει την επεξεργασία των τραγουδιών της και κάποιες δεύτερες φωνές. Παρόλα αυτά, ενώ από τη μία ξεκίνησε ως μία ανεξάρτητη μουσικός που ηχογραφούσε τα τραγούδια της στο δωμάτιό της με τον αδελφό της και τα κυκλοφορούσε στις διάφορες πλατφόρμες, υπέγραψε πριν από 2 – 3 χρόνια στην Interscope Records.

BILLIE EILISH & FINNEAS | *Η Billie, μόλις 18 χρονών, μία από τις πιο διάσημες μουσικούς του κόσμου.*

ΟΛΑ ΑΥΤΑ ΜΑΣ ΟΔΗΓΟΥΝ ΣΕ ΕΝΑ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ: Φυσικά και πλέον είναι εφικτό κάποιος καλλιτέχνης να γνωρίσει σημαντική επιτυχία χωρίς να υπογράψει σε κάποια δισκογραφική εταιρεία. Είναι, όμως, ακόμα αρκετά δύσκολο να διαχειριστεί όλους τους τομείς που ανοίγουν με αυτήν την απήχηση που αποκτά, και κυρίως αυτόν του marketing. Δυστυχώς, ακόμα υπάρχει ένα όριο σε αυτά που μπορεί να καταφέρει ο μουσικός μόνος του, τελείως ανεξάρτητα, περιορισμός που οφείλεται στην εξαιρετικά γρήγορη εναλλαγή των προτιμήσεων του κοινού. Μία εταιρεία π.χ. με επαγγελματίες στον χώρο της διαφήμισης θα μπορούν να αφομοιώνουν καλύτερα την εικόνα του καλλιτέχνη στις εκάστοτε προτιμήσεις του κόσμου.

Αυτό δε σημαίνει φυσικά ότι αυτή η τάση δεν είναι ένα σημαντικά θετικό βήμα προς την άρση κάποιων περιορισμών και στερεοτύπων που διατηρεί μέχρι σήμερα η μουσική βιομηχανία. Ποπ τραγουδίστριες ομολογούν μέχρι σήμερα πόσο δύσκολο ήταν να διατηρήσουν την φήμη τους στη διάρκεια της καριέρας τους και να αντεπεξέλθουν στις απαιτήσεις του χώρου. Καταρχάς, έπρεπε και πρέπει ακόμα να διατηρούν την πολύ ελκυστική εξωτερική εμφάνισή τους, καθώς η απήχησή τους στηρίζεται σημαντικά στην εικόνα και τη σκηνική παρουσία τους. Ταυτόχρονα, το κοινό ζητά συνεχώς κάτι καινούριο που, όμως, βασίζεται στο παλιό. Ζητά από την Taylor Swift, την Arianna Grande, την Lady Gaga να παραμείνουν ίδιες αλλάζοντας ταυτόχρονα σε έναν βαθμό. Ζητά, επί της ουσίας, να διατηρήσουν το ίδιο στιλ μουσικής προσαρμόζοντάς το σε κάθε εποχή. Όμως αυτό ονομάζεται «αναμάσημα» και όχι αλλαγή στη μουσική.

Από την άλλη, η ανεξάρτητη μουσική σπάει αυτά τα δεσμά στους καλλιτέχνες. Ο καθένας μπορεί να κυκλοφορήσει την μουσική του, που έχει το δικό της μοναδικό χαρακτήρα, δείχνοντας ή μη δείχνοντας τον εαυτό του. Αρχίζει να διαμορφώνεται, με αυτόν τον τρόπο, και μία διαφορετική νοοτροπία στο κοινό ως προς τις προσδοκίες του. Ο κόσμος εκτίθεται σε πολύ περισσότερη μουσική, αποκτά χιλιάδες διαφορετικά ακούσματα και έτσι διευρύνει τις προτιμήσεις του. Ανακαλύπτει νέα στιλ, νέους ρυθμούς και γίνεται πιο δεκτικός σε ακούσματα που διαφέρουν αρκετά από τη μουσική που συνήθιζε να αγαπά. Έτσι, οι καλλιτέχνες, αν αποκτήσουν μεγάλη απήχηση, υπογράφουν σε μία εταιρεία ή συνεργάζονται με μία ομάδα μάρκετινγκ έχοντας ήδη καθιερώσει μία εικόνα για εκείνους˙ που οι ίδιοι διάλεξαν και που οι ίδιοι μπορούν να ελέγξουν πλήρως. Γίνονται διάσημοι για την μουσική που τους αρέσει και αγαπούν να προσφέρουν στον κόσμο.

ΠΟΙΑ ΕΙΝΑΙ Η ΕΝΝΟΙΑ ΤΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ; ΠΟΙΟ ΤΟ ΝΟΗΜΑ ΤΟΥ ΜΟΥΣΙΚΟΥ; Η μουσική είναι τρόπος έκφρασης των σκέψεων, των συναισθημάτων, των προβληματισμών του καλλιτέχνη. Μία προσπάθεια να βοηθήσει ακροατές που περνούν τις ίδιες δυσκολίες, να ευαισθητοποιήσει το κοινό για ένα ζήτημα που τον / το απασχολεί, να μοιραστεί την χαρά, την λύπη και προσωπική ανάγκη για έκφραση. Μπορεί να αποκτήσει οπαδούς, μπορεί και όχι. Σημασία έχει ότι βρήκε ένα ταλέντο που διαθέτει, το αναγνώρισε και εκτίμησε τον εαυτό του, γι' αυτό και τόλμησε να το μοιραστεί και με άλλους. Και σήμερα, αυτό είναι δυνατό για κυριολεκτικά οποιονδήποτε άνθρωπο. Οδεύουμε προς την πλήρη ελευθερία, ας την ενθαρρύνουμε από τώρα.

Έλενα Καρόκη, Β3

Σήμερα, οποιοσδήποτε από οπουδήποτε μπορεί να κάνει επιτυχία.

ΚΑΠΟΙΕΣ ΣΚΕΨΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗ ΜΟΥΣΙΚΗ

ΕΙΝΑΙ ΑΡΓΑ ΤΟ ΒΡΑΔΥ. Μόλις γύρισες σπίτι ύστερα από μια εξοντωτική μέρα δουλειάς. Παρατάς τα πράγματά σου όπου βρεις, και ξαπλώνεις με δύναμη στον πλησιέστερο καναπέ. Αφού πάρεις τουλάχιστον τρεις βαθιές ανάσες, ανοίγεις το κινητό σου και πατάς το app με το οποίο συνήθως ακούς μουσική. Λίγα δευτερόλεπτα αργότερα, διακατέχεσαι από μια καταπληκτική αίσθηση ευφορίας, γαλήνης και ηρεμίας. Ό,τι μπορεί να σε τσάντισε ή να σε σύγχυσε μέσα στην μέρα φεύγει σιγά σιγά από το σύστημά σου, το οποίο στη συνέχεια γεμίζει μελωδίες. Έτσι, αρχίζεις να χαλαρώνεις, σκας και ένα υπέροχο χαμόγελο, ευχαριστείς τα ουράνια επειδή υπάρχει η μουσική στη ζωή σου και, κάποια στιγμή, αποκοιμιέσαι.

Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΚΑΤΙ το οποίο μπορεί να αποδοθεί εύκολα με λόγια. Ο καθένας έχει μια άλλη άποψη για αυτό, ίσως και κάποιο άλλο συναίσθημα. Η μουσική είναι μια μορφή τέχνης και έκφρασης του εσωτερικού μας κόσμου, των σκέψεων και των πεποιθήσεών μας. Ίσως αυτό να θυμίζει περισσότερο έναν ορισμό. Αλλά επειδή ακριβώς όλο αυτό που εμείς ονομάζουμε «μουσική» δεν μπορεί να αποδοθεί σε μια περίοδο λόγου, θα προσπαθήσω να το αποδώσω κάπως αλλιώς, με έναν πιο καθημερινό, κατανοητό τρόπο. Η μουσική είναι το λυτρωτικό φως που διαχέεται μέσα στο τρομερό σκοτάδι, το χρώμα που λείπει και χρειάζεται ένας άχρωμος κόσμος, η όαση που κρύβει η αποπνικτική έρημος, η επίμονη θέληση για ζωή που έχει ο κάθε άνθρωπος μέσα του. Αυτές είναι κάποιες δικές μου σκέψεις όσον αφορά το θέμα, που ελπίζω κάπως να το εξηγούν. Η μουσική είναι κάτι μεγαλύτερο από εμάς, ένα δώρο που ίσως δεν μας αξίζει, γιατί είναι κάτι τόσο υπέροχο και τόσο καταπληκτικό, που ειλικρινά δεν φαντάζει ανθρώπινο. Βέβαια, κατά την γνώμη μου, η μουσική ταυτίζεται και με τη ζωή. Έχει γίνει ένα αναπόσπαστο κομμάτι της. Χωρίς αυτήν, η ζωή είναι άδεια, δεν έχει κάτι που να τη νοηματοδοτεί. Χωρίς μουσική, η ζωή δεν είναι ζωή. Απλά υπάρχουμε σε ένα αχανές και μουντό σύμπαν. Η μουσική είναι αυτό που μας κρατάει πραγματικά ζωντανούς.

ΕΑΝ ΟΧΙ ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ, ίσως ένα από τα καλύτερα στοιχεία της μουσικής είναι ότι δεν χρειάζεται να είσαι ειδικός ή να γνωρίζεις το τεχνικό της κομμάτι για να την καταλάβεις, να τη νιώσεις, να την αφήσεις να αγγίξει τη ψυχή σου. Δεν χρειάζεται να ξέρεις την διαφορά των ογδόων από τα τέταρτα ή τα μισά, το κλειδί του σολ από το κλειδί του φα ή το ντο, την μείζονα κλίμακα από την ελάσσονα. Αυτά είναι καθαρά θέματα τεχνικής. Το μόνο που χρειάζεται για να καταλάβεις τη μουσική είναι αγάπη και να έχεις τα αυτιά σου ανοιχτά. Η μουσική μιλάει στη ψυχή σου, ανεξαρτήτως αν αυτή συνοδεύεται από λόγια ή όχι. Σε βοηθάει να κατανοήσεις αυτά που πέρασες μέσα στην ημέρα, βοηθάει τον οργανισμό σου να επεξεργαστεί όλες του τις κινήσεις, τις σκέψεις που έκανε, αυτά που είπε, να νιώσει τα αντίστοιχα συναισθήματα, να εκφράσει όλο αυτό που νιώθει εξωτερικά (π.χ. με κλάμα, με κλωτσιές, μπουνιές κλπ.), να αποδεχθεί αυτό που έγινε και συνεχίσει τη ζωή του. Αυτό που προσπαθώ να πω με αυτή την αχανή πρόταση είναι ότι η μουσική λειτουργεί και ως ένας μηχανισμός αποδοχής της πραγματικότητας. Φέρνει στην επιφάνεια ποικίλα συναισθήματα, τα οποία είτε ήταν θαμμένα μέσα μας είτε δεν ξέραμε ότι υπήρχαν. Μέσω αυτής καταλαβαίνουμε πόσο μεγάλη σημασία έχει να αισθανόμαστε, να ξεσπάμε, να εκφραζόμαστε. Και για να γίνουν όλα αυτά δεν χρειάζεται να ξέρεις τι είναι η συγχορδία, αλλά να χαλαρώσεις και να νιώσεις αυτά που πρέπει.

ΠΡΟΣΩΠΙΚΑ για εμένα, η μουσική είναι μια σωτήριος δύναμη. Ασχολούμαι με αυτήν από όταν ήμουν τριών ετών και ειλικρινά δεν ξέρω πού θα ήμουν ή τι θα έκανα χωρίς αυτήν. Έχει γίνει ένα αναπόσπαστο κομμάτι του χαρακτήρα μου αλλά και της ζωής μου. Εκτός από την αμέτρητη χαρά που μου έχει προσφέρει, με έχει βοηθήσει να ξεπεράσω δυσκολίες. Έχοντας περάσει αρκετές δύσκολες στιγμές στη ζωή -όπως όλοι μας, άλλωστε- η μουσική ήταν ένα καταφύγιο το οποίο με βοήθησε να πατήσω ξανά στα πόδια μου. Προσπαθώντας να αντιμετωπίσω προβλήματα με βοήθησε να καταλάβω ότι δεν ευθύνομαι πάντα για αυτά που μου συμβαίνουν, αλλά μπορώ να βοηθήσω εμένα αλλά και το περιβάλλον μου να τα αποδεχθούν και να συνεχίσουμε όλοι μαζί τη ζωή μας όπως μας αξίζει. Η μουσική μου επέδειξε την ψυχική δύναμη που διαθέτω και μέσω αυτής μπόρεσα να φέρω πίσω όλη τη χαρά που είχα στη ζωή μου.

ΚΛΕΙΝΟΝΤΑΣ, θα ήθελα να τονίσω κάτι και να σας δώσω μια συμβουλή. Ας ξεκινήσω παραθέτοντας το μότο της ζωής μου: ποτέ δεν είναι ακατάλληλη ώρα να ακούσεις μουσική. Επίσης, την επόμενη φορά που θα νιώσετε πολύ στενοχωρημένοι ή είστε έτοιμοι να τα παρατήσετε μετά από σκληρή δουλειά, βάλτε να ακούσετε το αγαπημένο σας κομμάτι, είτε αυτό είναι κλασικό είτε μοντέρνο. Πάρτε βαθιές ανάσες, αφήστε τα δάκρυα να κυλήσουν περήφανα στο πρόσωπό σας, σκουπίστε τα και βγείτε έξω να κατακτήσετε τη ζωή έτσι όπως σας αξίζει. Και μην ξεχνάτε: η μουσική θα είναι πάντα δίπλα σας.

Αλεξάνδρα Ζουπάνου, Γ1

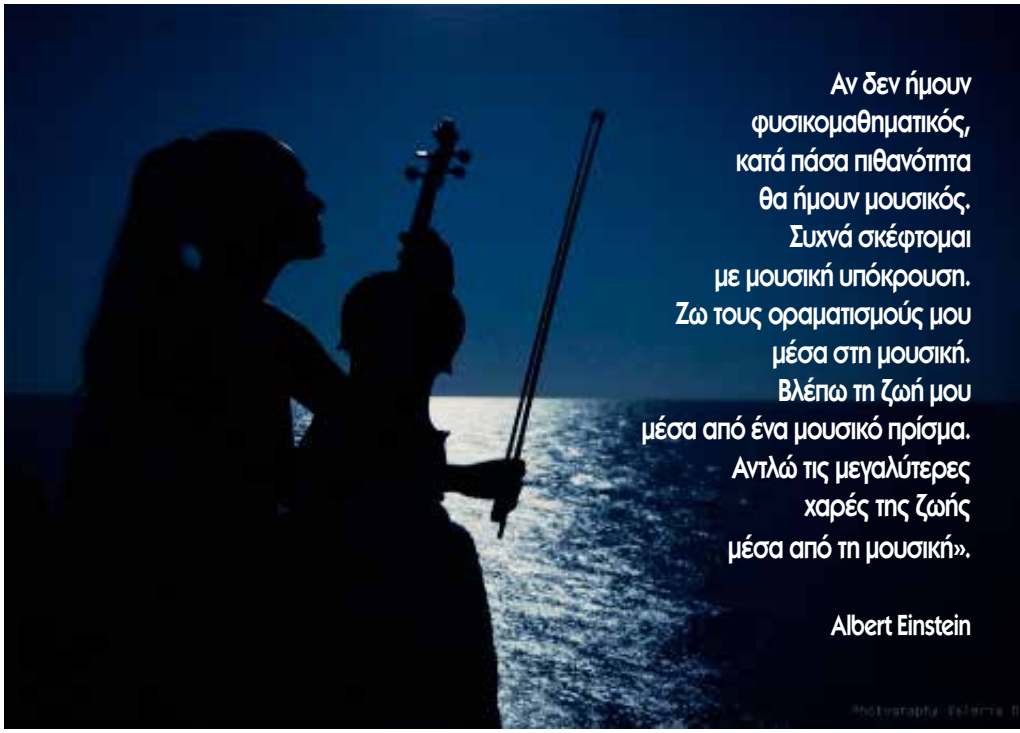

ΜΟΤΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΜΟΥ: ποτέ δεν είναι ακατάλληλη ώρα να ακούσεις μουσική!

1918 - 2020

ΑΣΠΑΣΙΑ ΠΑΠΑΘΑΝΑΣΙΟΥ

Το τελευταίο χειροκρότημα έδωσε η Ελλάδα στην Ασπασία Παπαθανασίου, τη γυναίκα που ταυτίζεται με το ελληνικό θέατρο. Η γεμάτη επιτυχίες και εκπληκτικές θεατρικές ερμηνείες ζωή της αποτελεί αδιαμφισβήτητα ένα οδοιπορικό στο αρχαίο ελληνικό θέατρο.

Γεννήθηκε στην Άμφισσα το 1918. Ακολούθησε το όνειρό της και σπούδασε στην Δραματική Σχολή του Εθνικού, από όπου και αποφοίτησε το 1940. Με το πέρας των σπουδών της ξεκίνησε την θεατρική της καριέρα στον θίασο της Μαρίκας Κοτοπούλη. Υπήρξε ιδρυτικό μέλος ποικίλων θεατρικών ενώσεων, όπως αυτή του «Λαϊκού Θεάτρου», καθώς και πολλών θεατρικών θιάσων, όπως οι «Ενωμένοι Καλλιτέχνες». Με τον Τζαβαλά Καρούσο ίδρυσαν την Ελληνική Εταιρία Θεάτρου, ενώ υπήρξε πρωταγωνίστρια του Πειραϊκού Θεάτρου του Δημήτρη Ροντήρη, σχεδόν για δέκα χρόνια. Μέσα σε αυτό το χρονικό διάστημα ταξίδεψε ανά τον κόσμο μαγεύοντας το διεθνές κοινό με το ταλέντο της. Ήταν μία από τις πρώτες ηθοποιούς που συνεργάστηκαν με ξένους θιάσους. Ιδιαίτερη αναφορά αξίζει να γίνει στην παράσταση «Μήδεια», την οποία ερμήνευσε στην Μόσχα εξολοκλήρου στα ελληνικά, και «Αντιγόνη» στο Κίεβο - σε μορφή δίγλωσσης παράστασης. Συνεργάστηκε με πολλούς θιάσους από τις χώρες αυτές, όπου ερμήνευε τα σπουδαία έργα των αρχαίων Ελλήνων τραγικών ποιητών. Κύριος στόχος της ήταν η αναβίωση του αρχαίου ελληνικού θεάτρου, στο πλαίσιο του οποίου συνέθεσε ποικίλα κείμενα και μελέτες για το αρχαίο θέατρο.

Έχει τιμηθεί για το έργο της με σπουδαία βραβεία του χώρου του θεάτρου. Το 1960 κέρδισε το Α' Βραβείο του Φεστιβάλ του Θεάτρου των Εθνών για την ερμηνεία της στην Ηλέκτρα. Το 1962 τιμήθηκε με το Χρυσό Μετάλλιο του Δήμου Αθηναίων, ενώ έχει αποσπάσει το βραβείο της καλύτερης ευρωπαίας ηθοποιού για το 1963. Κατά την περίοδο της Κατοχής υπήρξε ενεργό μέλος της Εθνικής Αντίστασης, ενώ κατά την διάρκεια της Χούντας αυτοεξορίστηκε στο Λονδίνο. Με την επιστροφή της στην Αθήνα, ίδρυσε το 1991 τους «Δεσμούς» και αργότερα το Κέντρο Αρχαίου Δράματος, συνεχίζοντας έτσι τον αγώνα της για την αναβίωση του αρχαίου ελληνικού θεάτρου.

Η αυλαία για την σπουδαία αυτή προσωπικότητα έκλεισε στις αρχές του φετινού καλοκαιριού. Απεβίωσε στις 8 Ιουνίου 2020, σε ηλικία 102 ετών, έχοντας ζήσει μία ζωή γεμάτη διακρίσεις και πάθος για το θέατρο. Η συμβολή της στην θεατρική καλλιέργεια των Ελλήνων είναι σπουδαία και την καθιστά ανεξίτηλη στην μνήμη όλων μας.

Αθηνά Μπαμπινιώτη, Α5

1924-2020

ΓΙΑΝΝΗΣ ΔΑΛΛΑΣ

Σ' υτές τις δύσκολες μέρες που περάσαμε όλοι μας φέτος, η ποίηση κράτησε σε κάποιους συντροφιά και αποτέλεσε ένα στήριγμα, καθώς μέσα από αυτή ανακαλύπτουμε βαθύτερα νοήματα, παίρνουμε δύναμη, και βρίσκουμε και πάλι τον εαυτό μας.

Το ποίημα που παρέθεσα στην αρχή, «Τ' αστέρια», αποτελεί την αφορμή της συγγραφής του άρθρου αυτού, καθώς διαβάζοντάς το πήρα πολλή δύναμη, πράγμα που με ώθησε στην αναζήτηση του συγγραφέα, του Γιάννη Δάλλα.

Ο Γιάννης Δάλλας γεννήθηκε το 1924 στην Πρέβεζα. Σπούδασε κλασική φιλολογία στην Αθήνα και ύστερα υπηρέτησε στη μέση και ανώτατη εκπαίδευση ως καθηγητής της νεοελληνικής φιλολογίας στο Πανεπιστήμιο Ιωαννίνων και στο Πανεπιστήμιο Ιονίου.

Ο Γιάννης Δάλλας δεν ξεχώρισε μόνο ως πανεπιστημιακός δάσκαλος, αλλά και ως ποιητής, δοκιμιογράφος και μεταφραστής έργων της αρχαίας γραμματείας.

Στη διάρκεια της ζωής του, εξέδωσε μια μεγάλη σειρά μελετών σχετικών με τον Κωνσταντίνο Θεοτόκη, τον Κ. Π. Καβάφη, τον Μανόλη Αναγνωστάκη, αλλά και πολλές ακόμη εξέχουσες προσωπικότητες. Πολλά από τα δοκίμιά του βραβεύτηκαν, όπως το «Ο ελληνισμός και η θεολογία του Καβάφη» που πήρε το Α' Βραβείο κριτικής-δοκιμίου.

Ωστόσο, το ποιητικό του έργο στα χρόνια αυτά, υπήρξε σπουδαιότερο, καθώς το 1999 του απονέμεται το κρατικό «Μεγάλο Βραβείο Λογοτεχνίας». Η ποίησή του μεταφράστηκε σε αρκετές ξένες γλώσσες, όπως στα Αγγλικά, στα Γερμανικά και στα Ρωσικά. Τα ποιήματά του είναι εκρηκτικά. Σ' αυτά υπάρχει το στοιχείο της φυσιολατρίας και του παράλογου. Οι στίχοι είναι λιτοί και οραματικοί. Η αυθεντικότητά του δεν μπορεί να αμφισβητηθεί από κανέναν, καθώς και η δύναμη των εικόνων που παρουσιάζονται είναι μεγάλη. Η πιο πρόσφατη ποιητική του συλλογή εκδίδεται το 2018 με τον τίτλο «Πρωθύστερα», μόλις δύο χρόνια πριν από τον θάνατό του.

Ο Γιάννης Δάλλας απεβίωσε τον Φεβρουάριο του 2020 στην Αθήνα. Το έργο που αφήνει πίσω του είναι τεράστιο, ως δάσκαλος, ως ποιητής, ως άνθρωπος του πνευματικού μας πολιτισμού. Άνθρωποι όπως ο ίδιος πάνε την κοινωνία μας μπροστά με το όραμά τους, με τις γνώσεις και με την καλλιέργειά τους, και με το έργο που προσφέρουν στην κοινωνία μας.

Αλεξάνδρα Δαλιάνη, Γ1

…
Που οι δικές μας σκέφτηκα
Που εκεί κάτω
από πρόστυχα μέταλλα αστέρι μου
και χαλκεία
τ' αστέρι γέλασε με τη σκέψη μου
κι ύστερα
άναψε μια λυχνία πολλών μεγαβάτ
ή τι λέω
έγινε κομήτης και με προβόδησε
ως εδώ
εδώ που τόσοι φίλοι ακροβολισμένοι
συνέχιζαν
ακόμη συνέχιζαν τη χαμένη μάχη
πετροβολώντας
τα δικά τους αδέσποτα αστέρια
και εκείνα
σφυρίζαν γύρω τους σαν εξωγήινοι
ή αστρίτες

"Τ' ΑΣΤΕΡΙΑ"

«Πιστεύω σε έναν άγνωστο παράγοντα
που γεννάει την περιέργεια,
πιστεύω σ' ένα πονηρό
και σ' ένα αθώο πνεύμα»

1921 - 2019

ΝΑΝΟΣ ΒΑΛΑΩΡΙΤΗΣ

Νάνος Βαλαωρίτης (5 Ιουλίου 1921 - 12 Σεπτεμβρίου 2019) γεννήθηκε στη Λωζάνη της Ελβετίας, και ήταν γιος του Διπλωμάτη Κωνσταντίνου Βαλαωρίτη. Είχε κλίση στη συγγραφή από νέος, και πρωτοδημοσίευσε στα Νέα Γράμματα το 1939, επηρεασμένος από την ποίηση του Καβάφη (όπως είχε δηλώσει και ο ίδιος σε συνέντευξη: *«14 ετών άρχισα να γράφω. Μας δίδασκαν Κάλβο, Σολωμό τότε στο σχολείο. Έγινε το 1935 μια έκθεση βιβλίου και βλέπω ένα ωραίο βιβλίο. Ο τίτλος του μου ήταν άγνωστος, ανοίγω και βλέπω ποιήματα πολύ διαφορετικά από αυτά που μας δίδασκαν ως τότε. Αυτά είχαν μια υπαρξιακή απορία και αμέσως κατάλαβα πως με αφορούν ως έναν έφηβο με ανησυχίες. Από τότε άρχισα να ενδιαφέρομαι για την Ποίηση»*.

Σπούδασε φιλολογία και νομική στην Αθήνα, το Λονδίνο και το Παρίσι. Το 1944 διέφυγε από την Ελλάδα, που τότε βρισκόταν υπό Γερμανική Κατοχή, και μέσω του Αιγαίου έφτασε στην Τουρκία, από εκεί στη Μέση Ανατολή και τελικά στην Αίγυπτο, όπου και συνάντησε τον Σεφέρη, που υπηρετούσε τότε ως γραμματέας της ελληνικής πρεσβείας στο Κάιρο.

Το 1944, καθώς τον συμβούλεψε ο Σεφέρης, ο Βαλαωρίτης ταξίδεψε στο Λονδίνο, όπου και παρέμεινε έως το 1953, με σκοπό να βοηθήσει στη δημιουργία «λογοτεχνικών δεσμών» μεταξύ Ελλάδας και Βρετανίας. Εκεί, συνάντησε τους Τ.Σ. Έλιοτ, Γ.Χ. Όντεν και Ντύλαν Τόμας, καθώς επίσης εργάστηκε για τον Λούις ΜακΝις στο BBC. Παρέμεινε ύστερα στο Παρίσι από το 1954 έως το 1960, όπου γνώρισε τον Αντρέ Μπρετόν και πολλούς άλλους υπερρεαλιστές, αλλά και τη μελλοντική σύζυγό του Μαρί Γουίλσον. Κατά τον Βαλαωρίτη, ο σουρεαλισμός *«συνδυάζει τον εξωτερικό κόσμο, που είναι κάπως φτωχός, με τον εσωτερικό. Ξεπερνάει τον ρεαλισμό, συνδυάζει όνειρο και καθημερινά βιώματα. Αυτό δεν είναι εύκολο»*.

Το 1960 επέστρεψε στην Ελλάδα και διηύθυνε το περιοδικό «Πάλι» (1963-1966). Εξαι-

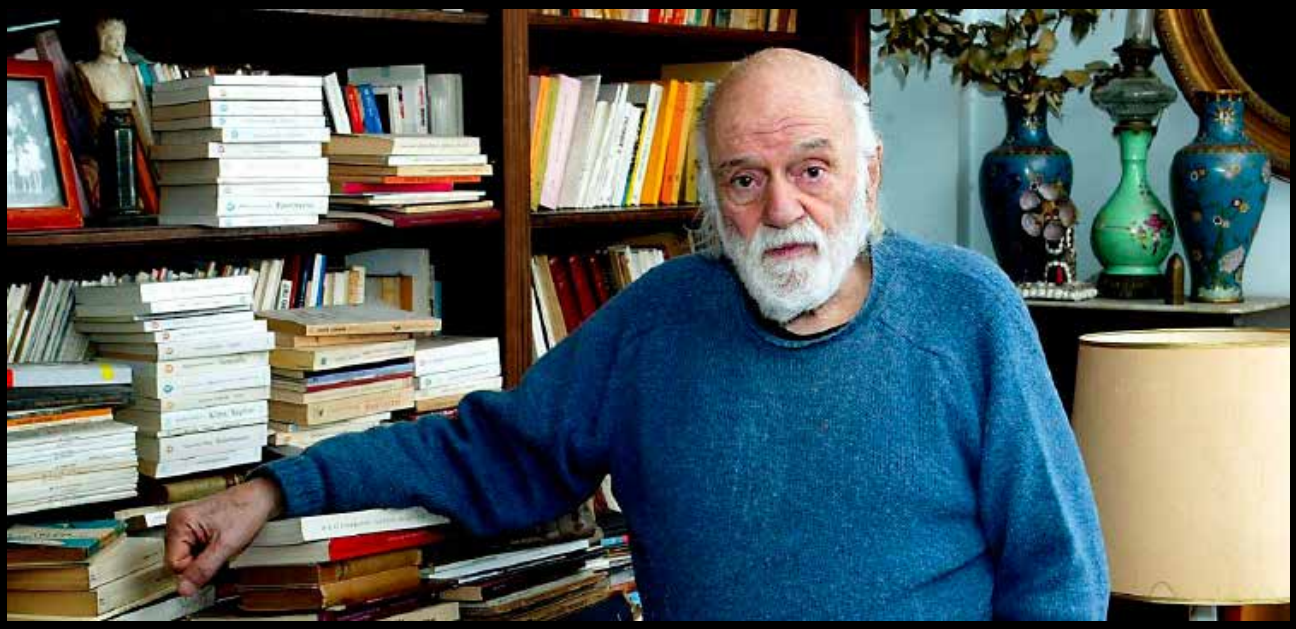

τίας της ανόδου της χούντας στην εξουσία το 1967, ο Βαλαωρίτης αυτοεξορίστηκε, και το 1968 ταξίδεψε στις ΗΠΑ, όπου δίδαξε συγκριτική λογοτεχνία και δημιουργικό γράψιμο στο Πολιτειακό Πανεπιστήμιο του Σαν Φρανσίσκο για τα επόμενα 25 χρόνια. Εκεί, ποιητικά του κείμενα εκδόθηκαν από τον οίκο City Lights του Λώρενς Φερλινγκέττι. Το 1969 παρουσίασε ελληνική ποίηση στο γαλλικό περιοδικό «Lettres Nouvelles», ενώ το 1990 οργάνωσε παρουσίαση των Ελλήνων υπερρεαλιστών στο Κέντρο Πομπιντού. Διηύθυνε από το 1989 έως το 1995 σε συνεργασία με τον ποιητή Αντρέα Παγουλάτο το περιοδικό «Συντέλεια», που επανεκδόθηκε το 2004 με τίτλο «Νέα Συντέλεια».

Το 1959 βραβεύτηκε με το Β΄ Κρατικό Βραβείο Ποίησης, το οποίο και αρνήθηκε, ενώ το 1982 έλαβε το Α' Κρατικό Βραβείο Ποίησης και το 1998 το Κρατικό Βραβείο Χρονικού – Μαρτυρίας. Επιπλέον, έλαβε βραβείο από το Ν.Ρ.Α. (Αμερικανική Εταιρεία Ποίησης) το 1996. Το 2004 έλαβε το Βραβείο Ουράνη της Ακαδημίας Αθηνών για το ποιητικό του έργο. Ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας του απένειμε τον Χρυσό Σταυρό του Τάγματος Τιμής το 2006, ενώ το 2009 τιμήθηκε με το Μεγάλο Κρατικό Βραβείο Λογοτεχνίας για το σύνολο του έργου του. Ο Βαλαωρίτης ήταν από τους πρώτους μεταφραστές Ελλήνων ποιητών της γενιάς του 1930, όπως ο Σεφέρης, ο Ελύτης, ο Εμπειρίκος, ο Εγγονόπουλος και ο Γκάτσος. Βιβλία του έχουν εκδοθεί στο εξωτερικό στην αγγλική και γαλλική γλώσσα. Θεατρικά του έργα έχουν παιχτεί στο Παρίσι, στο Σπολέτο, στους Ώρχους, αλλά και στην Αθήνα. Έχει ακόμη συνεργαστεί με τα λογοτεχνικά περιοδικά *Τετράδιο, Σήμα, Horizon, New Writing* και *Daylight*. Ήταν τέλος ιδρυτικό μέλος της Εταιρείας Συγγραφέων.

Μερικά από τα ποιητικά του έργα είναι: «Κεντρική Στοά», «Terre de Diamant», «Κάποιος», «Hired Hieroglyphs», «Kayak», «Diplomatic Relations», «Panjandrum», «Ανώνυμο Ποίημα του Φωτεινού Αηγιάννη», «Το καλώδιο», «Σαν Φρανσίσκο», « Εστίες Μικροβίων», «Το καλώδιο», «Σαν Φρανσίσκο», «Ο Ήρωας του Τυχαίου» κ.ά. Στην πεζογραφία του βρίσκουμε μεταξύ άλλων τα: «Ο Προδότης του Γραπτού Λόγου», «Απ' τα Κόκκαλα Βγαλμένη», «Μερικές γυναίκες», «Ο Θησαυρός του Ξέρξη», «Η Δολοφονία» κ.ά. Τέλος, ορισμένα από τα δοκίμιά του είναι τα εξής: «Ανδρέας Εμπειρικός», «Για μια Θεωρία της Γραφής», «Μοντερνισμός, Πρωτοπορία και Πάλι», «Αριστοτέλης Βαλαωρίτης, Ένας Ρομαντικός» κ.ά.

Άννα Νικόλ Γρίβα, Γ5

Πηγές:

https://www.cnn.gr/news/ellada/story/190486/pethane-o-nanos-valaoritis

https://www.tanea.gr/2018/03/30/interviews/i-glwssa-dimioyrgei-kosmoys-ma-mporei-kai-na-toys-katastrepsei/

https://www.makthes.gr/pliris-imeron-efyge-apo-ti-zoi-o-poiitis-kai-pezografos-nanos-valaoritis-237243

«Αν διάλεξα να γράψω για παιδιά είναι γιατί θέλησα να αποτυπώσω όσα σημαντικά έζησε η γενιά μου, που φοβάμαι μην ξεχαστούν όταν θα έχουμε φύγει εμείς»

1923-2020

ΑΛΚΗ ΖΕΗ

Έφυγε από τη ζωή πλήρης ημερών στις 27/2/2020 η Άλκη Ζέη, μία από τις αγαπημένες συγγραφείς των μικρών και των μεγάλων, έχοντας αφήσει πίσω της πολυβραβευμένο λογοτεχνικό έργο. Η Άλκη Ζέη γεννήθηκε στην Αθήνα το 1923 και διέμεινε κατά τα πρώτα παιδικά της χρόνια στη Σάμο, το νησί καταγωγής της μητέρας της. Όταν όμως ξεκίνησε να πηγαίνει στο σχολείο, μετακόμισε με την οικογένειά της στο Μαρούσι και κατόπιν στην Αθήνα. Φοίτησε στην αρχή στην Ιόνιο Σχολή, όπου γνωρίστηκε και με τη μετέπειτα συγγραφέα Ζωρζ Σαρή, με την οποία παρέμειναν στενές φίλες έως τον θάνατο της τελευταίας. Τα τρία τελευταία χρόνια του Γυμνασίου όμως φοίτησε στη Σχολή Αηδονοπούλου. Σπούδασε στη Φιλοσοφική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών, στη Δραματική Σχολή του Ωδείου Αθηνών και στο Κινηματογραφικό Ινστιτούτο της Μόσχας.

Η Ζέη ξεκίνησε τη συγγραφική της πορεία στο Γυμνάσιο, γράφοντας έργα για το κουκλοθέατρο, διηγήματα και νουβέλες, που δημοσιεύονταν σε λογοτεχνικά περιοδικά της εποχής. *«Άρχισα να γράφω όταν πήγαινα ακόμα σχολείο. Τα πρώτα γραψίματα ήταν για το κουκλοθέατρο. Πώς άρχισα να γράφω; Όταν ο θείος μου παντρεύτηκε τη Διδώ Σωτηρίου που ήταν δημοσιογράφος, εκείνη μου εξήγησε ότι «τις σκέψεις σου μπορείς να τις γράφεις». Κι αυτό μ' άρεσε πολύ. Γιατί η αδελφή μου ήταν πολύ φλύαρη και δεν μου άφηνε χώρο. Και μου άρεσε πολύ να μπορώ να γράψω τις σκέψεις μου».*

Η συγγραφή, όμως, δεν αποτελούσε το μοναδικό της πάθος, καθώς η ίδια συμμετείχε ενεργά στον αγώνα για την ελευθερία, την κοινωνική δικαιοσύνη και τη δημοκρατία, υποστηρίζοντας το αριστερό κίνημα κατά τα χρόνια της γερμανικής κατοχής στην Ελλάδα. Ο αγώνας της αυτός επηρέασε έντονα τη μετέπειτα ζωή της. Η Άλκη Ζέη παντρεύτηκε το 1945 τον θεατρικό συγγραφέα και ομοϊδεάτη της Γιώργο Σεβαστίκογλου, με τον οποίο έζησαν ως πολιτικοί πρόσφυγες στη Σοβιετική Ένωση (1952-1964), αρχικά στην Τασκένδη και στη συνέχεια στη Μόσχα, όπου και γεννήθηκαν τα δύο παιδιά τους, η Ειρήνη και ο Πέτρος. Κατά τη διάρκεια της παραμονής της στην τότε Σοβιετική Ένωση, συνέχισε το συγγραφικό της έργο. Μάλιστα, μία σειρά παιδικών διηγημάτων της δημοσιεύτηκαν στο περιοδικό «Νεανική Φωνή», που απευθυνόταν στο νεαρό αναγνωστικό κοινό, τη συντακτική επιτροπή του οποίου συνιστούσαν ο Μάριος Πλωρίτης, ο Τάσος Λιγνάδης και ο Κωστής Σκαλιώρας. Η οικογένεια επέστρεψε στην Ελλάδα τον 1964, αλλά ξαναέφυγε το 1967, όταν μετακόμισε στο Παρίσι, όπου και παρέμεινε έως τα μέσα της δεκαετίας του '70 εξαιτίας του δικτατορικού καθεστώτος στην Ελλάδα. Τα βιβλία της Άλκης Ζέη, μερικά από τα πιο διάσημα εκ των οποίων αποτελούν «Το καπλάνι της βιτρίνας», «Ο μεγάλος περίπατος του Πέτρου», «Η μωβ ομπρέλα», «Κοντά στις ράγες», «Η Κωνσταντίνα και οι αράχνες της», καθώς και «Η αρραβωνιαστικιά του Αχιλλέα», έχουν αγαπηθεί από αναγνώστες κά-

θε ηλικίας από ολόκληρο τον κόσμο. Ο καθαρός τρόπος γραφής, ο λεξιλογικός πλούτος και η κριτική που ασκεί η συγγραφέας σε γεγονότα της εποχής της, πάντοτε με χιουμοριστικό και ενδιαφέροντα για τον αναγνώστη τρόπο, αποτελούν ορισμένα από τα χαρακτηριστικά που καθιστούν τα έργα της πλέον διαχρονικά. Η Ζέη βασιζόταν σε προσωπικά της βιώματα, τα οποία ενσωμάτωνε αρμονικά στην πλοκή των συγγραμμάτων της, και περνούσε μέσα από κάθε έργο της αξίες και μηνύματα ανθρώπινα.

Τα έργα της συγγραφέως έχουν μεταφραστεί σε περισσότερες από 20 γλώσσες και κυκλοφορούν σε πλήθος ξένων χωρών, ενώ η ίδια έχει μεταφράσει έργα ξένων καλλιτεχνών από τα γαλλικά, τα ιταλικά και τα ρωσικά. Κατά συνέπεια, θεωρείται από πολλούς «πρέσβειρα της σύγχρονης ελληνικής λογοτεχνίας στο εξωτερικό».

Αξίζει να αναφερθεί ότι το πρώτο της έργο, το αυτοβιογραφικό «Καπλάνι της Βιτρίνας», σήμανε την αρχή μιας νέας εποχής για την ελληνική παιδική λογοτεχνία, αφού αποτέλεσε ένα από τα πρώτα,-αν όχι το πρώτο-παιδικό βιβλίο που περιείχε πολιτικές αναφορές, οι οποίες περιέγραφαν τη δικτατορία του Ιωάννη Μεταξά. Επιπλέον, το εφηβικό μυθιστόρημα «Η Κωνσταντίνα και οι αράχνες της» τιμήθηκε το 2003 με το βραβείο εφηβικού μυθιστορήματος του Κύκλου Ελληνικού Παιδικού Βιβλίου, ενώ το 2004 η Άλκη Ζέη ήταν υποψήφια για το βραβείο Χανς Κρίστιαν Άντερσεν και το βραβείο λογοτεχνίας Άστριντ Λίντγκρεν.

Στην Άλκη Ζέη έχει ακόμη απονεμηθεί πλήθος άλλων βραβείων. Η συγγραφέας έλαβε το Βραβείο Mildred L. Batchelder για τις εκδόσεις στις Ηνωμένες Πολιτείες των έργων της «Το καπλάνι της βιτρίνας», «Ο μεγάλος περίπατος του Πέτρου» και «Κοντά στις ράγες», ενώ το 2010 τιμήθηκε με το βραβείο της Ακαδημίας Αθηνών για το σύνολο του έργου της. Το 2014 αναγορεύθηκε επίτιμη διδάκτωρ του Αριστοτέλειου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, και τέλος, το 2015 αναγορεύτηκε επίτιμη διδάκτωρ Ανθρωπιστικών και Κοινωνικών Επιστημών στο Πανεπιστήμιο Πατρών.

Προσωπικά, τρέφω ιδιαίτερο σεβασμό και αγάπη προς την Άλκη Ζέη, καθώς έχω διαβάσει τα περισσότερα από τα βιβλία της, όχι από υποχρέωση, αλλά γιατί καθένα από αυτά με άγγιζε συναισθηματικά. Με ταξίδευε στον κόσμο των ηρώων, που συχνά ήταν εμπνευσμένος από τον κόσμο και την παιδική ηλικία της ίδιας της συγγραφέως. Έτσι, έχοντας διαβάσει τα βιβλία της, και ειδικότερα την αυτοβιογραφία της «Με μολύβι φάμπερ νούμερο 2», πλέον νιώθω πως ξέρω πολλά για τη ζωή της, ακόμη κι αν δεν τη γνωρίζω προσωπικά.

Πηγές:

http://www.alkizei.com/el/
https://www.cnn.gr/news/ellada/story/209771/to-teleytaio-antio-stin-alki-zei
https://www.cnn.gr/news/ellada/story/209278/alki-zei-h-zoi-kai-to-ergo-tis-spoydaias-logotexnidas
https://www.ethnos.gr/politismos/biblio/91740_teleytaio-antio-stin-alki-zei-i-kideia-sto-nekrotafeio

Άννα Νικόλ Γρίβα, Γ5

1929 - 2020

ΤΖΩΡΤΖ ΣΤΑΙΝΕΡ

Μέσα σε ένα κόσμο που προβάλλεται ως αξιοσημείωτη είδηση το «τι τρώει σε μία μέρα ο τάδε ηθοποιός» ή «που πήγε διακοπές το διάσημο μοντέλο», συχνά διαφεύγουν από την προσοχή μας γεγονότα συγκλονιστικά για την παγκόσμια πολιτιστική κοινωνία. 3 Φεβρουαρίου 2020 έφυγε από τη ζωή ένας ανένδοτος εραστής της λογοτεχνίας, ένας κατάσκοπος της ψυχής και της σκέψης των συγγραφέων, ο διάσημος κριτικός λογοτεχνίας, Τζώρτζ Στάινερ. Ο Στάινερ ήταν από τους τελευταίους ανθρώπους ενός «είδους» που βρίσκεται υπό εξαφάνιση. Ήταν άνθρωπος πνευματικός. Αγαπούσε τα γράμματα, έβρισκε ευτυχία στο να ταξιδεύει και να ερευνά την βαθύτερη φύση της σκέψης σπουδαίων ανθρώπων του παρελθόντος, αλλά και του παρόντος. Η έκταση των γνώσεών του, το πλήθος των χωρίων που μνημόνευε, άφηνε έκθαμβους τους αναγνώστες ή τους συνομιλητές του. Από τον Πλάτωνα ως τον Ντοστογιέβσκι και από τον Αριστοτέλη ως τον Όμηρο, ο άνθρωπος αυτός ήταν από τους εσχάτους «ταξιδιώτες» που περιηγήθηκαν στα άδυτα της ιστορίας, της τέχνης και των ικανοτήτων της ανθρώπινης φύσης.

Ο Στάινερ ενδιαφερόταν για μεγάλα θέματα και έκανε προσεγγίσεις λογοτεχνικών κειμένων ή ιστορικών εγγράφων που κανείς δεν είχε «τολμήσει». Ενδιαφέρθηκε για το πώς ο «Πύργος της Βαβέλ» αποτελεί σύμβολο της σημερινής ανθρωπότητας. Σύγκρινε τον Μυστικό Δείπνο με το Συμπόσιο του Πλάτωνα. Αναζήτησε το μέλλον της έννοιας της αλήθειας και τόσα ακόμα. Κινούνταν λοιπόν σε ένα επίπεδο ανώτερων αναζητήσεων και φιλοσοφικών ζητημάτων, στο οποίο η συντριπτική πλειονότητα των ανθρώπων στη σύγχρονη εποχή δεν θα «σκαρφαλώσουν» ποτέ. Ο άνθρωπος αυτός ήταν αυτό που αποκαλούν οι Γάλλοι «άνθρωπος των γραμμάτων». Σε μία εποχή όμως που τα γράμματα επισκιάζονται από τις εικόνες, σε μία εποχή που λαμβάνουμε άκριτα πλήθος πληροφοριών κάθε μέρα χωρίς να καταβάλλουμε καμία πνευματική προσπάθεια, τέτοιοι άνθρωποι δεν έχουν την απήχηση που τους αξίζει.

Μιλώντας από την πλευρά της νέας γενιάς, μεγαλωμένοι μέσα σε έναν κόσμο ραγδαίων τεχνολογικών εξελίξεων, δεν δείχνουμε ενδιαφέρον για τον πολιτισμό του παρελθόντος ή του παρόντος. Δεν γνωρίζουμε ακρογωνιαίους λίθους στην ιστορία της ανθρώπινης φύσης, που έχουν επιδράσει καταλυτικά στον πολιτισμό του σήμερα. Άνθρωποι σαν τον Στάινερ, αποτελούν έναν φωτεινό φάρο μέσα σε μια φουρτουνιασμένη θάλασσα που καταπνίγει πλέον τον πνευματικό κόσμο. Με τον θάνατο του Στάινερ, έσβησε ακόμη μια αχτίδα που μας έδειχνε τον δρόμο της προσωπικής καλλιέργειας. Είναι όμως καιρός να πάρουμε εμείς, οι νέοι, την φλόγα αυτή στα χέρια μας, και να αποτελέσουμε τους νέους «φάρους» που θα κρατούν ζωντανή την δημιουργική και στοχαστική φύση του ανθρώπου.

Νάντια Δουρίδα, Γ1

1947 - 2019

ΘΑΝΟΣ ΜΙΚΡΟΥΤΣΙΚΟΣ

Θάνος Μικρούτσικος, ο αγαπημένος συνθέτης όλων μας. Έφυγε για το ταξίδι του Νότου, πιο νωρίς από όσο θα θέλαμε. Τα τραγούδια του συντροφιά όλων μας, σε στιγμές χαράς και λύπης.

Ο Θάνος Μικρούτσικος γεννήθηκε στην Πάτρα, στις 13 Απριλίου 1947. Υπήρξε πολιτικός, πιανίστας και συνθέτης. Ο ίδιος σπούδασε στο Ελληνικό Ωδείο, αλλά και αποφοίτησε από το μαθηματικό τμήμα του Πανεπιστημίου Πατρών.

Σε όλα τα χρόνια των σπουδών του μελετούσε μουσική, στην οποία αργότερα βρήκε πρόσφορο έδαφος.

Η πρώτη του ανάμιξη με τον χώρο της μουσικής συντελέστηκε το 1969, όταν και μελοποίησε δύο ποιήματα του Κώστα Καρυωτάκη. Έκτοτε, γνώρισε την επιτυχία και την αγάπη του λαού, μελοποιώντας Γιάννη Ρίτσο, Μάνο Ελευθερίου, αλλά, κυρίως, τα ποιήματα του Νίκου Καββαδία.

Το ταλέντο και η πίστη του μεγάλου καλλιτέχνη τον οδήγησαν και στο εξωτερικό, αφού συμμετείχε σε πολλά φεστιβάλ μουσικής, όπως του Λονδίνου, της Μαδρίτης, κ.ά. Η κριτική αναγνώρισε στο τραγούδι του Μικρούτσικου μία νέα μορφή δημιουργίας: ένα τραγούδι μορφικά ελεύθερο, που αντλεί στοιχεία από την τζαζ, τη ροκ και τη δυτική μουσική παράδοση, όπως αυτή εξελίχθηκε στα μεταπολεμικά χρόνια, ένα τραγούδι που τουλάχιστον σ' εκείνη την πρώτη περίοδο δημιουργίας τού συνθέτη στηρίζεται περισσότερο στη δύναμη που αποπνέουν κάποιοι ρυθμικοί ακροβατισμοί, παρά στον μελωδισμό του και εκφέρεται μέσα από μια μάλλον «σκληρή» ενορχήστρωση, στην οποία πρωτοστατούν ξύλινα και χάλκινα πνευστά.

Οι διακρίσεις του καταξιωμένου καλλιτέχνη ποικίλλουν, αφού και στη διάρκεια της ζωής του υπήρξε καλλιτεχνικός διευθυντής του Μουσικού Αναλογίου στο Μέγαρο Μουσικής Αθηνών, Υπουργός Πολιτισμού, και ανέλαβε πολλές ακόμη τιμητικές θέσεις. Τα τραγούδια του μεγάλωσαν γενιές. Οι μεγάλοι καλλιτέχνες δεν πεθαίνουν, ζουν μέσα από τα τραγούδια που άφησαν, τον μεγάλο τους θησαυρό, την κληρονομιά όλων μας.

Σε ευχαριστούμε, λοιπόν, γι' αυτόν τον μεγάλο θησαυρό.

Kuro Siwo, 1979
Στίχοι: Ν. Καββαδίας
Μουσική: Θ. Μικρούτσικος

Πρώτο ταξίδι έτυχε ναύλος για το Νότο,
δύσκολες βάρδιες, κακός ύπνος και μαλάρια.
Είναι παράξενα της Ίντιας τα φανάρια
και δεν τα βλέπεις, καθώς λένε με το πρώτο.

Πέρ' απ' τη γέφυρα του Αδάμ, στη Νότιο Κίνα,
χιλιάδες παραλάβαινες τσουβάλια σόγια.
Μα ούτε στιγμή δεν ελησμόνησες τα λόγια
που σου `πανε μια κούφια ώρα στην Αθήνα

Στα νύχια μπαίνει το κατράμι και τ' ανάβει,
χρόνια στα ρούχα το ψαρόλαδο μυρίζει,
κι ο λόγος της μες' το μυαλό σου να σφυρίζει,
«ο μπούσουλας είναι που στρέφει ή το καράβι;»

Νωρίς μπατάρισε ο καιρός κι έχει χαλάσει.
Σκατζάρισες, μα σε κρατά λύπη μεγάλη.
Απόψε ψόφησαν οι δυο μου παπαγάλοι
κι ο πίθηκος που `χα με κούραση γυμνάσει.

Η λαμαρίνα! …η λαμαρίνα όλα τα σβήνει.
Μας έσφιξε το kuro siwo σαν μια ζωνη
κι συ κοιτάς ακόμη πάνω απ'το τιμόνι,
πως παίζει ο μπούσουλας καρτίνι με καρτίνι.

Αλεξάνδρα Δαλιάνη, Γ1

«Είμαι ακόμα πεινασμένη για ζωή...»

Από τη συνάντηση με την ποιήτρια Κική Δημουλά την Παρασκευή 12 Απριλίου 2013, στο πλαίσιο των εκδηλώσεων «Πανηγύρι 2013».

1931-2020

ΚΙΚΗ ΔΗΜΟΥΛΑ

Κική Δημουλά, *όνομα ουσιαστικόν, πολύ ουσιαστικόν,* γένους θηλυκού. Μια γυναίκα που σφράγισε την ελληνική ποίηση με την προσωπική της ιδιαίτερη έκφραση. Μέσω της ποίησης εξυμνεί τον έρωτα, αναπολεί και νοσταλγεί τις θετικές και αρνητικές αναμνήσεις του παρελθόντος, μα πάνω από όλα καταφέρνει να ταξιδέψει χιλιάδες αναγνώστες, με μοναδικό όχημα τη γλώσσα της ψυχής της.

6 Ιουνίου 1931, Αθήνα. Η Βασιλική Ράδου έρχεται στην ζωή. Αν και δεν υπήρξε ποτέ το «παιδί θαύμα», όπως αναφέρει και η ίδια στο βιογραφικό της σημείωμα, ήδη στο 19ο έτος της ζωής της, απέδειξε την κλίση της στην ποίηση, δημοσιεύοντας την πρώτη της ποιητική συλλογή, με τίτλο «Ποιήματα», την οποία ύστερα απέσυρε. Ωστόσο, υπέκυψε εύκολα στο «*πρέπει να εργαστείς*» και έτσι εργάστηκε στην Τράπεζα της Ελλάδος για 25 ολόκληρα χρόνια. Η ποιήτρια συχνά αποδίδει την ποιητική της ιδιομορφία στην σημαντική επιρροή που άσκησε πάνω της ο Άθως Δημουλάς, η αγάπη της ζωής της, ο ποιητικός της φάρος. «*Του οφείλω [...]την ατελή έστω μύησή μου στο τι είναι καλώς φωνήεν στην ποίηση και τι είναι σύμφωνον με την ποίηση*», γράφει η ποιήτρια για τον άνδρα της, που εκτός από το να την συντροφεύει στην ζωή και να της χαρίσει δυο υπέροχα παιδιά, την βοήθησε στο μακρινό της ταξίδι στον κόσμο της λογοτεχνίας˙ ένα ταξίδι στο τέλος του οποίου φτάνουν ελάχιστοι, κερδίζοντας την διαχρονική αγάπη του αναγνώστη. Δεν υπήρξε μόνο συνοδοιπόρος στην ζωή της αλλά και πυξίδα στα ποιητικά της ταξίδια, οι «ανώτερες σπουδές» της, όπως γράφει η ίδια. «*Τώρα θα κοιτάζεις μία θάλασσα...*», μας λέει η Κική Δημουλά. Μια θάλασσα από λέξεις είναι το έργο της... μια θάλασσα συναισθημάτων... μια θάλασσα έρωτα, λήθης, νοσταλγίας... μια θάλασσα, όπου μόνη τρικυμία προκαλείται από την καταιγίδα συναισθημάτων της ποιήτριας. «*Βαδίζεις σε μιαν έρημο. Ακούς ένα πουλί να κελαηδάει. Όσο κι αν είναι απίθανο να εκκρεμεί ένα πουλί μέσα στην έρημο, ωστόσο εσύ είσαι υποχρεωμένος να του φτιάξεις ένα*

«Βαδίζεις σε μιαν έρημο.
Ακούς ένα πουλί να κελαηδάει.
Όσο κι αν είναι απίθανο να εκκρεμεί ένα πουλί μέσα στην έρημο,
ωστόσο εσύ είσαι υποχρεωμένος να του φτιάξεις ένα δέντρο.
Αυτό είναι το ποίημα»

δέντρο. Αυτό είναι το ποίημα». Μέσα από μια δυνατή μεταφορά η ποιήτρια καταφέρνει να δώσει έναν από τους καλύτερους ορισμούς για το τι είναι ποίημα. Το παρομοιάζει με δέντρο, το οποίο στεγάζει ένα πουλί-τις σκέψεις του ποιητή-στις δύσκολες συνθήκες της ερήμου- την καθημερινότητα. «Έρεβος», «Το λίγο του κόσμου», «Χαίρε ποτέ», «Η εφηβεία της λήθης» και «Τα εύρετρα» είναι κάποια από τα απτά παραδείγματα του- τεράστιας σημασίας- ποιητικού της έργου, το οποίο συγκινούσε, συγκινεί και θα συγκινεί για πάντα τους αναγνώστες.

Η ποιήτρια έχει τιμηθεί με το Β΄ Κρατικό Βραβείο Ποίησης για την συλλογή «Το λίγο του Κόσμου», με το Κρατικό Βραβείο Ποίησης για τη συλλογή «Χαίρε Ποτέ» (1989), με το Βραβείο Ουράνη της Ακαδημίας Αθηνών για τη συλλογή «Η εφηβεία της λήθης» και το 2001 με το Αριστείο των Γραμμάτων της Ακαδημίας Αθηνών, για το συνολικό έργο της, όπως και με το Μεγάλο Κρατικό Βραβείο Ποίησης, επίσης, για το σύνολο του έργου της. Επιπρόσθετα, της απονεμήθηκε ο Χρυσός Σταυρός του Τάγματος της Τιμής τον ίδιο χρόνο. Οι διακρίσεις της όμως, ξεπερνούν τα σύνορα της Ελλάδας, με την ποιήτρια να δέχεται το Ευρωπαϊκό Βραβείο Λογοτεχνίας για το σύνολο του έργου της το 2009. Υπήρξε τακτικό μέλος της Ακαδημίας Αθηνών, καθώς και η τρίτη γυναίκα ιστορικά που έλαβε την τιμή αυτή.

Όπως «*ο ήλιος επειγόντως εκλήθη από την Δύση»,* έτσι και η ζωή της Κικής Δημουλά έδυσε στις 22 Φεβρουαρίου 2020. Η σπουδαία αυτή γυναίκα, όμως, δεν θα αφήσει ποτέ την *ιέρεια Λήθη* να κερδίσει… *αμάσητα να καταπιεί τα καπνώδη φύλλα των λησμονητέων*…θα παραμείνει για πάντα στο μυαλό μας, στις αναμνήσεις μας, στην καρδιά μας… μια αθάνατη ψυχή, πεινασμένη πάντα για ζωή, πεινασμένοι και εμείς πάντα για τις λέξεις της.

Αθηνά Μπαμπινιώτη, Α5

«Δεν ξέρω τι θα πει ματαιοδοξία.
Δεν θυμάμαι ποτέ να έγραψα κάτι για να τυπωθεί.
Κι έπειτα, ήμουνα τυχερή με επιτυχίες από την πρώτη εμφάνιση στα δεκαεφτά μου χρόνια.
Οπότε δεν υπήρχε λιβάδι για να φυτρώσει η ματαιοδοξία.
Όμως τώρα τελευταία με ενοχλεί αφόρητα η φιλοδοξία, η λύσσα για προβολή των νέων.
Εγώ ήξερα ότι όταν γράφεις ποίηση δεν περιμένεις τίποτα»

1939 - 2020

ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΑΓΓΕΛΑΚΗ - ΡΟΥΚ

Για την Κατερίνα Αγγελάκη - Ρουκ είχα ακούσει, όμως ποτέ δεν την είχα ψάξει ή έστω διαβάσει ποίημά της, με δική μου πρωτοβουλία, μέχρι τη στιγμή που μου ανατέθηκε να γράψω ένα άρθρο για αυτήν για το περιοδικό του σχολείου μας.
Κάνοντας την έρευνά μου για αυτήν βρίσκω πολύ υλικό. Συνεντεύξεις της, άρθρα για τον βίο και τα ποιήματά της. Διαβάζοντάς τα, τη γνωρίζω όλο και καλύτερα και κάπως ζηλεύω που δεν ήμουν παρούσα σε μία από τις συνεντεύξεις που έδωσε, να υποβάλω και εγώ την ερώτησή μου σε αυτή, να δω τις εκφράσεις της.

Σε κάποια από τις συνεντεύξεις της στο περιοδικό Lifo, η ίδια δήλωσε πως θαυμάζει τους νέους ανθρώπους που γράφουν ποίηση πάνω σε μια κόλλα χαρτί και όχι στην οθόνη του υπολογιστή τους: «Ποίηση μπορεί κανείς να γράψει και στην οθόνη του υπολογιστή -εγώ όχι, είμαι βλέπετε άλλης γενιάς-, το βρίσκω ωστόσο συγκινητικό σε μία τόσο προηγμένη τεχνολογικά εποχή να υπάρχουν άνθρωποι που επιμένουν να βασανίζονται πάνω από μια κόλλα χαρτί».
Αυτή την δήλωσή της εγώ την πήρα ως συμβουλή, γι' αυτό και γράφω αυτό το άρθρο αρχικά χειρόγραφα, αν και δεν είναι ποίηση.

Για την Κατερίνα Αγγελάκη-Ρουκ δεν θα ήθελα να επιμείνω σε χρονολογίες και σχετικές πληροφορίες, διότι η προσωπικότητά της είναι τόσο ενδιαφέρουσα, που και να ήθελα δεν θα μπορούσα.

Η ίδια απεχθανόταν το χρήμα και τη νοοτροπία του κέρδους. Είναι γι' αυτήν το πιο εθιστικό και καταστροφικό ναρκωτικό: «Ο Θεός το χρήμα και η Θεά η κατανάλωση». Την οικογένειά της δεν θα την άλλαζε, ιδιαίτερη αδυναμία έτρεφε στον νονό της, γνωστό σε όλους μας, Νίκο Καζαντζάκη. Από το πρώτο κιόλας ποίημα που δημοσίευσε, σε ηλικία μόλις 17 ετών, ο Ν. Καζαντζάκης διέκρινε το ταλέντο της και ήταν εκεί να την στηρίζει.

Δεν μετανιώνει για τίποτα που έχει κάνει στη ζωή της.
Το πρόσωπο που αγάπησε περισσότερο στη ζωή της είναι ο άνδρας της, ο Ρόντεϊ Ρουκ. Με τον Ρόντεϊ γνωρίστηκαν σε μια ταβέρνα στην Πλάκα. Παντρεύτηκαν δύο εβδομάδες αργότερα και

αυτό που τους χώρισε ήταν ο θάνατος.

Η Κατερίνα Αγγελάκη-Ρουκ, γεννήθηκε στις 22 Φεβρουαρίου του 1939 και απεβίωσε στις 21 Ιανουαρίου 2020, σε ηλικία 80 ετών. Το επάγγελμά της ήταν μεταφράστρια-διερμηνέας και της άρεσε πολύ, ιδιαίτερα όταν μετέφραζε λογοτεχνία από την ρωσική γλώσσα. Σπούδασε ξένες γλώσσες στην Αθήνα, τη Γαλλία και την Ελβετία. Τα ποιηματά της μεταφράστηκαν σε πάνω από δέκα γλώσσες, ενώ επίσης τιμήθηκε με το Α' Βραβείο Ποίησης στη Γενεύη το 1932, το 1935 με το Β' Κρατικό Βραβείο Ποίησης. Το 2014 βραβεύτηκε με το Μεγάλο Βραβείο Γραμμάτων για το σύνολο του έργου της.

Καθώς έψαχνα πληροφορίες για το πρόσωπό της, συγκινήθηκα ιδιαίτερα. Ο καθένας μας ψάχνοντας γι' αυτή θα μείνει έκπληκτος από την στάση για την ζωή και την υπέροχη προσωπικότητά της. Εύχομαι σε όλους μας, κάποια στιγμή στη ζωή μας να μπορέσουμε να ακολουθήσουμε και εμείς έναν παρόμοιο τρόπο ζωής και μία τέτοια στάση απέναντι στο χρήμα.

Το πρώτο ποίημα που δημοσίευσε σε ηλικία 17 ετών, με τίτλο «Μοναξιά».

Μοναξιά

Αν ενώσεις το βροχόνερο με το δάκρυ σου
το γέλιο σου με τον ήλιο
το σίφουνα, τον αγέρα με την ξεσηκωμένη αγανάκτησή σου.
Αν κλάψεις για τα παιδάκια με τις ρόδινες ανταύγειες
του δειλινού στο πρόσωπο, που πλαγιάζουν
με τα χεριά αδειανά, με τα πόδια γυμνά
θα βρεις τη μοναξιά σου.
Αν σκύψεις στους συνανθρώπους σου
μες στα αδιάφορα μάτια τους θα 'ναι γραμμένη
απελπιστική, ολοκληρωτική η μοναξιά σου.
Κι αν πάλι τους δείξεις το δρόμο της δύναμης
και τους ξεφωνίσεις να πιστέψουν μόνο τον εαυτό τους
θα τους δώσεις μια πίκρα παραπάνω
γιατί δε θα το μπορούν, θα 'ναι βαρύ γι' αυτούς
και θα 'ναι πάλι η μοναξιά σου.
Αν φωνάξεις την αγάπη σου
θα 'ρθει πίσω άδεια, κούφια, η ίδια σου η φωνή
γιατί δεν είχε το κουράγιο να περάσει όλες
τις σφαλισμένες πόρτες, όλα τα κουρασμένα βήματα
όλους τους λασπωμένους δρόμους.
Θα γυρίσει πίσω η φωνή που την έστειλες τρεμάμενη
λαχταριστή, με άλλα λόγια που δεν την είχες προστάξει εσύ
τα λόγια της μοναξιάς σου.
Θεέ μου, τι θα γίνουμε;
Πώς θα πορευτούμε;
Πώς θα πιστέψουμε; Πώς θα ξεγελαστούμε;
Μ' αυτή την αλλόκοτη φυγή των πραγμάτων
των ψυχών από δίπλα μας;
Ένας δρόμος υπάρχει, ένας τρόπος.
Μια θα 'ναι η Νίκη:
αν πιστέψουμε, αν γίνουμε, αν πορευτούμε.
Μόνοι μας.

Αλεξάνδρα Δαλιάνη, Γ1

1956 - 2019

ΛΑΥΡΕΝΤΗΣ ΜΑΧΑΙΡΙΤΣΑΣ

Ο Λαυρέντης Μαχαιρίτσας γεννήθηκε στις 5 Νοεμβρίου του 1956 στη Νέα Ιωνία Βόλου αλλά μεγάλωσε στην Αθήνα. Είχε διαμορφώσει από μικρή ηλικία στενή σχέση με τη μουσική, καθώς ο πατέρας του ήταν πιανίστας, μαέστρος και διευθυντής της Ορχήστρας Ελαφράς Μουσικής της Ελληνικής Ραδιοφωνίας. Δυστυχώς, όμως, πέθανε νέος, σε ηλικία μόλις 36 ετών όταν ο τραγουδιστής ήταν μαθητής της έκτης δημοτικού. «Τον θυμάμαι να παίζει ώρες ατέλειωτες πιάνο στο σπίτι και να συνθέτει σονάτες. Δυστυχώς δεν πρόλαβε να γράψει πολλά έργα. Αλλά ακόμα κι αυτά τα λίγα τα έχω συγκεντρώσει και ηχογραφήσει και κάποια στιγμή θα κυκλοφορήσουν», είχε πει.

Άκουγε τους αγαπημένους καλλιτέχνες της μητέρας του όπως Αλ Μπάνο, Ανταμό, Μάνο Χατζιδάκι και Άννα Μούσχουρη, ενώ δεν εκδήλωνε ιδιαίτερο ενδιαφέρον για τους κλασικούς συνθέτες. Την ξένη και ροκ μουσική παιδεία του την απέκτησε από τον μεγαλύτερο αδελφό του. Στα οχτώ του χρόνια έγραψε το πρώτο του τραγούδι. Το γεγονός αυτό χαροποίησε τόσο τον πατέρα του, που το ηχογράφησε στο στούντιο της ΕΡΑ και ανέθεσε την ερμηνεία του στον Κώστα Χατζή και τελικά το μετέδωσε σε μία από τις εκπομπές του. Το ρεφρέν ήταν «Μια Κυριακή, πρωί πρωί, μια μέρα σαν και σήμερα, μια ημέρα γιορτινή». Το 1965 κατάφερε να αγοράσει το CD «Help» των Beatles με τα χρήματα που εισέπραξε από τα κάλαντα. Το 1967 παρευρισκόταν στη συναυλία των Rolling Stones στο γήπεδο του Παναθηναϊκού. Ο ίδιος αναφέρει για αυτήν την εκδήλωση: «Σαν οπτασία θυμάμαι τον Τζάγκερ…».

Η πρώτη του επαφή με το χώρο της μουσικής ήταν μέσω των χειρωνακτικών εργασιών που επιτελούσε στην αποθήκη μιας δισκογραφικής εταιρείας, στην οποία αργότερα ηχογράφησε τον πρώτο του δίσκο με το συγκρότημά του. Μετά τη στρατιωτική του θητεία και με πολύ λίγα χρήματα, κατάφερε να προσληφθεί από τον Γιώργο Τζαβέλλα ως δεύτερος τραγουδιστής σε ένα ροκάδικο. Το πρόγραμμά του περιελάμβανε τρία τραγούδια. «Ήταν 1977 κι έτσι πήρα το πρώτο μου νυχτοκάματο: 150 δραχμές».

Την μουσική του καριέρα ξεκίνησε στο συγκρότημα P.J, γύρω στα είκοσί του χρόνια, μαζί με τους Πάνο Κιρκιλή και Τάσο Βασαλάκη. Ο πρώτος δίσκος τους «Gaspar» κυκλοφορεί το 1978 με αγγλικούς στίχους και δε γνωρίζει μεγάλη επιτυχία. Γι' αυτό το λόγο, το 1983 μετονομάζονται σε «Τερμίτες» - λόγω της έντονης λατρείας τους για τους Beatles (σκαθάρια)- και γράφουν ελληνική μουσική. Το 1984 συνέργαζονται για πρώτη φορά με τον Γιώργο Νταλάρα – η αρχή μιας μακρόχρονης συνεργασίας- και κυκλοφορούν

τον δίσκο «Αμαρτωλή Μαρία». Το 1986 σε μία συναυλία τους, όπου συμμετείχαν και άλλοι γνωστοί καλλιτέχνες της εποχής όπως ο Γιώργος Νταλάρας, ο Αντώνης Βαρδής και ο Σάκης Μπουλάς δημιουργείται στη σκηνή το τραγούδι «Πόσο σε θέλω». Το 1988, όμως, διαλύεται το συγκρότημα και ο καλλιτέχνης ξεκινά τη σόλο καριέρα του. «Δεν τους αδικώ τους άλλους που το διαλύσαμε, ήθελα να κάνω κουμάντο και τους καταπίεζα. Στους Jethro Tull έκανε κουμάντο ο Ίαν Άντερσον, αλλά τους τάιζε καλά τους συνεργάτες του. Εμείς δεν σταυρώναμε δραχμή. "Είδες τι παθαίνουμε με τα μυαλά που κουβαλάς; Δεν έχουμε να φάμε", μου έλεγαν».

Η σόλο καριέρα του συνάντησε και αυτή αποτυχίες στην αρχή της. «Το 1989, όταν κυκλοφόρησε το "Ο μ' αγαπάς κι η σ' αγαπώ" και ήταν παταγώδης αποτυχία, κλονίστηκα. Σκέφτηκα να τα παρατήσω και να πάω στον Βόλο, να ανοίξω Ωδείο. Ομως βρέθηκε στον δρόμο μου ο Γιώργος Νταλάρας, που με άρπαξε από τα μαλλιά και με έβγαλε από τον πάτο του πηγαδιού. Με τη συμμετοχή του στο "Διδυμότειχο μπλουζ", το 1991, μου άλλαξε τη ζωή. Του χρωστάω πολλά…».

Το 1989 ο τραγουδιστής κυκλοφορεί τον πρώτο προσωπικό του δίσκο από τη Minos Emi με τίτλο «Ο Μ'αγαπάς και η Σάγαπώ». Το 1991 κυκλοφορεί το «Διδυμότειχο Μπλούζ», το οποίο ερμηνεύει μαζί με τον Γιώργο Νταλάρα, και ο ομώνυμος δίσκος γνωρίζει τεράστια επιτυχία. Το τραγούδι αυτό είναι εμπνευσμένο από την προσωπική εμπειρία του καλλιτέχνη στο στρατό με στίχους του Γιάννη Μπάχ Σπυρόπουλου. Ο ίδιος είχε πει για αυτό σε μία συνέντευξή του: «Το τραγούδι αυτό είναι βιογραφικό και αφορά την προσωπική μου ιστορία στο στρατό. Την διηγούμουνα μια μέρα στον Γιάννη Μπαχ Σπυρόπουλο και τ' απόγευμα μου την έφερε σε στίχους! Ετοίμασα το δίσκο και περίμενα ότι θα κάνει κάποια επιτυχία ένα άλλο τραγούδι, το "Σε στιλ να μη ξεχνιόμαστε".» Επίσης, το τραγούδι αυτό έχει χαρακτηριστεί ως ένα «βαθιά λαϊκό τραγούδι από έναν ποπ τραγουδιστή».

Ύστερα, το 1993, ηχογραφείται ο δίσκος «Ρίξε κόκκινο στη νύχτα» που γνωρίζει ανάλογες θετικές αντιδράσεις. Ξεχωρίζει το τραγούδι «Μικρός Τιτανικός», το «Ημίφως» και το ομώνυμο του δίσκου τραγούδι. Ο δίσκος «Παράθυρα που κούρασε η θέα», του 1995, θεωρείται από πολλούς κριτικούς και συντάκτες μία από τις καλύτερες δισκογραφικές δουλειές του καλλιτέχνη. Το 1997 κυκλοφορεί το «Παυσίλυπον», που περιέχει 11 μπαλάντες, ανάμεσα στις οποίες είναι ο «Νότος» και το «Ένας Τούρκος στο Παρίσι», δύο από τα γνωστότερα και πολυαγαπημένα από το κοινό τραγούδια του. Δέκα χρόνια μετά τη διάλυσή τους, το Νοέμβριο του 1998, οι Τερμίτες επιστρέφουν στο ΣΕΦ για μια τελευταία συναυλία «Τερμίτες: 10 χρόνια μετά», η οποία ηχογραφείται και κυκλοφορεί το 2000 με τίτλο «Η συναυλία».

Έχοντας, πλέον, θεμελιώσει τη μουσική επιτυχία του, το μουσικό του έργο συνεχίζεται μέχρι το 2008, με κάθε δίσκο και CD να έχει μεγάλη απήχηση στο κοινό. Στη διάρκεια αυτών των χρόνων πραγματοποιεί και πολλές συναυλίες, όπου συμμετέχουν πάντα και άλλοι γνωστοί καλλιτέχνες, όπως ο Γιάννης Ζουγανέλης, η Ελεονώρα Ζουγανέλη, ο Γιάννης Κότσιρας, η Μαρία Φαραντούρη, ο Σάκης Μπουλάς, ο Δημήτρης Σταρόβας και άλλοι, με τους περισσότερους από τους οποίους έχει συνεργαστεί και σε τραγούδια.

Επιπρόσθετα, έχει συνθέσει μουσική και με ξένους καλλιτέχνες όπως με τον Vasco Rossi, τον Lucio Battisti και τον Angelo Branduardi. Ειδικά με τον τελευταίο είχε θεμελιώσει μια στενή συνεργασία, καθώς είχαν ηχογραφήσει και οι δύο μαζί τραγούδια που κυκλοφόρησαν σε δίσκους τους. Ο Λαυρέντης είχε συμμετάσχει στο δίσκο του Angelo Branduardi «L' Iinfinitamente Piccolo» με το τραγούδι «Ο σουλτάνος της Βαβυλώνας» και ο Angelo με τη σειρά του στο δίσκο του Λαυρέντη «Το διάλειμμα κρατάει δύο ζωές»

Ο Λαυρέντης Μαχαιρίτσας ανέπτυξε ένα πλούσιο μουσικό έργο, πειραματιζόμενος με διάφορα είδη και συνεργάστηκε με πλήθος Ελλήνων και ξένων καλλιτεχνών. Έγραψε μουσική για θεατρικές παραστάσεις – όπως «Τρικυμία» (2002), «Το μυστικό της θαλασσοχώρας» (2006)-, κινηματογραφικές ταινίες – όπως «Ηθικόν Ακμαιότατον» (2006)- και συμμετείχε στο σχήμα «Άγαμοι Θήτες» που ήταν μία μουσικοκωμική παράσταση. Επρόκειτο, δηλαδή, για έναν καλλιτέχνη που δοκίμαζε συνεχώς διάφορα είδη τόσο στη μουσική του – έχει γράψει ροκ, λαϊκά, έντεχνα, ποπ τραγούδια- όσο και στις παραστάσεις του. Χαρακτηριζόταν από πραγματικό ταλέντο και πρωτότυπες ιδέες και αντιλήψεις στη μουσική του. Ήταν δυναμικός άνθρωπος που πάλευε για τις πεποιθήσεις του, πολιτικά ευαίσθητος και μεγάλος οπαδός του Παναθηναϊκού.

Ο σπουδαίος αυτός καλλιτέχνης απεβίωσε τη Δευτέρα 9 Σεπτεμβρίου λόγω καρδιακής προσβολής, σε ηλικία μόλις 63 ετών. Ήταν παντρεμένος με την Ελένη από το 1992 και είχαν αποκτήσει μία κόρη, την Μαρία - Κλάρα, που είναι τώρα 24 ετών. Ο Λαυρέντης στηρίχθηκε πολύ από την οικογένειά του και κυρίως τη σύζυγό του που συντηρούσε οικονομικά την οικογένεια στην αρχή της μουσικής του καριέρας. «Τα πρώτα χρόνια, όταν οι δίσκοι μου πήγαιναν… άπατοι, εκείνη δούλευε για να ζήσει η οικογένεια και να έχω εγώ την πολυτέλεια να κυνηγήσω το όνειρό μου. Βράχος!» Αγαπούσε ιδιαίτερα και την κόρη του, όπως φαίνεται και από μία συνέντευξή του: «Τελικά, όταν γεννήθηκε η Μαρία-Κλάρα ανακάλυψα πόσο σπουδαίο είναι να έχεις παιδί και να το βλέπεις να μεγαλώνει. Δεν μοιάζει με τίποτα άλλο στον κόσμο…»

Έλενα Καρόκη, Β3

1978 - 2020

ΚΟΜΠΙ ΜΠΡΑΙΑΝΤ

γαπητέ Κόμπι,

Θλίψη και σοκ για το τραγικό δυστύχημα και την απώλειά σου σε όλη την ανθρωπότητα.

Ακόμη δεν μπορώ να συνέλθω από τα νέα… Με δάκρυα στα μάτια προσπαθώ να διαβάσω για τον άδικο χαμό ενός σπουδαίου «Αστέρα» του NBA που έφυγε από τη ζωή σε ηλικία 41 ετών και της 13χρονης κόρης του.

Η είδηση με έχει συγκλονίσει… όλη η υφήλιος θρηνεί.

Νιώθω βαθύτατη θλίψη για την απώλειά σου, η καρδιά μου, το μυαλό μου, δεν μπορούν να επεξεργαστούν αυτό που έχει συμβεί. Δεν ήμουν έτοιμος για να σου πω «αντίο» δεν ήταν η ώρα σου να «φύγεις», πρωταθλητή.

Εδώ οφείλω να σου πω … μπορεί να «έφυγες», όμως η «λάμψη» σου δεν θα σβήσει ποτέ.

«Μπλακ Μάμπα», σε καμία περίπτωση δεν περίμενα να σου γράψω υπό αυτές τις συνθήκες, απεναντίας, όνειρό μου ήταν πάντα, να σε γνωρίσω και να τα πούμε από κοντά…

Η ζωή παίζει το δικό της παιχνίδι…Ένα παιχνίδι, στο οποίου εσύ κατάφερες να διαδραματίσεις έναν από τους σημαντικότερους ρόλους στην ιστορία του μπάσκετ με τη «μαγεία» σου πάνω στο παρκέ.

Ήσουν goat των τελευταίων 30 ετών. Ένας μύθος, μια προσωπικότητα που σεμνά και ταπεινά, με πάθος, με ηθική, με έμπνευση, με άπειρη δουλειά και απέραντη αγάπη, υπηρέτησες το άθλημα που εκπροσωπούσες.

Από μικρό παιδί πάλεψες με ενθουσιασμό και αγωνιστικότητα, προσπάθησες, δικαιώθηκες. Η επιτυχία σου μεγάλη, καθώς το 1996, σε ηλικία μόλις 17 ετών, εντάχθηκες στο χώρο του NBA. Δυο χρόνια αργότερα αν και ο νεότερος αθλητής, ψηφίστηκες να ξεκινήσεις στη βασική πεντάδα του all star game. Αυτό το εξάχρονο παιδί που έτρεχε στο γήπεδο, γεμάτο όνειρα και ελπίδες κατάφερε να γίνει ένας υπέροχος πατέρας, σύζυγος, αθλητής, πρωταθλητής, Ολυμπιονίκης.

Τα επιτεύγματά σου πολλά…

Η φήμη σου μεγάλη…

Κόμπι, από μικρός σε παρακολουθούσα και ήσουν πάντα στην κορυφή. Επηρεασμένος από την αίγλη σου θέλησα να μάθω περισσότερα πράγματα για σένα. Τότε διαπίστωσα ότι η ζωή σου είναι σαν ένα «παραμύθι» που συναρπάζει, προκαλεί. Οι δυσκολίες στην παιδική σου ηλικία, οι συγκινητικές λεπτομέρειες για το ποσό σκληρά χρειάστηκε να δουλέψεις, προκειμένου να φτάσεις στην κορυφή του αθλήματος, με άγγιξαν βαθιά. Αφιέρωσες το μεγαλύτερο κομμάτι του εαυτού σου και των δυνάμεών σου, δουλεύοντας για το αγαπημένο σου μπάσκετ.

Ενθουσιασμένος από τη δική σου διαδρομή, ακολούθησα κατά ένα μέρος το δικό σου μονοπάτι…φρόντισες να μεταδώσεις και σε μένα την

αγάπη, το πάθος και τη δίψα για το παρκέ.

Είναι άπειρες οι φορές που παρακολούθησα και θα παρακολουθώ τους αγώνες σου και ιδιαίτερα εκείνον (ξέρεις) που έβαλες τους 81 πόντους και αυτόν με τους 60 πόντους στον τελευταίο αγώνα της μυθικής σου καριέρας.

Που προσπάθησα να αντιγράψω τις κινήσεις σου…

Που φώναξα και θα φωνάζω το όνομά σου βάζοντας ένα καλάθι…

Πόσο πολύ με ενέπνευσες με το work ethic σου…

Πόσο με εντυπωσίαζε η ηρεμία σου στις κρίσιμες στιγμές του αγώνα.

Ποσό πολύ θαυμάζω τον εξαίρετο χαρακτήρα σου και το ηγετικό σου ανάστημα.

Η απόφασή σου το 2016 να αποσυρθείς ούτε με λύπησε ούτε με στενοχώρησε…

Γιατί μέσα από αυτό το ταξίδι δημιούργησες γενιές αθλητών και αυτή είναι η μεγαλύτερη κληρονομιά που μας άφησες. Έγινες πρότυπο για πολλούς, ενέπνευσες χιλιάδες παιδιά να ακολουθήσουν τα δικά σου παραδείγματα, να βαδίσουν στα δικά σου αθλητικά μονοπάτια…ίσα, ίσα από τα βάθη της καρδιάς μου αναδυόταν ένα μεγάλο «ευχαριστώ».

Γι' αυτά που μας δίδαξες, για όλες τις υπέροχες στιγμές που μας χάρισες, για όλη την προσπάθειά σου και πάνω απ' όλα για το ήθος σου. Ήθος αθλητή, ήθος ανθρώπου.

Εγώ κρατάω στην καρδιά μου, την εικόνα του εξάχρονου που δεν έχασε ποτέ, την αθωότητα και την αλήθεια του. Του ηγέτη που συγκίνησε εκατομμύρια ανθρώπους με τα αθλητικά του επιτεύγματα.

Τώρα όλος ο πλανήτης σε αποχαιρετά, όλοι νιώθουμε θλίψη, για τον ήρωα με το νούμερο 24, το θρύλο που «έφυγε» τόσο άδικα. Τον ήρωα που διψούσε για τίτλους, για νίκες, για πρωτιές, τον αθλητή με αυτό το βελησκές.

Οι Λέικερς, οι φίλαθλοι σε ευχαριστούν.

Κι εγώ σε ευχαριστώ… που μοιράστηκες μαζί μου όλα σου τα ιδανικά, όλη αυτήν την αγάπη.

Τα δάκρυά μου πολλά… γι΄ αυτήν την αδιανόητη τραγωδία.
Η κληρονομιά σου μεγάλη… και όπως έχεις πει και εσύ…

"It's the one thing you can control. You are responsible for how people remember you—or don't. So don't take it lightly."

Καλό ταξίδι και καλό παράδεισο "Μπλακ Μαμπα", να προσέχεις την Τζιάνα.

Με αγάπη
Ο φίλος σου Σταύρος

R.I.P Kobe Bryant

Σταύρος Σαββουλίδης, Γ4

Αύριο

Το κείμενο είναι απόσπασμα από το αδημοσίευτο διήγημα με τίτλο «Αύριο» της μαθήτριας του Α5, Αθηνάς Μπαμπινιώτη.

«Αγαπητοί συμπολίτες».

Η μηχανική φωνή του Δημάρχου αντήχησε σε όλη την κεντρική πλατεία της πόλης. Καθόμουν δίπλα του. Ήταν φανερά εκνευρισμένος που το πλήθος δεν ησύχαζε. Η μάσκα του είχε θολώσει από τον καυτό αέρα που εξέπνεε -ήταν σαν ένα καζάνι που έβραζε. «Αγαπητοί συμπολίτες…» ξαναείπε. Η φωνή που έβγαινε από το μηχάνημα ομιλίας του, δεν πρόδιδε τον εκνευρισμό του. Απλά εκφωνούσε τις λέξεις. Χωρίς κανέναν χρωματισμό. Αλλά εγώ μπορούσα να το καταλάβω. Εξάλλου είμαι η κόρη του. «Όπως όλοι γνωρίζετε, το οξυγόνο διαρκώς μειώνεται. Μέχρι και οι καλύτεροι επιστήμονές μας έχουν σηκώσει τα χέρια ψηλά. Λένε πως αν συνεχίσουμε να καταναλώνουμε το οξυγόνο που παράγουν για μας, τότε μέσα στα επόμενα δέκα χρόνια το ανθρώπινο είδος θα εξαφανιστεί.» Τα χέρια του πατέρα είχαν πάρει φωτιά. Πληκτρολογούσε τον λόγο του πιο γρήγορα από ποτέ. Αυτό που θα ανακοίνωνε αργότερα ήταν πολύ δύσκολο να ανακοινωθεί, ακόμα και για ένα σκληρό και κυνικό άνδρα όπως εκείνος. Φαινόταν πως ήθελε να τελειώνει. Ήθελε να το κάνει γρήγορα, όπως ακριβώς βγάζουμε ένα τσιρότο. «Για να μπορέσουμε να αναχαιτίσουμε την ταχεία πορεία μας προς το τραγικό μας τέλος, πρέπει να κάνουμε οικονομία. Ανακοινώνω, σήμερα, εδώ, ενώπιον σας έναν νέο νόμο που ορίζει δραστικά μέτρα για την επίτευξη του συλλογικού στόχου μας.»

Νεκρική σιγή επικρατούσε στον χώρο. Από την ανυψωμένη εξέδρα όπου καθόμασταν η μητέρα κι εγώ μπορούσα να παρατηρώ το αχανές πλήθος.

Η Πρώτη Τάξη, οι προνομιούχοι, αυτοί που μπορούν να αναπνέουν όσο θέλουν και όποτε θέλουν, κάθονταν καθησυχασμένοι στις καρέκλες τους. Ήξεραν πολύ καλά πως ο νέος νόμος ούτε τους αφορούσε ούτε θα τους επηρέαζε αρνητικά.

Η Δεύτερη Τάξη, οι μη-προνομιούχοι, αυτοί που κάθε δύο ώρες έπρεπε να κρατούν την ανάσα τους για δύο ολόκληρα λεπτά -όσοι το κατάφερναν- έτσι ώστε να έχουν αρκετό οξυγόνο για να επιβιώσουν έστω για μία μέρα ακόμα, είχαν δακρύσει.

Μετά την Μεγάλη Καταστροφή όλοι μας είμαστε αναγκασμένοι να αναπνέουμε με μάσκες οξυγόνου και να κουβαλάμε ειδικές φιάλες οι οποίες, στην πραγματικότητα, μας εξασφάλιζαν την επιβίωση. Το περιβάλλον είχε γίνει τόσο τοξικό από τα αλόγιστα βλαβερά αέρια που παρήγαγαν οι άνθρωποι και από τα σκουπίδια και τα τοξικά απόβλητα που πετούσαν στα καταγάλανα νερά και στα καταπράσινα δάση του πλανήτη μας, που μπορούσε να σκοτώσει μέσα σε δύο λεπτά οποιονδήποτε ζωντανό οργανισμό. Τα σπίτια μας διαθέτουν πόρτες και παράθυρα που σφραγίζουν αεροστεγώς, έτσι ώστε ο βλαβερός αέρας του περιβάλλοντος να μην εισέρχεται σε αυτά. Επίσης, τα σπίτια των ανθρώπων της Πρώτης Τάξης είχαν ειδικά φίλτρα που απορροφούσαν κάθε ίχνος τοξικότητας από τις κατοικίες τους. Το δικό μας ήταν το μόνο σπίτι που διέθετε «κανόνια οξυγόνου» έτσι ώστε να μπορούμε να αναπνέουμε και χωρίς τις μάσκες μας μέσα στο σπίτι μας. Είμαστε, δηλαδή οι μόνοι άνθρωποι που δεν παίρνουν τις απαραίτητες βιταμίνες, υδατάνθρακες και πρωτεΐνες μέσω ενέσιμων τροφών, αλλά μπορούμε να απολαμβάνουμε ένα κανονικό γεύμα με υλικά που παρασκευάζουν ειδικοί επιστήμονες, έτσι ώστε να μην είναι μολυσμένα. Η οικογένεια μου κι εγώ μπορούμε να πιούμε νερό και άλλα ποτά κανονικά και να απολαύσουμε την μοναδική τους γεύση και τη δροσιά τους-κάτι

το απαραίτητο, καθώς η μέση θερμοκρασία πλέον τις πιο ζεστές μέρες του χρόνου ξεπερνούσε τους 48 βαθμούς Κελσίου- αντί να τα βάζουμε στον οργανισμό μας στην μορφή ενέσεων.

Πολλοί άνθρωποι -αυτοί που δεν είχαν ζήσει μετά την καταστροφή και αυτοί που δεν είχαν την τύχη να επισκεφτούν την κατοικία μας-δεν είχαν νιώσει ούτε μία φορά την αίσθηση του υγρού στη γλώσσα τους. Είμαστε οι μόνοι άνθρωποι που δεν χρειάζεται να φορούν ακόμα και μέσα στο σπίτι αυτό το ειδικό τζελ που απλώνουμε σε όλο το δέρμα μας και λειτουργεί σαν ασπίδα που κρατά τα βλαβερά στοιχεία και τους μολυσμένους οργανισμούς του περιβάλλοντος έξω από τον οργανισμό μας. Δεν είναι λίγοι οι άνθρωποι που πεθαίνουν καθημερινά επειδή δεν έχουν την οικονομική δυνατότητα να αγοράσουν αρκετό τζελ για να προστατευτούν. Αλλά το μεγαλύτερο πρόβλημα ήταν το οξυγόνο, του οποίου οι τιμές ολοένα και αυξάνονταν, αφήνοντας εκατομμύρια μέλη της Δεύτερης Τάξης χωρίς αρκετό οξυγόνο για να επιβιώσουν.

Ο πατέρας χτύπησε δύο φορές το χέρι του στο τραπέζι που είχε μπροστά του. Αυτή είναι η χαρακτηριστική κίνησή του όταν ανακοινώνει κάτι σημαντικό. Η αγωνία της Δεύτερης Τάξης έφτανε μέχρι το πρόσωπό μου και κατάφερνε να διαπεράσει το τζελ που με προστάτευε.

Ο πατέρας άρχισε να πληκτρολογεί τον νόμο. «Νόμος περί διανομής οξυγόνου». Η μηχανική φωνή ακούστηκε δυνατά και καθαρά σε όλη την πλατεία. Ο πατέρας σάστισε, σαν να μην ήταν έτοιμος να ανακοινώσει αυτόν το νόμο που ο ίδιος και οι σύμβουλοί του είχαν θεσπίσει. Λίγα λεπτά αργότερα πήρε το σοβαρό του ύφος και άρχισε να πληκτρολογεί. «Σε κάθε οικογένεια της Δεύτερης Τάξης αναλογούν πέντε φιάλες οξυγόνου το μήνα, επτά για τις πολύτεκνες». Αριθμός τρεις φορές μικρότερος από πριν. «Κάθε μία από αυτές τις φιάλες θα ορίζεται ότι θα κοστίζει τρία χρυσά νομίσματα. Αν μία οικογένεια αδυνατεί να πληρώσει το ποσό αυτό τότε ο Δήμος τους εγγυάται μία δωρεάν φιάλη, για να μπορέσει να επιβιώσει». Ξαφνικά όλα τα μέλη της Δεύτερης Τάξης άρχισαν να πληκτρολογούν αποδοκιμαστικά μηνύματα. Ο πατέρας ήταν πλέον συνηθισμένος σε αυτό από την τελευταία φορά που είχε ανακοινώσει τις μειώσεις στο προστατευτικό τζελ που αναλογεί σε κάθε οικογένεια. «Δώστε μας δωρεάν ζωή!», ακουγόταν από κάποια μηχανήματα. «Θέλουμε οξυγόνο!» εκφωνούσαν άλλα μηχανήματα. «Δεν είναι ζωή αυτή!» φώναζαν κάποιοι που έβγαζαν τις μάσκες τους και έπεφταν έπειτα στο χώμα, λόγω της τοξικότητας του αέρα. Η Πρώτη Τάξη καθόταν ήρεμη στις καρέκλες της. Κάποιοι πλησίαζαν τα μηχανήματα ομιλίας στα αυτιά τον διπλανών τους, «ψιθύριζαν» όπως έλεγαν οι παλιοί και σχολίαζαν την αγανάκτηση της Δεύτερης Τάξης. Βέβαια. Δεν μπορούσαν να κατανοήσουν την δύσκολη θέση των μελών της Δεύτερης Τάξης στα οποία, στην ουσία είχε μόλις δοθεί ένα όριο στο οξυγόνο, δηλαδή στη ζωή. Μόνο στη σκέψη ανατρίχιασα. «Ένα όριο στη

Αφροδίτη Αδαμίδη, ΙΒ2

ζωή», συλλογίστηκα. Ακουγόταν τόσο τραγικό. Πώς τα είχαμε καταφέρει έτσι; Πώς είχε γίνει έτσι ο κόσμος, που δεν μπορούσαν πλέον όλοι να έχουν δικαίωμα στη ζωή; Πώς γίνεται κάποιοι άνθρωποι να έχουν όσο οξυγόνο θέλουν και κάποιοι άλλοι να έχουν όριο στο πόσο τους επιτρέπεται να αναπνέουν; Πώς;

Ενώ όλες αυτές οι σκέψεις πλημμύριζαν το μυαλό μου, το πλήθος εξαγριωνόταν ολοένα και περισσότερο. Οι μητέρες αγκάλιαζαν τα παιδιά τους, οι πατέρες διαμαρτύρονταν. Ένιωσα το κεφάλι μου να γυρίζει. Ο θόρυβος ήταν δυσβάσταχτος. Είδα τον πατέρα να κάνει δύο βήματα πίσω και να κάθεται στη θέση του. Τα μάτια μου είχαν μείνει κολλημένα στην απελπισμένη Δεύτερη Τάξη. «Δεν τους αρμόζει αυτό. Σε κανέναν άνθρωπο δεν αξίζει κάτι τέτοιο», σκέφτηκα με την καρδιά μου να ξεχειλίζει από στενοχώρια και τα μάτια μου να βουρκώνουν. Ο πατέρας με κοίταξε με το αυστηρό του ύφος, αυτό με το οποίο με κοιτούσε όταν δεν συμπεριφερόμουν όπως εκείνος θα το επιθυμούσε. Αμέσως συγκράτησα τα δάκρυά μου και πήρα το σοβαρό και σκληρό ύφος που μου είχε διδάξει από μικρή να παίρνω στις δημόσιες εμφανίσεις. Και τότε τον είδα. Τα μάτια του ήταν κόκκινα από το κλάμα. Μπορούσα να το διακρίνω, παρά το γεγονός ότι ήταν κρυμμένα πίσω από τις ατίθασες καστανές μπούκλες του. Ήταν γαλάζια, αμυγδαλωτά. Φαινόταν ότι είχαν δει πολλά. Κοίταξε δίπλα του και αμέσως αγκάλιασε την γυναίκα που βρισκόταν δίπλα του-θα την γνώριζα αργότερα, ήταν η μητέρα του. Από το χέρι κρατούσε δύο μικρά αγοράκια, τα αδέρφια του. Ένας ψηλός κι επιβλητικός κύριος, ντυμένος με την στολή του εργοστασίου, βρισκόταν από πίσω τους και προσπαθούσε να τους καθησυχάσει. Η καρδιά μου χτυπούσε ολοένα και πιο δυνατά. Ένιωθα μια ανεξήγητη χαρά και οι παλάμες μου είχαν ιδρώσει. Ο κόσμος άρχισε να μοιάζει πιο όμορφος και χαρούμενος.

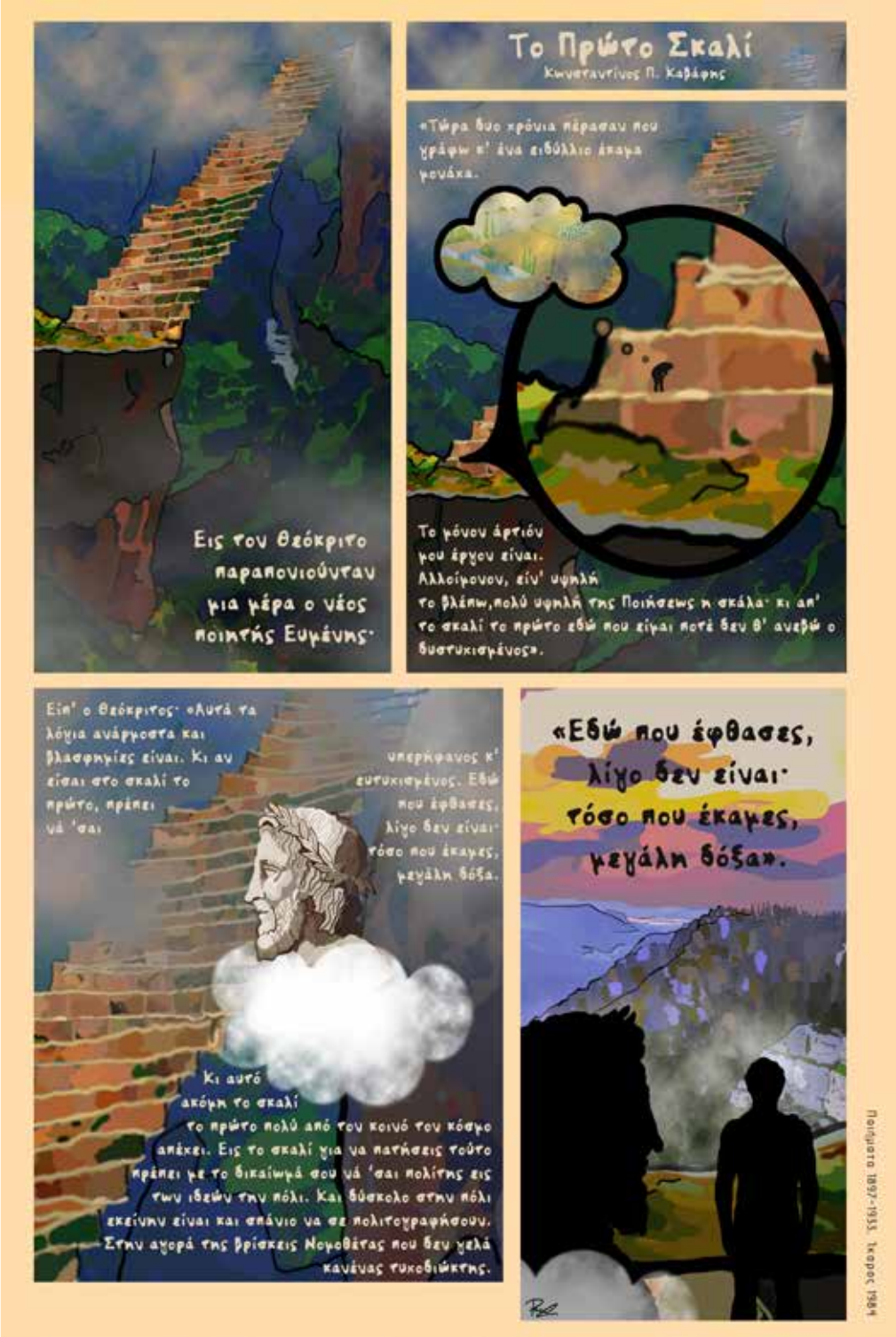

Δημήτρης Παπαγιαννακόπουλος, Α6

ΧΩΡΙΣ ΤΙΤΛΟ

Εκεί που δε πιστεύουν στα παραμύθια.
Εκεί κατοικούν οι παραμυθάδες.
Ποτίζουν τους άπιστους με φαντασία.
Κι όταν δε τα καταφέρνουν, η απελπισία δε τους αγγίζει. Γιατί πλάι πλάι περπατούν κάθε μέρα στην ίδια γειτονιά. Και οι άπιστοι - με την υπεροψία τους - αγνοούν ηλιθιωδώς την αλήθεια, σαν στέκει μπροστά τους επιβλητική.
Έτσι, οι παραμυθάδες με ευκολία κινούνται μες τα πλήθη.
Πετούν από χιλιόμετρα τα όνειρα και εξαφανίζονται.
Φυτεύουν το σπόρο της ουτοπίας. Μοιράζουν στη ζούλα το χάπι της πίστης.
Απ' το πιο φανερό σημείο, που τελικά είναι το πιο κρυφό.
Ανάμεσα σε χαλιμάδες και ψευτομεσσίες, εκεί θα τους βρεις.
Ακολούθα τον χορό τον ασυντόνιστο στη μελωδία την άμετρη με τη φωνή την παράφωνη, και θα τους βρεις τους παραμυθάδες.

Στέλλα Καβαρατζή, Γ1

ΧΩΡΙΣ ΤΙΤΛΟ

Είχα μια σιωπηρή συζήτηση με έναν καλόγερο τις προάλλες. Μου εκδήλωσε τα παράπονά του για τον τρόπο που του συμπεριφέρονται οι περαστικοί. «Κι ας είναι περαστικοί», του λέω, «περνούν για να φύγουν, άλλος είναι ο προορισμός τους». «Αφήνουν και αυτοί το βάρος τους», μου 'πε.

Είπε πως θα 'ναι για πέντε λεπτά, μα μπορεί ώρες να γενούν.
Είπε πως όλα τον χαράζουν, όσο μικρό και να 'ναι το βάρος τους.
Είπε δεν αφήνουν τον εαυτό τους, μόνο ξεγυμνώνονται και αφήνουν τη γλιστερή τους σάρκα.

Ένα γυαλιστερό αφρολέξ που τους περιτυλίγει εγκαταλείπουν σε εμέ, και μια μέρα θα σκάσει απ' τη πίεση των περαστικών. «Εμένα», μου είπε. «Εμένα γιατί μου τ 'αφήνουν αυτά»; «Γιατί να με στιγματίζουν έτσι άτσαλα»; «Μη τους λογαριάζεις», του λέω, «περαστικοί είναι και ας περνούν». «Ναι», μου λέει, «μα και οι ίδιοι να περάσουν ξανά και ξανά άλλο βάρος θα μ' αφήσουν, άλλη βορά»! Ο καλόγερος κούνησε άξαφνα τις σκουριασμένες κιγκλιδώσεις του και πέταξε τα παλτά χάμω. Βίαια. «Θα λυτρωθώ», μου είπε. «Κάνε το και εσύ».

Στέλλα Καβαρατζή, Γ1

ΑΥΡΙΟ ΘΑ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΚΑΛΥΤΕΡΗ ΜΕΡΑ

Σε τούτα εδώ τα ελληνικά χώματα
κακός ιός δεν πιάνει

Έχω την ελπίδα πως αύριο θα είναι μια καλύτερη μέρα

Γιατί έχουμε για ασπίδα μας το χρυσοπράσινο φύλλο της ελιάς,
ενώ την μυρωδιά των φαρμάκων
παίρνει ο χειμωνιάτικος αέρας μακριά.

Η ζωή μας δεν χάθηκε· πρέπει να έχουμε υπομονή και ελπίδα·
μα να είναι ένας άνθρωπος άρρωστος είναι πράγματι πολύ κρίμα

Όλο αυτούς που πέθαναν σκέφτομαι αυτές τις μέρες·
ο εκκωφαντικός ήχος της σιωπής πάλι δημιούργησε αμφιβολίες

Μα έχω την ελπίδα πως αύριο θα είναι μια καλύτερη μέρα.

Γιατί όταν κατευνάσει ο ουρανός, περάσει και η μπόρα,
τότε η φύση θα δείξει το λαμπερό της χαμόγελο σε όλη την χώρα!

Αλεξάνδρα Παντολέων, Α6

Βίκτωρ Αμπακούμκιν, ΙΒ2

ΟΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Οι αναμνήσεις μου…
Χιλιάδες αστέρια στον ουρανό της μνήμης…
Κάποια λάμπουν με περηφάνια,
Τα διαμάντια του περιδέραιου της ευτυχίας,
Του περιδέραιου που χαίρομαι να κρεμώ απ' τον λαιμό μου.
Κάποια θα μου χαμογελάσουν από ψηλά
Και θα μου δείξουν τον δρόμο
Όταν χαθώ στον σκοτεινό λαβύρινθο της σκέψης.
Κάποια έσβησαν ανώδυνα σε έναν βαθύ ύπνο,
Όταν με σκέπασαν τα παπλώματα της λησμονιάς.
Κάποια έπεσαν μια νύχτα του Αυγούστου,
Αφήνοντας πίσω τους μια χρυσαφένια γραμμή,
Εξαφανίστηκαν με τη γέννηση μιας νέας ευχής.
Κάποια είναι σκουριασμένα,
Εκπέμπουν πόνο και ντροπή,
Προσπάθησα να τα κρύψω με τα σύννεφα της λήθης
Αλλά εκείνα αντιστάθηκαν.

Οι αναμνήσεις μου…
Χιλιάδες αστέρια στον ουρανό της μνήμης…
Η τελευταία λάμψη μιας νεκρής στιγμής
Που κάποτε πέρασε από το σύμπαν…

Μελπομένη Μηνάγια, Α5

Η ΔΥΝΑΜΗ ΤΗΣ ΣΙΩΠΗΣ

Ωραίο που 'ναι το ηλιοβασίλεμα.
Για μια στιγμή ο Ήλιος ενώνει τις δύο Απεραντοσύνες.
Η αιώνια σοφία τ' Ουρανού απαντά στην αιώνια απορία της Θάλασσας
Και η αιώνια γαλήνη της Θάλασσας παρηγορεί την αιώνια μοναξιά τ' Ουρανού.
Και ύστερα που χωρίζουνε
Θαρρείς πως πέφτουν και οι δύο σε λήθαργο.
Να όμως που η σιωπή και η απόσταση καμιά φορά ξεγελούν.
Η Θάλασσα γίνεται καθρέφτης τ' Ουρανού
Και εκείνος της χαρίζει το υπέροχο γαλάζιο του χρώμα.

Μελπομένη Μηνάγια, Α5

Δήμητρα Κυριακού, ΙΒ2

ΜΕΛΙΟΥΤΕ
ΣΟΙΗ

ΚΟΛΛΕΓΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

Ελληνο-Αμερικανικό Εκπαιδευτικό Ίδρυμα

Νηπιαγωγείο • Δημοτικό • Γυμνάσιο • Γενικό Λύκειο • I.B.

ΚΟΛΛΕΓΙΟ ΑΘΗΝΩΝ • ΚΟΛΛΕΓΙΟ ΨΥΧΙΚΟΥ • ΝΗΠΙΑΓΩΓΕΙΟ Ι.Μ. ΚΑΡΡΑΣ

1925